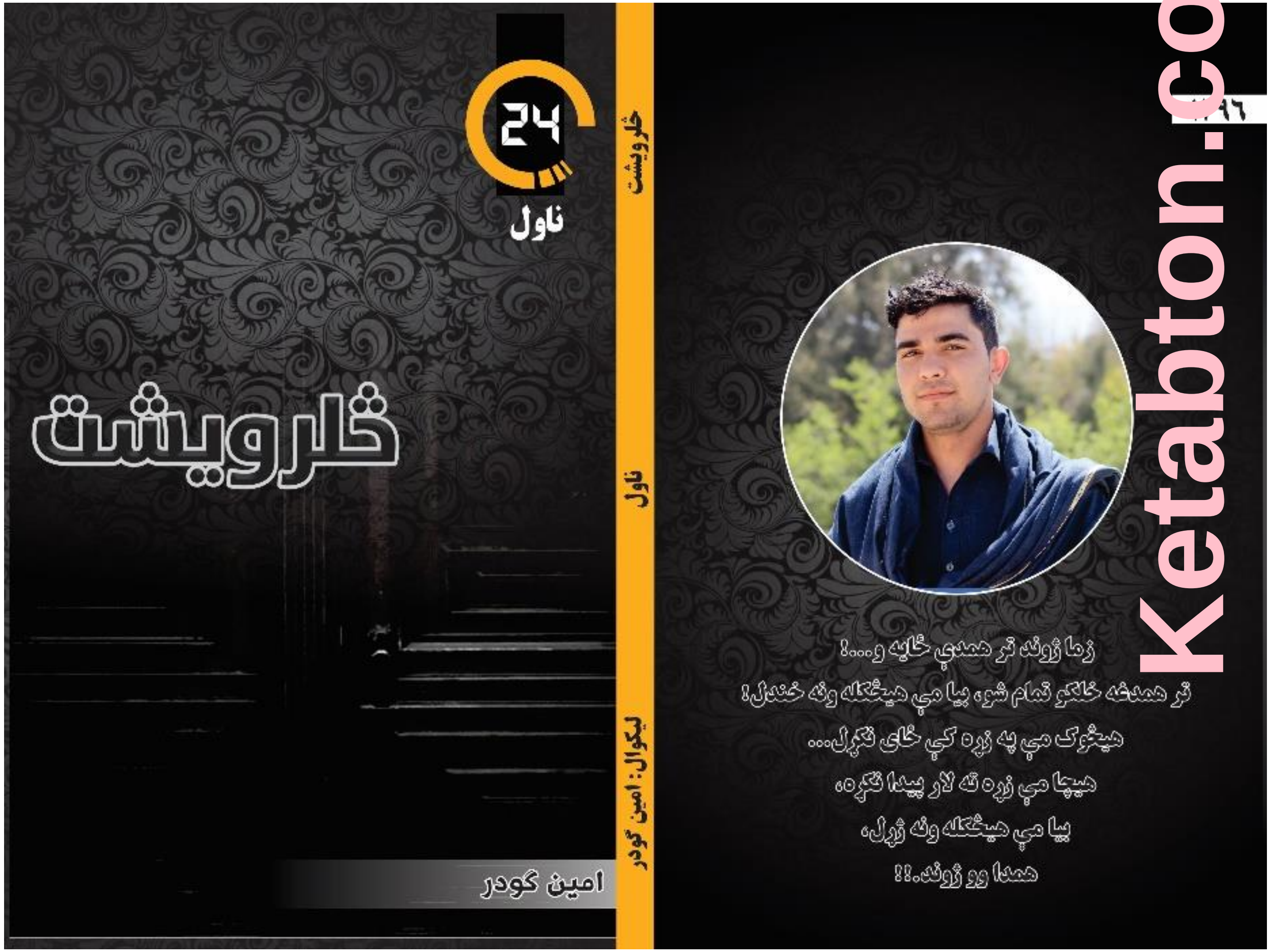

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

- **کتاب نوم:** ځلرویشت
- **لیکوال:** امین ګودر ۰۷۹۱۶۴۹۴۲۴
- **فېسبوک پاڼه/**Amin Goodar
- **ډیزاین او پښتی :** عبید موسم
- **کمپوز:** امین ګودر

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پیل -

ساړه و، ولې مې دېوال ته لګولي وه، ولاړ وم، په ناستو کسانو مې ځغلنده نظر واچولو.
په کوټه کې څلور کسان په غولي سره ناست وو، ټول ښه سترړي معلومیدل په خپلو ځایونو کې آرامه پراته ول، خاموشي وه.
د کړکۍ د پلې ټکا خاته، تېزې هوا له دیواله سره وهله، د اسمان غړمبهار او د تېز باد لګیدلو څخه داسې ښکاریده چې د توفان امکان شته.
څو قدمه مې مخکې واخیســتل د کړکۍ پله مې د لاس په دوو ګوتو ونیوه، له کړکۍ دباندې مې وکتل، د تېز باد شنهار مې د سر ویښته شاته وشړل، په مخ مې سوړ باد ولګیده او یو څو واړه د باران څاڅکي.
غلي مې ځان سره وویل:—
اوفف خدایه ! داسې ښکاري چې ښه باران به وشي، ځنګل به بیا له ختو او چیکړو ډک شي، توبه توبا...
په کوټه کې ناستو ملګرو، په ما کې سترګې خښې کړې وې، نن یې په کوم عجیب نظر راته کتل، تر ډېره یې زما له څېرې خپلې ســترګې نه اړولې، ډېر شــکونه او ډېر ســوچونه ماغزو ته راغلل خو بیا به مې له خپل ځان سره په: نه نه طور ټول سوچونه مات کړل.
بیا مې یو نظر ځانته وکتل، جامې مې هم خیرنې نه وې.
شکمن شوم، آخر ددا سې لیدو د څواب موندلو لپاره نیږدې ورغلم، خام دیوال ته مې ولې ولګول، یو بل ته مو وکتل، خاموشي مې ماته کړه، ومې ویل:—

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرت خو دی کنه؟ څنګه راته داسې ګورئ؟

فرهاد، اصـــغر، زوبیر او فرید ته وکتل، زوبیر ورته په سر اشـــاره وکړه، فرهاد شـونډې وخوځېدې: مدثره ! نن ډېره ښـه موقع ده، شـکیل هم بهر تللی او ته هم اوزګار یې، نو مونږ داسـې ویل چې سـتاسـو د ژوند ټوله کیسـه راته وکړه، غواړو مونږ هم پوی شو څنګه تر دې ځایه رار سیدلي یئ؟

مو سکی شوم، له ګوتو مې ټکا ووېسته، لږ فکر مې وکړ، له بهر څخه د تېزې هوا شـــهـنهار دننه کوټې ته راته، پلټی مې ووهلې، د کوم سـوال او یا ځواب پرته مې کیسه څه داسې پیل کړه:-

ډېر وخت مخکې زما د ژوند لومړی پړاو په یوه کوچنۍ کورنۍ کې پیل شـــو، د ماشومتوب خواږه وختونه مې هلته شروع شول.

هغه وختونه زه د جنتونو په نوم یادوم، ډېره مینه او ډېر خوندونه پکې وو.

زه ډېر شـوخ وم، ټول کور به مې تاوه وه، له هر شي سره به مې سر و، د چرګو پر کوړخۍ (کوډله) کې به زه ناست وم، ټول ځان به مې په دوړو لړلی و، مور به مې پخلی کاوه او زه به په یوه شیبه کې تر غوا رسیدلی وم، غوا به هم مینه راباندې ماتوله، پخپله پلنه ژبه به یې زما مخ او ویښته ستل.

مور مې یوه ورځ د ګاونډي ښـځې ته ویل: مدثر زوی! مې په ماشـومتوب کې ډېر شـــوخ و، په کوچني یوه خاپوړه بدن کې به یې ټول کور د خاپوړو له امله لارې لارې جوړ کړی و، چې کله به مې لږ هم له نظره ورک شـــو بیا به یې خاورې خوړلې وې.

د مور یاد مې لا هم تازه دی، مور ریښـــتیا هم چې بې حده زیاته ګرانه وې، ما به چې یوه دقیقه ونه لیدله ســـاه به مې پســـې وتله، هر وخت به یې غېږه کې پروت وم او ډېر سکون به یې راښنه.

وخت همدا سې پسې مخکې تله، تر زده کړو ورسیدم، لومړی ټولګی، ورپسې دوهم آن تر یوولسم ټولګي مې زده کړې ورسولې او پکې دوهم نمره راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې راته ډېر خوشحاله و چې زوی به مې لخیره یو څه جوړ شي، هر وخت به یې نازولم، د خولې ډوډۍ به یې هم را ته نیموله او زه به یې سبق ته هڅولم.

په هغه وخت کې ما د ژوند نولس پسرلي تېر کړي و خو بیا به مې هم عادتونه لکه د کوچني ماشوم دا سې و، له خور سره په کوچني څیز جنګ، خور مې چې نوریه نومیده له ما مشره وه، تل به مې ورسره په کوم شي جنګ و او هر ځل به ټول تاوان ماته رسیده، ځکه هغه راباندې لویه وه او ما ورسره زور رسیده نه، ما به هم تر خپله وسه زور ووهه خو خور مې هم دومره ظالمه وه چې هیڅ ترس به یې راباندې نه کاوه.

کله به چې ورسره زما وسه ونه رسیده، مور ته به په ژړا ورغلم، مور به مې چې دا حالت ولیده ډېره به غوسه شوه او نوریه به یې ښه ووهله، حتی چې غلطي به هم زما وه خو بیا به هم نوریې وهل وخوړل.

مینه وه، د یو بل تر څنګ یې لا هم ساتلي و، تل مو خلکو ته ښه رسیدلي، نه بد.

غریبي وه خو بیا هم زړونه مو د پاچاهانو و، کله به مو هم چې څوک په کومه ستونزه کې لیدل، ټېر به مو ورته ډبولو او مرستې ته به یې له بل هر چا مخکې ولاړ وو.

دا خبره مې راته پلار زده کړې وه :-

(بچیه! هر وخت دې که څوک په کوم مشکل کې ولیدل، خامخا ورسره مرسته کوه، ددې کار سره مو د یو بل ترمنځ مینه زیاتیږي او خدای (ج) هم درنه راضي کیږي.)

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

يووا‌لسم ټولګی به مو يوه هفته ويلی وي، د دو شنبې ورځ وه، د ريا ضی ا ستاد (منير) سره د دوو هلکانو دننه راننوت، اول نمره چيغه کړه: ولاړ ســـئ؟ ټول شاګردان له خپلو مېزونو پورته شو او پخپلو ځايونو ولاړ سئ ودريدو، منير استاد موسکی شو او ټولو ته يې د کېناستو وويل.

په پک تندي تار تار ويښـته يې وګرول، لاسـونه يې سر ور وسـتل، خرې غتې شـونډې يې وخوځېدې: تاسـو پخېر سره تر يوولســم ټولګي راورســيدی، ان شــاءالله راتلونکي پړاونو کې به هم همداســې برياليي واوســئ، خو په يوولســم ټولګي کې به درسره دا دوه نوي شاګردان هم خپل درسونه مخکې بيايي.

په څنګ کې ورسره ولاړو دوو هلکانو ته يې ګو ته ونيوه، خبره يې پســې وغزوله:- له ټولګي سره بلد کړئ او تېر درسونه چې ورڅخه تېر شوي هغو کې هم ورسره مرسته وکړئ.

ټولو د هو په طور سرونه وخوځول، په ټولګي کې د کېناســتو ځای نه و، يوازې زه وم چې کوم څوک به راسره نه کېناسـتل، لامل يې همدا و چې زما خيرنې او پرې پرې جامې وې او تر ليرې به رانه بد بوی تله.

ټولو به له ما ځانونه په آمان غوښتل، هغه د پښتو متل دی وايي:-

غريبي بده بلا ده.

ا ستاد منير دا دوه هلکان زما په خوا کې کېنول، د يوه نوم زوبېر او د بل ا صغر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر میانه ونه درلوده، له رنګه غنم رنګ او ډېر خوږ ښــکاریده، وړه خوله، تور اوږده ویښته، وړه پلنه پزه، توري سترګې او تازه ښکلي بریتونه یې راشنه شوي و، همدا شـــان اصــغر لږ غټ او میانه ونه، دی هم غنم رنګ درلود، تور او ګلګوتي ویښـــته یې په هوار تندي پراته و، جګه او اوږده پزه یې درلوده، له ځیرې ډېر بیدار ښکاریده، څنګه چې زما سره کېناست زما سره یې په موسکا خوله خبرې وکړې.

په لومړیو کې دوی ډېر شرمیدل، د ټولګي له شـاګردانو سره بیخي نا اشــنا و، حتی له خپل ځای یې بلې خوا ســترګې نه اړولې، په رنګ کې توپیر، وچې شونډې او په تندي به یې د خولو غوټې ښکاریدې.

دوی ته مونږ بیخي نا اشــنا ښــکاریدو، هیڅا سره یې خبرې نکولې تل به خاموشه وه.

کله کله به مې چې ورڅخه کومه پوښــتنه وکړه په هو او نا کې به یې ځواب راکاوه، داسې به مې انګیرله لکه ژبې مو سره بدلې وي.

وختونه تیریدل، د ښــوونځي درســونه ښــه په چټکۍ سره روان و، څومره چې وخت مخکې تله، همدومره به په زوبېر او اصغر کې بدلون راتله.

ددوی هغه معصومې او غلي ویریدلي څېرې اوس ډېرې شوخې شوي وې، په ټولګي کې به یې داسې شور ما شور جوړ کړی و لکه د مني په ماښام کې چې چڼچڼې د ځنګله په ونو کې چنیږي.

څو ځله استاد دوی ته سزا ورکړه خو هماغه ډول و او هماغه یې لرګی، سزا ورکولو به څه ګټه ونه کړه، هر څه به چې په مزاج برابر ورغلل هماغه به یې کول.

ددوی کردار او ددوی سلوک سره زما هم آشنایي پیدا شوه، هغه غلی مدثر چې هیڅکله به یې په ټولګي کې کوم شاګرد نه تنګاوه او نه به یې په لوړ اواز خبره کوله خو نن ورځ هغه د نورو په لاره روان شو، له درس سره یې هغه بې شمېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينه هم کمه شوه، آن تر دې چې مطالعه کول يې هم پرېښودل، دا ځکه چې ما له زوبېر او اصــغر سره دومره جوړه شــوي وه چې ټول د هغوی رنګ مې اخيستی و.

په ټولګي کې او کلي کې مې هم داســـې ملګرې نه و، زما يوازيني دا دوه ملګرې وو چې نه به يې زما له پرې پرې جامو شـکايت کاوه او نه به يې زما له غريبی او خيرن والی تېښته کوله.

له ښـــوونځي تر کلي به چې راتلم نو اکثره وخت به يوازې ســـتومانه راروان وم خو نن ګورم زما هم ملګري شـته، زما هم خيال سـاتي، دوی ته زما خوښـي او ماته ددوی خوښـــي مهم ده، نن چې په لاره ځم دواړه رانه لکه له پاچا څخه لښکر تاو وي، داسې مې ساتنه کوي.

په ډېر کم وخت کې مو دومره مينه سره پيدا شوه چې د يو بل ليرې والی به مو نشـــو زغملی، د کلي نيم ميل ليرې يو ښـــکلی جګ غر و، د غره له لمنې يوه ښـــايســـته چينه را بهيده او هغې چينې ته ټولو کليوالو د پټيو د پنه(خړوبول) کولو لپاره ويالې جوړې کړې وې، د ويالې پر سر ځای ځای توتان ولاړ و، او همدا شان کوچني کوچني ډنډونه جوړ و چې خلکو به د ګرمۍ په موسم کې له سړې سيورې او له يخو اوبو خوند اخيسته.

کله کله به ورته يوه، دوه ډلې انجونې هم د اوبو وړلو لپاره راتللې.

ټولو خلکو به دغه ځای د چينو په نوم يادوه، د ګرمۍ موسم، له غنمو ډک تک شـنه پټي، ښـايسـته ماحول، بيا مونږ درې واړه(اصـغر، زوبېر) به هم د همدې ويالې په غاړه د توت لاندې سړې سيورې ته ناست وو.

پښې به مو اوبو ته ښکته کړې وې، يو بل سره به په خبرو او ټوکو ټکالو بوخت وو.

ټوله ورځ به مو د توت سيورې ته تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلور میاشـــتنۍ امتحانو نه هم راروان ول، بلې خوا سر په سر څو ورځې له ښوونځي پاتې شو، کله به مې چې د ښوونځي ته د تلو خبره کوله، اصغر به دا خبره ډېرۍ وخت کوله:-

یاره مدثره! پرېږده سـړیه! نه شـل کیږي، ډاکټر به شـې، انجینر به شـې، آن قاضي به درنه جوړ شي، خو څه به وشي؟ درېیمه ورځ په دې سر ګولۍ وخورې او ټوله خواري او زحمتونه به دې په اوبو لاهو شي.

خبرو به یې پای نه و موندلی چې زه او زوبېر به ورته له خندا شنه پراته وو، هغه به تل خندولو، ا صغر د سیګرټ څکلو عادت هم درلود، په ورځ کې به یې شل ســیګرټ څکول، هغه به ورته(ســینګرټ) ویل او دا خبره به یې هم بار بار کوله:-

چې تاسو راسره وی، زما هم سینګرټو څکولو ته زړه کیږي او چې ومو نه ګورم ټوله ورځ کې د یوه څکول هم خوند نه راکوي.

هغه به تل غوښتل چې مونږ دواړه هم سیګرټ ورسره وڅکوو خو مونږ به زیاتره وخت انکار کولو، لیکن له دومره انکار سره سره به یې بیا هم یو دوه کشـــه راباندې وکړل.

مونږ هم ورسره نا بلده وو، بس کش به مو وکړ او بهر به مو ســـپین لوګۍ راوباسه.

ا صغر به چیغه کړه: نا نا دا سې یې مه څکوئ، سینې ته یې دننه کړئ، بیا ډېر خوند کوي.

په زور به یې راباندې څو ځله وڅکول او ویل به یې سینې ته یې کش کړه، په لومړي ځل مې چې خولې ته یوړ، زړه به مې راډک شـو، سـاه به مې بنده شـوه او زړه به مې خولې ته راغی، ټوخي به پسې واخیستم، بلا ټوخي به یوې خواته ړنګ کړم، بیا به ورو له ځمکې راپورته شوم، سینه باندې مې لاس ایښی و او ښه ډېر به مې وټوخل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر او زوبېر راته په خندا ول، لږه شیبه وروسته به چې په خپل حال شوم، نو زړه به مې آرامه شو، په قار(قهر) به مې آصغر ته وویل:-

وه حرمونیه ! دا څه خدای وهلی وې چې په ما دې سـیگرټ وڅکول؟ که دې اوس پرې وژلی وای؟

زوبېر او اصغر دواړو په یو اواز دا خبره په تعجب سره تکرار کړه:-

وژلی به یې وای؟

ما وویل:-

خود! ولې دروېژغان(دروغجن) درته ښکارم؟

خبره مې تکمیل شـوي نه وه چې دواړه له خندا په ډکو خولو زما خواته نیږدې شول، اصغر زما په اوږه لاس راکېښود او وبه یې ویل:-

نه وه هلکه! سـینگرټ ولې څه د توپ گولۍ ده چې وژلی به وای؟ دا خو یې صرف سـتا زړه تربت کړ، لخیره ورو ورو به ورسره بلد شـې، بیا به دا ټوخۍ او زړه تربتول نه وي.

په قار مې د هغه لاس له خپلې اوږې وشـاړه، په خوله مې لاس کېښـود، ومې ټوخل، په ډک غږ مې وویل:-

یاره ! ستا د لاسه وگوره زه دې حال ته ورسیدم، زړه مې بل رقم احساس کوي.

هغه غلی شو، سر یې ښکته ځوړند شو، زوبېر د پټي په غاړه ولاړ و، یوازې یې مونږ دواړو ته کتل.

اصغر به راته غلي وکتل، په سترگو کې یې د بخښنې نښې نښانې ښکارېدې، د هغه خپگان راته ښه ونه ایسیده.

ورغلم له غاړې مې یې لاسونه تاو کړل، له خندا سره په گډ اواز مې وویل:-

یار! ما خو ټوکې کولې، په ما هیڅ ندي شـوي، هسـې غوښـتل مې وگورم سـتا بدرنگه اوږده پزه په خفگان کې څومره لاندې ځوړنده کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو مو خندل، اصـــغر زما لاســـونه له ځانه ليرې کړل، مخ يې بل لورې ته واړوه، پســـې زياته مې کړه:- ښــه نو ســړيه! دومره نازونه دې مکوه، خراب به دې کړي.

اصغر موسک شو، سيګرټ يې ولګاوه، هغه خولې ته وړه چې ما ترې ژر ونيو، په شـونډو مې کېښـود، څو کشـونه مې ترې وکړل، د اصـغر په تندي ګونځې ورکې شـوې، شـونډې يې وغوړيدې، ما وويل:- بس اوس سي شـو؟ زه هم درسره سينګرټي شوم.

درې واړه په خندا شوو.

ټوله ورځ مو هملته تېره کړه، د مازديګر لمر نور په ډوبيدو و.

زوبير مو خپل کور ته روخصـت کړ او زه، اصـغر د کلي په لور روان شـو، زمونږ کورونه په کلي کې و او د زوبېر دوی کور بيا له کلي ليرې د پټيو په منځ کې جوړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زه او اصـغر په خبرو خبرو کې د شـنو فصـلونو له منځه راتېر شـو، کله به چې کورونو ته نیږدې شوو، د کلي په منځ کې یو کوهي وه چې له هغې به ډلې ډلې انجونو اوبه وړلې.

د کوهي تر څنک لاره تېره شــوې وه، پدې لاره به ډېرو کمو خلکو تګ راتګ کاوه.

موږ دواړه لاس په لاس په خبرو روان وو، څه ګورو د انجونو یوه ډ له، په څنګونو کې منګي ورسره، په زړه وړونکې خنداګانو د کوهي خواته ورسیدې.

قدمونه مو ورو کړل، ا صغر ژر رانیږدې شو، په دواړو لاسونو یې زما اوږه کلکه ونیوه، د لاس ګوتې یې ښــی اړخ ته ونیوې، په جدي اواز یې وویل:- مدثره! هله وګوره انجونې!

ما ځان داســې وښــوده چې هیڅ مې پام ندی، ومې ویل:- د څه شي انجونې ها؟

اصغر سترګې راواړولې، تندي یې ګونځې پیدا کړې، وویل:- ته او خدای هغه انجونې نه ګورې؟

مخ مې د کوهي واړوه، ورمېږ مې وګاروه، ورو مې وویل:- ښه هغوی یادوې.

یوه شیبه یې راباندې ځغلنده نظر واچوه، لږې خاموشی وروسته ما بیا وویل:- ښه نو اوس څه وکړم ؟ انجونې خو مې ولیدې؟ ورشم پسې که څنګه؟

په خندا شو، وویل:-

خبره خو دې بده ونه کړه، زړه مې غواړي ســمه یوه پکې ځانته خوښــه کړم او ورسره ژوند برابر کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم په همغه انداز وویل:-

او زما زړه کیږي چې ښې لغتې درکړم او ښه ژوند دې برابر کړم.

اصغر راته برگ برگ وکتل، ما بیا وویل:-

راځه چې ځو، د پردیو ناموس ته بد کتل د شرم خبره ده.

اصغر مې مخې ته ودریده، زما لاسونه یې ونیول، په خواره خوله یې وویل:-

یاره! بس صرف نن غواړم چې ددوی له لیدلو خوند واخلم، هیله کوم راځه یوه شیبه ددې بلبلو سېل کوو، بیا به پخپله مخه ځوو.

ما ورسره خبره نه منله خو د هغه ډېر ټینگار دېته مجبور کړم چې یوه شـــیبه ددوی ننداره وکړو.

د کوهي مخامخ د لارې په ختمیدو سره یو جیگ دیوال و او د دیوال په ختمیدو کې د دیوال کونج و، دواړه ورغلو هملته ورته کېناســـتو، اصـــغر مې لاسونه په اوږو کېښودل.

له حیرانتیا یې خوله وازه نیولې وه، په خیالي انداز یې وویل:-

یاره ! داسې ځای خو مې لومړی ځل دی چې ولیده.

ما مخ ورتاو کړ او ومې ویل:-

هو بالکل او پدې لاره ستا لومړی ځل دی چې راغلی یې!

ســـترگې یې وځړیدې، ماته یې وکتل، وروځې یې سره ور وســـتې، بیا یې د کوهي په لور وکتل، ورو یې وویل:-

بس چپ چپ ! دا وخت هېر نکړې، له دې وروسته به هره ورځ په همدې لاره راځو.

- هو هو! ولې نه! چې دوهمه ورځ مې ستا سره یو ځای جنازه ووځي.

اصغر سترگې رډې راووتې، تندی یې تریو کړ، په قار یې وویل:—

یاره ! دا د مرگ خبرې به نکوې گوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولې انجونې له کوهي تاوې وې، چا جامې وینځلې، چا منګي ډکول او ځینې نورو راوړي غوړ لوښي وینځل.

ښه شیبه تېره شوه، منګي يې ډک کړل، ځینې په خبرو بوختې شوې او ځینو نورو پخپلو کې په لوبو سر شو.

مور دواړو د هغوی له لوبو خوند اخیسته، پدې ټولو انجونو کې یوه ډېره شوخه ښکاریده، میانه ونه يې وه، له ورایه لړه له وجود څخه غټه ښکاریده او سپین کمیس يې په تن و، له رنګه به سپین یا غنم رنګه وه ځکه له لیرې سمه نه ښکاریده.

په لوړ اواز خندا يې زما زړه ته ټکان ورکاوه.

کله به چې هغې وخندل ما او اصغر به یو بل ته وکتل، په سترګو کې به سره پوی شو او بیا به د هغوی په تماشه شو، تر ډېره يې د خندا آواز زما په غوږو کې انګازې کولې، که څه هم د اصغر سره مې ویلي و چې یوه شیبه به پاتې کیږو خو دلته زما زړه دومره لګیدلی وو چې هیڅ مې نه غوښتل لاړ شم.

ښه شیبه مو د انجونو ننداره وکړه، چې یو ناڅاپي ټولې روانې شوې، ما یوازې هغوی ته کتل، اصغر مې له اوږو لاسونه لیرې کړل، د لاس ګوتې يې مخکې ونیوې، په جدي غږ يې وویل:-

مدثره ! دوی ته ګوره؟ هغوی خو روانې شوې؟ لکه چې خپلو کورونو ته ځي؟

له خپله ځای راپاڅیدم، په ټوکو مې ورته وویل:-

هممم ! ستا خو به زړه نه کیږي چې ورسره لاړ شې؟

تندی يې تریو کړ، غاښونه يې سره وچیچل او له لاسه يې کلک ونیولم، مخکې يې ځان پسې کش کړم، خدای خبر هیڅ په ځان پوی نشوم، هغه چې هرې خوا ببولم ورپسې روان وم، انجونې زمونږ څخه تقریباً شل متره لیرې روانې وې او مونږ داسې ځانونه ښودل چې هغوی ته مو هیڅ پام ندی، شاته پسې روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصــغر راته مخکې او ما ورپســـې شـــاته غلي غلي قدمونه اخيســـتل، هيڅ نه پوهېدم چې آخر ولې ددوی ځارنه کوو؟ ولې ورپسې شاته روان يو؟

هيڅ مو نه ويل، تر چپلکو لاندې د تيږو ښويدو غږونه اوريدل کيدل، د انجونو خنداګانو او خبرو ته مو غوږ ايښی و، چې پدې وخت کې ناڅاپي هغه د سپين کميس ځښتنې راپام شـو، په بيړه يې منګی بلې نجلۍ ته ورکړ او سـيده زمونږ په لور په قار راروانه شوه، پخپل ځای ولاړ پاتې شوو، د دواړو په څېره کې مو وېره ښــکاره شـــوه، اصــغر مخ ماته راواړوه، لړزيدونکې چاودې شـــونډې يې وخوځيدې:-

ای پيره ! هغه نجلۍ وګوره! زمونږ په لور راروانه شوه!

نجلۍ په چابکو قدمونه اخيســـتل، ما د هغې قهرجنې څېرې ته کتل، ټيکری يې نيم په ځمکه خويده او نيم د سپينې غاړې له تاون څخه تاوه وه.

د سترګو په پړک کې راورسيده، څو متره ليرې غريو نيولي ستونې ستغ ودريده، تندی يې تريو نيولی و، ساه يې په بيړه اخيسته، په کبر او غرور يې په لوړ اواز وويل:-

ای ! تاسو ته وايم؟ دواړه دلته راشئ؟

دا خبره يې راته ډېره په زړه پورې وه، يوې شـيبې لپاره خو مې داسـې فکر وکړ لکه د پوليســو افسـرې چې راباندې امر کړی وي، د هغې مکرجن انداز خبرې مې په غوږونو کې انګازې کولې:-

ای! تاسو ته وايم؟ دواړه دلته راشئ؟

اصغر په منډه تاو شو لکه ويريدلي نانځکه زما شاته يې ځان غلی کړ.

ورو يې په وېرېدلي اواز چاودې شونډې وخوځيدې:-

دا نجلۍ کې ضرور څه مشـــکل شـــته، ته وګوره له نارينو سره څنګه په مکر خبرې کوي.

نجلۍ دا ځل په قار وويل:—

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته وایم دلته راشئ!

اصغر ته مې غاښونه وچیچل، په تشو مې سوک ورکړ، اه اواز یې وکړ.

ورو مې وویل:-

دا ټول ستا د لاسه.

نجلۍ ته مې وکتل، تندی یې تریو و، ورو ورو قدمونه مو ور واخیســـتل، مخې ته یې په وېرې سره ودریدو، له غوسې ډکې شنې سترګې یې زما په سترګو کې خښــې کړې، داســې مې انګېرله چې اوس به را باندې راټوپ کړي او په شخوندونو به مې وخوري، د لاس ګوته یې زما په لور ونیوه، خړې شونډې یې وخوځېدې:-

تاسو دواړو دلته څه کول؟

د یوې شـــیبې لپاره غلی وم، لږ فکر مې وکړ، خبرې ته مې خوله جوړوله، سر یې وخوراوه، بیا یې وویل:-

هممم! نو تاسو ځارلو؟

ددې لپاره چې خبره نوره غټه نشي، ا صغر چابک قدمونه واخیستل، زما مخې ته یې ودرید، او هغې ته یې په خواره خوله وویل:-

هغه... هغه.. مو.. مونږ....

له اصغر خبره خویه شوه، ماته یې له عذره په ډکو سترګو اشاره وکړه چې اوس ورته څه ووایم؟

اصـــغر ملامت نه و، که یې حقیقت ویلی وی نو ګیر کیدلو، همدې لپاره یې خبره ونه کړه.

شونډې مې ورته په غاښونو وچیچلې، اصغر یوې خواته شو، توکل په الله ویلو سره ورمخکې شوم، په بنده بنده ژبه مې وویل:-

هغه مونږ له دې لارې تېریدو، نوو تاســو مو ولیدئ، ددې لپاره تاســو مخکې تیرې شئ مونږ خپل قدمونه ورو کړل او شاته درپسې را روان شوو..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ دا ځل لا نور هم په قار وویل:-
چې شه دروغجنه ! ماته پته ده، تاسو دواړو مونږ ځارلو.
ما د نه په طور لاس وخوراوه، هغې پسې زیاته کړه:-
بس تاسو لږ صبر وکړئ چې اوس مې پلار خبر کړم چې له دواړو مو څرمنې وباسي.
ما په بیړه وویل:-
نه نه داسې هیڅ هم نشته، هسې دې پلار مه خبروه.
نجلۍ غلي شوه، له ډېره قاره یې ساه ژر ژر اخیسته.
زما غوسناکې انجونې ډېرې خوښیدې، د هغوی زور او سپکې سپورې لکه د یوه نارینه.
ا صغر یې مخې ته ودرید، په سوال زاریو یې ورته پیل وکړ، زه غلی وم، یوازې مې د هغې د لاس ګوتې ته کتل چې کله به یې ا صغر ته ونیوه، خړې شونډې به یې خوځیدې، بیا به یې ماته ګوته ونیوه، تندي به یې ګونځې پیدا کړې، شنې سترګې به یې له غوسې وخوټیدې، په ټیکري به یې سپین ټټر پټ کړ.
دا د خیالونو دنیا مې د اصغر په زورورې چټکې سره دړې وړې شوه، له اوږې یې وځنډلم، له غوسې ډکه څېره یې نیولې وه.
وویل:-
دا ته چېرې په فکرونو کې ډوب یې؟ هه! احمقه ! لومړی دې غضب نه ځان خلاص که بیا ټول عمر فکرونه کوه.
نجلۍ همداسې په قار وه، مخ یې شاته کوږ کړ، ولاړو انجونو ته یې وکتل، څه اشارې یې وکړې، بیا یې مخ راواړوه، ورو یې وویل:-
ګورئ هلکانو ! دا ځل مو معاف کوم، خو دا خبره یاد ساتئ! که مې له نن وروسته بیا له نظره تېر شوئ، پخدای که به مو دا ټول کلی هم خلاص کړي.
اصغر ددې لپاره چې د نجلۍ خوله نوره بنده شي، ورته یې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېغمه اوســه ! له نن ورځې وروســته مو والله که په دوربین کې هم وګورې، زه خو وایم چې بیخي دا کلی پرېږدم او بل ځای ته کډه کوم.

نجلۍ لاس خولې ته ونیو، ورو یې وخندل، زه غلی ولاړ وم، یوازې مې د هغې خوځېدونکي خوله او لاسونه لیدل چې یوې او بلې خوا یې اچول.

نجلۍ مخ واړوه او د انجونو په لور روانه شوه.

اصغر له لاسه کلک ونیولم او مخکې یې کش کړم، لږه شیبه مزل وروسته یې ماته یې وکتل چې موسکی خوله په فکرونو کې ډوب یم.

یو ناڅاپي مې ژامه یوې خواته کږه شــوه، چټکه مې وخوړه، ســترګې مې رډې راووتې، یوې او بلې خوا مې وکتل، غوښــتل مې د څپېړې پور ور وګرځوم، څه ګورم هغه اصغر دی، په ګیله لړونکي او مړاوي اواز یې وویل:-

دا ته څه بلا وهلی یې؟ یار زما خو دې کار وکړ کنه.

یو او بل خوا مې وکتل، هیڅوک نه ښکاریدل، ورو مې وویل:-

یاره ! سم خوند یې ونه کړ؟

اصغر پر تندي پرتې خولې په لمن پاکې کړې.

بیا مې په ټوکو وویل:-

خوښه دې نده چې بیا ورپسې ورشو؟

اصغر سر وخوځوه، شونډې یې د غاښونو لاندې کړې، وویل:-

ښه نو ! ته تر اوسه هلته وې؟

ورته موسک شوم، هغه پسې زیاته کړه:-

غرق شې ! ته د انجونو په فکرونو کې یې، دا شکر وباسه چې سلامت ترې را خلاص شوې، ګني هغې خو به بالکل بدنام کړي وای.

د سر ویښته مې وګرول، په غوسه مې وویل:-

پلار به یې هم دومره نر نه وي نوو..

اصغر په بیړه وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار خو يې بالکل نر دی خو پدې لور کې يې هم شکمن يم.

يوه شيبه مو يو بل ته وکتل، دواړو مو وخندل، له لاسه مې ونيوه، ومې ويل:-

راځه ياره! دا خبرې نور پرېږده، کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لږه شــيبه غلی شــوم، د تېز باران څاڅکي تر کړکۍ دننه راتلل، فرهاد په بيړه ورغی، کړکۍ يې بند کړ.
د زوبېر او اصغر په شونډو موسکا غوړېدلې وه، فريد او فرهاد زما څخه سترګې نه اړولې، غوښتل يې ټوله کيسه ورته وکړم، ما بيا پسې زياته کړه:-

وختونه تېريدل، زمونږ هم په ســيګرټو ګوزاره ونشــوه، ورو ورو له چرســو سره عادت شوو، لکه څنګه چې د سيګرټو پيل له اصغر شوی و، همداسې د چرسو پيل هم د هغه وشـو، په لومړيو کې به مو يو يو کش ترې کاوه خو وخت پسـې همداسې تيريده، ورځې بدليدې، همدا شان په مونږ کې هم بدلون راتله.
د اوړي مياشت وه او څلور نيم مياشتينۍ ازموينو ته لنډ وخت پاتې و.
خو ما پرېکړه کړې وه چې هيڅکله به کلنيو امتحانونو ته ونه رســېږم، يو ځل مې له مکتب او کتابه بد راغلل، بيا مې د کتاب مخ هم ونه کوت، خو د پلار له وېرې به مکتب ته ورتلم.
زه به ډېر وخت له خپلو ملګرو سره وم، د هغوی سره وخت تيرول راته هر څه ګرځيدلي و، نه مې ښوونځي ته زړه کيده او نه هم کور ته تګ خوند راکوه، بيا مې امتحان ورکړ او نتيجه يې دا وه چې په څلور نيم مياشــتينۍ امتحانونو کې له دوهمې نمرې څخه پنځلسم نمرې ته تللی وم.
پلار مې راته ډېر غوسه و، خو وروسته يې بيا په خوږه ژبه راته نصيحت شروع وکړ چې د مني په کلنيو امتحانونو کې بېرته خپلې دوهمې نمرې ته راشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور به مې هم راته نصـــیحت کاوه، زیاتره وخت یې د خپل خاوند طرفداري کوله، زما راتلونکي ژوند ته به هیله منه وه او ټول ارمانونه یې په ما پورې تړلي ښکاریدل.

خفه وم چې څنگه دومره شـــاته لاړم خو نه پوهیږم ما یو ځل له درســـه زړه تور شوی و چې په هیڅ صورت سره د کتاب راخیستو ته مې زړه نه کیده.

د غرمې مهال له ښوونځي څخه راروان وم، ددې پر ځای چې کور ته لاړ شم د زوبیر دوی په طرف ورغلم، دواړه د توت لاندې ناست ول.

زما په لیدو له خپلو ځایونو پورته شول، د ا صغر سترگې لکه ټولې له وینو ډکې وې، سرې سرې تاویدې.

مات مات قدمونه یې واخیستل، زما غېږې ته یې ځان راواچوه.

ټول په نشه ښکاریده، سیگرټ په لاس کې ورسره و، ماته یې ونیوه:-

واخله زړگیه ! چې ذره هم پکې پاتې نشي له ټول سینگرټي دود پورته که.

کتابونه مې یوې خواته وشړل، سیگرټ مې ترې واخیست، ټول مې وڅکاوه، تر ناوخته له دوی سره ناست وم.

مازدیگر وخت په گډو وډو قدمونو کور ته روان وم، صرف دومره پوهیدم چې پدې لاره روان یم، نور ټول ځایونه راته داســـې ښـــکاریدل لکه له ما چې تاویږي.

ونې به راته کوچنۍ ښکاریدې، پټې به راته تور ښکاریدل، خپلو قدمونو ته مې فکر و چې ډېر په تکلیف سره به مې اخیستل.

د کور په دروازه ننوتم، ځان مې د دروازې په پلې تکیه کړ، د غوجلې دروازې سره د غوا رشقه (یو ډول واښه) ښکاریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې همدا شيبه له پټيو راغلی و، په انګړ کې پياله په لاس په کټ ناست و، څنګه يې چې زه پدې حال وليدم، پياله يې له لاســـه وغورځوله، په ګړنديو قدمونو يې رامنډه کړه.

له اوړو يې کلک ونيولم، ما ســـترګې ټغې(رډې) راوتې وې، پلار، ورور، خور او مور مې راته په چيغو شول، په غيږه کې يې کوټې ته يوړم، اوبه يې راباندې واچولې.

پلار مې ورور په منډه د کلي ډاکټر ته وليږه، ډاکټر د کلي په کوز سر کې دواخانه جوړه کړې وه، مور مې راته د خوږو اوبو شربت جوړ کړ، يو دوه غوړپه مې پر پټيو ســترګو ورڅخه وکړل، په څو دقيقو کې مې وضــعيت نور هم پســې خراب شو، ترڅو ډاکټر رارسيده زما حالت ډېر خراب شوی و.

ډاکټر سمدستي پوی شو چې په هلک څه شوي، زما ورور ته يې د تروشو پيو (شړومبو) راوړلو وويل، پلار مې راته څو غوړپه راکړل، ما نور د څښلو توان نه درلوده.

ډاکټر ټينګار کاوه چې دا ټول جام بايد وڅښې، دا ستا د نشې په له منځه وړلو کې مرسته کوي.

د پيو له څښلو وروسته مې وضعيت لږ څه ښه شوی و، ډاکټر زما پلار ته ډېر غوسه شوی و.

هغه ورته ويل:-

ولې مو زوی ته د خوږو اوبو شربت ورکاوه، خوږ شی نشه لا پسې زياتوي، دا ښه شو چې په وخت راغلم ګني د زوی ژوند مو له خطر سره مخ کيدای شو.

پلار مې د نشې له نوم اوريدو سره وارخطا شوی و.

له ډاکټر څخه يې وپوښتل:-

ډاکټر صاحب ! زما زوی نشه کړي؟

ډاکټر ځواب ورکړ:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ! ستا زوی چرس څکولي او دا ځل ممکن ورسره ډېر بلد شوی ندی ځکه يې دې حالت ته رسولی دی.

پلار مې يوې خواته ډېر خفه او بلې خوا ډېر غوسه شوی و، هيڅ يې باور نه کيده چې ګوندې مدثر دې داسې کار کړئ هم وي.

پلار مې ټولو ته حال ويلی و، مور مې د سينه بندۍ مرض هم درلوده، د پلار له خولې زما په اړه له خبريدو ډېره خفه شوي وه.

ساه يې لنډه لنډه اخيسته، خور مې په ژړا ژړا د هغې خواته ناسته ورته زارۍ کولې:-

ادې ! ته تشويش مکوه، مدثر داسې کار نشي کولای، دا هم راته ډاکټر شو، اغه بله ورځ يې په پټيو کې غوا پولې نن ورځ راته زما په ورور د چرسو څکولو تور لګوي، دروغ وايي.

له ټولې شپې تېريدو وروسته سهار ناوخت مې سترګې خلاصې کړې، څه ګورم په کټ پروت يم، شاوخوا مې راته مور او خور ناستې دي.

د دواړو سترګې له اوښکو ډکې دي، مور مې په سر لاس راتېر کړ، ما د پورته کيدو هڅه وکړه، خور مې له اوږو ونيوم، بالښت يې اوږو ته رامخکې کړ، د مور سترګې مې همداسې له اوښکې ډنډ وې.

زه پوی شوم چې ټول خبر شوي، په مينه مې وويل:-

ادې ! ته ولې ژاړې؟ وګوره زه رک روغ يم، بلکل ښه شوی يم.

د مور له سترګو مې لکه باران داسې اوښکې وريدې، په مينه راپاڅېده، زما په سر يې لاس راتېر کړ او په تندي يې ښکل کړم.

خور مې راته ډوډۍ تياره کړې وه، ډېر وږی شوی وم، ما هم پرې سمدستي بسم الله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ په نيمايي کې مې ورور او پلار دواړه کوټې ته راننوتل، څنګه مې چې پلار راته وکتل، په مرۍ کې مې شخوند وچ پاتې شو، لړزه راباندې راغله، سر مې وځړيد، زما د وضعيت پوښتنه يې وکړه او له کوټې ووت.

ورور مې راته دوا هم راوړي وه.

دوه ورځې په کټ پروت وم، زما هم په کور کې بيخي زړه تنګ شوی و.

غوښـتل مې چې دباندې لاړ شـم، خو خور مې راته د کټ سرته ناسـته وه، او هيڅ چېرې يې اجازه نه راکوله، بهانه به يې دا وه چې ډاکټر ويل تر څه وخته دې له کټ څخه نه پاڅېږې.

ما به چې خپله غلطي وليده او د پلار له غوســې ډکې څېرې ته نو له ډېرې وېرې به لړزه راباندې راغله.

هغه ډېر قارجن سړی و، هر څه يې زغملی شول خو ورسره غلطي کول او دروغ ويل پرې بيخي بد لګېدل، سوچ کوپر ورته ښکاريده.

دا ځل ما غلطي کړې وه، مال خدای نخواســته که يو ځل يې د وهلو شروع راباندې وکړه هيڅوک به مې ورڅخه خلاص نه کړي.

ما سپېښين وخت و، لمونځ کولو ورو سته په کټ نا ست وم، له خور سره په خبرو لګيا وم، پلار مې ســاه نيولی په کوټه راننوت، بيلچه هم ورسره وه، زما په زړه څړيکه تېره شوه، په غوسه يې وويل:-

تاسې مور او لور که ترې ماړه شوي نه وی، نو ترې ستړي شوي خو به وئ، دا زوی مو لړ راپرېږدئ، پټې پنه (اوبه) کوو.

زه په بيړه د څه ويلو پرته له کټ څخه پاڅيدم، مور مې ورمخکې شــوه او ورته يې وويل:-

سړيه ! مدثر همدا اوس اوس لږ ښه شوی دی او ته يې بيا پنه کولو ته بيايې؟

د هغه حالت به نور هم خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې چې خبرې ته خوله جوړوله، ما ترې په بېړه وار مخکې کړ او ومې وويل:-

ادې ! زه رک روغ يم، کولای شم پڼه وکړم.

ما هم دا هر څه د پلار د غوسې کميدو لپاره کول.

ورور مې په وياله پسې تللی و، زه او پلار مې پټې کې لګيا و، د شپې تر ناوخته مو اوبه ولګوله، د پلار غوسې ته په کتلو مې ښه ځان ستری کړ، ما ويل ګوندې لږ رحم خو يې راباندې راشي.

خو نه مې د پلار غوسه سړه شوه او نه زما وارخطايي کمه شوه.

ناوخته کور ته راغلو، ډېر ستړی وم، بيلچه مې د غوجلې په دروازه پسې ودروله، زه سيده خپلې کوټې ته لاړم، خور مې راباندې ډېر کوشش وکړو چې ډوډۍ وخورم خو څه د پلار وېره او څه زړه تنګون له امله مې ډوډۍ ته زړه نه کيده.

په کټ وغزيدم، له ډېرو فکرونو سره ويده شوی وم.

د سهار په خړه کې مې سترګې خلاصې شوې، شاو خوا مې وکتل، د ورور خريده اوريدل کيده.

له کوټې راووتم، د پلار په کوټه کې څراغ بل و، کيدای شي پلار مې وو.

لاړم، اودس مې وکړ او په ارام سره مې لمونځ ادا کړ.

زړه نه زړه د پلار کوټې ته لاړم، پلار مې تکيه کړې وه، د سهار چايو په څکلو بوخت و، له وچې ډوډۍ يې يو بځرکی ورپرې کړ، د چايو پياله يې خولې ته يوړه.

زه پښه نيولی د دروازې په ليخک کې ولاړ وم، زړه مې نشو کولای د پلار مخکې کېنم، پلار مې راته پام شو، له سرو رګونو ډکې سترګې يې ماته ونيوې، د تندي ګونځې يې لا پسې ژورې شوې او زما زړه نور هم په ټوپونو شو.

د ورتلو اشاره يې وکړه، په بېړه ورغلم، مخامخ په دسترخوان ورته کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پیالې یې شر پورته کړ، په ســپینو بریتو یې د چایو ځګ ښــکاره شــو، وې تهوخل، پر بریتو یې دسمال کش کړ، په ډکه خوله یې وویل:-

مدثره ! خبر شوم چې په نشو تماشو دې پیل کړی!

ما هیڅ نه ویل، یوازې مې خیرن دســترخوان ته کتل، له ډېرې وېرې مې لاسونه په لړزه ول، زړه مې ټوپونه وهل، هغه راته په تریو تندي کتل.

ګوله یې همداسې په خوله کې ژوله، پوهیدم که دروغ ووایم نو نور به هم راته په غوسه شي نو همدې لپاره مې هیڅ ونه ویل غلی وم.

پلار مې راته همداســې کتل، بریتونه یې وځړېدل او ګوله یې تېر کړه، چیغه یې کړه:-

ووایه! ولې دې داسې کول ها؟

چټکه مې وخوړه، رنګ مې سـور اوختی و، ټولو ماته کتل، خور مې په ولاړه له ډېره تشویشه لاسونه سره مروړل، ورو مې لړزیدونکې شونډې وخوځیدې:-

بابا ! په هغه ورځ باندې له ملګرو سره وم، دوی سـیګرټ څکول نو ما هم ترې څو کشونه وکړل.

پلار مې چیغه کړه:-

غلی شه سپیه ! تېره ورځ مې ستا هغه دوو چرسیانو ملګرو هم وپوښتل، تا له چرسو مخکې په سیګرټو هم زړه یخ کړی احمقه.

وجود مې په لړزان پیل وکړ، سر مې ښکته وځړید، لکه یخ وهلی مارغه داسې رپیدم، آخر مې هم دروغ وویل او ګیر شوم.

پلار مې یوې خواته کوږ شــو، د چایو ډکه پیاله په لاس ورغله، کړنج شــو، په تندي کې مې نری درد تېر شـــو، د زنګونونو خوا کې مې نیمه ماته پیا له وغورځیده او د ګرم چایو ځګونو مې ویښته لانده کړل.

ورپسې نری لیکه د وروځو له منځه په پزه راروانه وه، پر لمنه مې د وینو څاڅکي وغورځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ککرۍ مې ګرمه شوه او لیکه لیکه لوګی ترې پورته شو.

مور او خور مې چیغه کړه، پلار مې غوښـــتل د بلې پیالې ګوزار هم را باندې وکړي خو مور مې راباندې راپریوته او هغه ته یې پرېښنبودم.

پلار مې همداســې ځان کشــاوه، هغه مې ورور له متو کلک نیولی و، مور مې ورته چیغه کړه چې له کوټې یې دباندې وباسي.

زما له تندي وینو لارې جوړې کړې وې، په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې.

ورور مې پلار کشــاوه خو زه ژر له خپله ځای راپاڅیدم، په منډه روان شــوم، له کوټې ایبلې پښې راووتم، له شا نه مې مور او خور راپسې منډې کړې.

جامې په وینو سرې له انګړه تېر شـــوم چې څنګه له دروازې پنا کیدم مور مې چیغه کړه:-

مدثره !

د دروازې لېخک کې ودریدم، په مخ مې وینې روانې وې، له اوښـــکو ډکې سترګې مې مور ته ور واړولې.

مور راته په ژړا وویل:-

زویه ! ســتا له تندي وینې روانې دي، زخم دې ژور دی هســې نه خدای مکړه تپ درپسې لیونی شي.

هیڅ مې نه ویل، له وینو سره اوښــکې ګډې شــوې، د ګرېوان لاره یې خپله کړه.

ځغلنده نظر مې په مور، خور چې په انګړ کې ولاړې وې او ورور، پلار باندې واچوه چې په برانډه کې له اوږو نیولی و.

یو ناڅاپي له دروازې پنا شــوم، ورور مې راپســې منډه کړه، خو زه لکه پیری بیا ورک شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر همدا شیبه له کور څخه بهر تللی و، سیده لاړم د زوبېر دوی کور خواته، زوبېر د کور دروازې مخکې ناســت و، زه چې څنگه په هغې حالت ولیدم، په منډه راغی.

په وارخطایۍ یې وپوښتل:-

وه هلکه ! دا دربانديِ څه شوي.

ساه مې لنډه لنډه اخیسته، ځمکې ته مې کتل، ټول سر مې درد کاوه، ما هیڅ نه ویل، له تندي مې همداسې وینې روانې وې، خو زوبېر پوی شوی و.

له بلې خبرې کولو مخکې یې له لاسه ونیوم، په تونده لهجه یې وویل:-

وه احمقه ! ژر راځه چې ډاکټر ته ورځو، چې سر دربانديِ پټۍ کړي.

ما هیڅ نه ویل، دواړه په چابکو قدمونو روان و، په لږه شــیبه کې د کلي ډاکټر ته ناست وم او پټۍ یې راباندې لگولې.

زوبېر ډاکټر څخه وپوښتل:-

ټپ خو یې ډېر ژور ندی کنه؟

ډاکټر له بیاتۍ کړچ پورته کړ، پټۍ یې پرې کړه، سـترگې یې زما په تندي کې نیولې وې، ورو یې شونډې وخوځیدې:-

نه دومره ټپ ندی خو له ډېر کلک څیز سره لگیدلی، د ټپ خواو شا ټوله شــنه شوي.

تر ډېره د ډاکټر سره و، لږه دوا یې هم راکړه، وروســته د زوبېر دوی کور خواته لاړو، هغه ویل حجرې ته ورسره لاړ شم خو ما غوښتل د ونې سرې سیورې ته کېنو.

زوبېر ورو وویل:-

اوس ښه یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هو په طور مې سر وخوځاوه، بيا مې ترې سـيګرټ وغوښـت، زوبېر زړه نا زړه شو، لاس مې همدا سې په هوا کې پاتې وه، په زوره مې وويل:- درته وايم يو سيګرټ راکه.

زوبېر پوی شو چې که انکار وکړم مدثره به خپه شي، اور يې ورته کړ.

سـيګرټ به مې نيم ځکولی وي زوبېر غوښـتل په ټوله کيسـه پوی شي، ما هم ورته ټوله کيسه تېره وکړه.

پدې شيبه کې اصغر هم ښکاره شو، چې په ګړنديو ګامونو راروان دی.

دواړه ورته خپل ځای نه پورته شـو، زمونږ خواته په رارسـيدو يې سـاه لنډه لنډه کيده، تندي يې ګونځي لرلې، له کېناستو مخکې يې په سترې غږ وويل:-

مدثره ! ته ماته وښايه ټپ خو به دې ډېر ژور نه وي؟

هغه مې تندي ته کتل ما لاس واچوه، ومې ويل:-

ښه دی ياره! دومره غټ ټپ ندی.

اصغر سترګو کې خوښي راټوله شوه، غلی په پروېړه کېناست، خړې شونډې يې وخوځېدې:-

ځه شکر چې ښه دی.

لږه شيبه ټول غلي و، مخکې مو شنه فصل ته کتل، اصغر چوپتيا ماته کړه، په ټوکو يې وويل:-

مطلب يوې پيالې ګوزار وژړولې؟

اصغر او زوبېر دواړه په خندا شول، ما هيڅ ونه ويل، نری موسکا مې په شونډو پرته وه، زوبير له خندا سره په ګډ اواز وويل:-

يار! ما خو ويل ته ترټولو سـخت زړی او سـخت ترين انسـان يې چې هيڅ به دې اوښکې په سترګو کې رانشي خو اوس ګوره!

په قار مې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس کئ! دا مردارې خولې مو دربندې کړئ، ژر راته یو سیگرټ ډک کړئ چې دا ماغزه مې لږ ارام کړي.

اصـــغر په بیړه خپل جیب ته لاس کړ، بیا ورپســـې بل جیب ته، زوبېر ته یې وکتل، د نا په طور یې سر وخوځوه، زوبېر هم جیبونه وپلټل، خو د چرسـو درک نه وه.

اصغر وویل:-

مدثره ! چرس خو ختم شـــوي دي، او په جیب کې د لســـو روپو نه علاوه نور هیڅ نشته.

سر مې وخوځوه، ومې ویل:-

همم! مطلب چې پیسې هم نشته؟

دواړو د هو په دود سرونه وخوځوه، نرۍ خندا مې وکړه، ومې ویل:-

ډېر بیکاره نصـــیب مې دی، کله چې دې د کار وخت وي، درنه منډې وهي او چې دې پکار نه وي هر وخت درسره وي.

درې واړه هملته ناست و، ډېره شیبه ووته، د هیڅ شي درک نه و، زوبېر په پټې کې رغړېده، په لوړ اواز یې وویل:-

وه احمقانو! یوه چاره جوړه کړئ، دا چرس راپیدا کئ، خبر دی ســـوال درته کوم، که وې نه ځکوو نو گوزاره گرانه ده.

توت ته مې ډډه کړې وه، د سر ټپ با ندې مې گوتې ووهلې، په زوره مې وویل:-

له کوره وتلی یم، گني درته مې له کومې ســـوړې را پیدا کولې او دا غضـــب مو پرې اخیسته.

اصغر غلی ناست و، کوچنۍ خلۍ یې غاښونو کې وهه،

زوبېر په مړاوي غږ وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ دا څو ورځې لږ سپېره شوي یو، هیڅ پیسې لاسته نه راځي، مخکې خو به مو لږه غلا کوله اوس هغه هم نشو کولای.

په حیرانتیا مې وپوښتل:-

غلا؟

- خود! دا اصـغر څه دی، دا ټول چلونه راته هغه ښـودل او راته مخکې به هم دی و.

نری موسکا مې وکړه، بیا مې وپوښتل:-

له چا چا مو غلا کړي؟

په سوچ کې شو بیا یې وویل:-

یاره ! دا کوچنۍ کوچنۍ غلاوې مو کړې دي، لکه دوکان نه غلا کول، له خپل کور نه څه پټول، د چا جیب وهل.

بیا لا خندا شـین شـوم، لږه شـیبه مې هغوی ته وکتل، په موسـکی خوله مې وویل:-

دا خو ډېر تکړه خلک یئ، باور وکړئ، ما هیڅکله داســې فکر په تاســو نه و کړئ، حتی دا دومره وخت مې درسره تېر شو ما کله هم شک ندی کړی.

اصغر همداسې په فکرونو کې ډوب و، ښه شیبه د زوبېر سره په خبرو لګیا وم.

یو ناڅاپي اصغر ټوپ کړ، په لوړ اواز یې وویل:-

هې ملګرو ! د چرسو راوړلو یوه زبردسته لاره مې پیدا کړه.

دواړه ورنږدې شو، په یو اواز مو وویل:-

کومه لاره؟

- غلا...!!

ومې خندل، بېرته مې پخپل ځای ځان سم کړ، ورو مې وویل:-

همدا اوس مو هم په همدې خبرې کولې.

- نو دا خو ډېره ښه خبره شوه، راځئ چې غلا وکړو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما شونډې وخوځېدې، په مړاوي غږ مې وويل:-

ما کله هم غلا نده کړې، زما له وسه نه کيږي.

اصغر په خندا شو، شونډې يې وخوځېدې:-

ولې به نه کيږي؟ غلا خو ډېره آسانه ده، ما ډېر ځلې کړې.

يوه شـــيبه غلی وم، زوبېر هم څه نه ويل، سر مې وګراوه، هغه ته مې وکتل، ورو مې وويل:-

څه سي شو! اوس دا ووايه غلا به له چانه کوو؟

له خپل ځای نه پاڅيده، لمنې ته يې ځنډ ورکړ، خړې دوړې ترې پورته شوې.

دوه قدمه يې مخکې واخيستل او وې ويل:-

تاسو همدلته کېنئ، زه ورځم چې همغه پخوانی فارموله پرې استعمال کړم.

ما او زوبېر يوه شـيبه يو بل ته وکتل، اصـغر مو چې ليده هغه په چابکو قدمونو روان و، پسې غږ مې کړ:-

وه هلکه ! خبره واوره! وايم مه ځه؟ هسې نه په کومه کې به ښکېل شې.

لاس يې پورته کړ او پخپله مخه روان و.

اصغر د کلي يوه دوکان ته ورسيده، په وېرې سره يې مخکې قدمونه اخيستل، ســـاه يې تازه کړه، په مخ يې ګوتې ووهلې، ځان يې بيخي عادي وښـــوده، دوکان ته ننوت، څه ګوري ټول دوکان له خلکو ډک دی، ټول له يو بل سره په خبرو کولو بوخت ول، دوکاندار هم ډېر مصرـــوف و، کله به له يوې خوا د څه غوښتلو غږ شو او کله به له بلې خوا:-

وروره! هله ماته يو کيلو لوبيا راکه!

-وروره! هله ماته دوه کيلو پياز راکه!

-وروره! ماته يو کوتی بيسکټ راکه!

په همدې خبرو کې اصغر هم پرې ور غږ کړ:-

وروره! ماته يو درجن مالتې راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار وار په وار هر یوه ته خپل خپل شیان رواخیستل، اصغر بیا وویل:-
ای وروره! لږه زر کوه؟ ډېر په بیړه یم، یو درجن مالتېې راکه او زما باقي پیسې هم.
دوکاندار یو درجن مالتېې رواخیستې، اصغر ته یې ورکړې، بیا یې ورته په ځیر وکتل، وی پوښتل:-
وروره! تا ماته څومره پیسې راکړې وې؟
اصغر یو بل خوا وکتل، شونډې یې وخوځېدې:-
پنځه سوه روپی مې درکړې وې.
دوکاندار د څه ویلو پرته له صندوق څخه پیسې رواخیستې او اصغر ته یې ورکړې او په چابکو قدمونو له دوکان څخه راوته.
ډېر خوښ ښکاریده، یوه شیبه یې ځان سره خپله بریا ولمانځله.
له هغه ځایه یو بل دوکان ته لاړ او یو څو د چرسو پوړۍ یې رواخیستې.
زه او زوبېر په انتظار ستړي شوي و، ډېر وارخطا و، په ځای لکه الوتکې داسې تاویدو.
عجیب عجیب فکرونه به راتلل، زوبېر قدم وهل بس کړل، په لوړ اواز یې وویل:-
دې کم عقل ستا خبره نه اوریده، ته به گورې هغه به یې گېر کړی وي.
یوه شیبه مې ورته وکتل، سر مې ورته وخوځوه، ومې ویل:-
زوبیره! یو به ستا دا منفي خبرې هیڅ ورکې نشي.
زوبیر په مړاوي غږ وویل:- نو څه وکړم یار؟ هغه په داسې کار پسې تللی چې ډېره خطره پکې ده.
موسک شوم، ورو مې وویل:-
نه ته بېغمه شــه! هغه تکړه دی، زه پرې باور لرم خو ته به دې دا خوله بنده کړې، الله مکړه ستا دا سپېرې خبرې یې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر شونډې وځړېدې، يوه شيبه مو نور هم انتظار وکړ.

څه ګورو د لويديځ خړو ګردونو کې يو څوک ښــکاري چې په منډه راروان دی، ما او زوبېر يو بل ته وکتل، هغه په ګړنديو ګامونو راروان و، څه ګورو هغه اصغر و، د هغه په ليدو ســم وارخطا شــو، مونږ دا فکر وکړو چې هغه ګير شــوی او څوک له شاه ورپسې دي.

ما او زوبېر منډې ته ځانونو چمتو کړل خو وروسـته مو چې هغه خوشـحال وليد نو پوی شــو کار يې کړی دی، په لاس کې ورسره د چرســو پوړۍ او يوه توره کڅوړه ښکارېده، مونږ دواړه ورته له خپله ځايه جګ شوو.

مخکې ورغلو، په خندا خندا را روان و، کلکه غېږه مو ترې چاپېره کړه، له خندا سره په ډک اواز يې وويل:-

اوس ووايه منئ مې کنه؟

ما په اوږه ټپ ورکړ، ومې ويل:-

شاباس! بالکل دې منو.

زوبېر وويل:-

که مو دا ځان ښــودنې پای ته رســيدلې وې نو ژر دا ســيګرټ ډک کړئ چې رګونه مې خارښ کوي.

اصــغر د ســيګرټ په ډکولو کې ډېر تکړه و، ډېر ژر به يې ســيګرټ ډک کړ، هملته د توت لاندې ورته کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ټوله ورځ له اصغر دوی سره وم، او د شپې لپاره د زوبېر حجره کې پاتې شوم.
په کور کې راته ټول پرېشانه شوي و، زه يې په ټول کلي کې لټولی وم، زمونږ له تربورونو او خپلوانو يې هم زما په اړه پوښتنې کړې وې خو هيڅوک نه پوهيدل زه چېرې تللی وم.
اصغر ته مې هم ويلي و که يې زما په اړه درڅخه وپوښتل چې چېرې دی؟ ورته ونه وايې چې زوبېر سره تللی دی، نه غواړم راباندې خبر شي.
دوی دواړو به هم زما خبره منله.
توره تياره وه، د زوبېر سره په حجره کې ناست وم، د لالټين تته ژېړه رڼا مو په مخ پرته وه.
دواړو مو له زنګونونو کمپلې تاو کړې وې، د چايو په څښلو لګيا و، کوټه کې خاموشي خپره وه، له بهر څخه د کوم سپي غپه اوريدل کيده.
زوبېر د چايو پياله ورپورته کړه، غوړپ يې ترې وکړ، ورو يې وويل:-
ياره مدثره ! دلته مې بيخي زړه تنګ شوی، زړه مې غواړي کوم چېرې ليرې لاړ وی، دغه ځای بيخي بې خونده دی.
ما په بيړه وويل:-
وايم دين دې نر دی، ما هم اوس په همدې خبره سوچونه کول.
- مطلب ستا هم همدا پرېکړه ده چې غواړې له کلي لاړ شې راسره؟
- هو کنه ! ما دا پرېکړه دا څو ورځې مخکې کړې خو داسې کوم ملګری مې نشو پيدا کولای چې راسره يې مخه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوبېر لږه شـېبه غلی شـو، ما ته يې په ځير ځير کتل، ورو يې شـونډې وخوځېدې:-

او کور دې؟

یوه شیبه خاموشي خپره شوه، په پیاله کې مې سترګې خښې کړې وې، ومې ویل:-

نه نور هلته نشم تللی، زړه مې نه غواړي لاړ شم.

زوبېر شـونډو کې موسـکی شـو، د خرېيلي برېت غاړه يې وګروله، غلي يې وويل:-

ګرانه! سـتا سره زما ډېر وخت وشـو، تا هیڅکله هم د پلار خبره ځمکې ته نده غورځولي لیکن نن ورځ چې تا هغه سـمې لارې ته راولي بیا ته څنګه داسـې کوي چې کور دې پرېږدې او هیڅکله نه ورځې؟

غلی پاتې شوم، د خبرې ځواب مې نه لرلو، لږې خاموشی وروسته مې وویل:-

یاره! اوس مې همغه خوند نشته، په خوی او خصلت کې مې هم فرق راغلی، درسـونو کې خو بیخي صـفر شـوی یم، کور کې راباندې ټولو باور ختم شـوی، یوازې مور او خور مې دي چې زما فکر ورسره دی او ډېر خیال مې ساتي، پلار سره مې هیڅ لیدلی نشـم، کله کله وایم هغه راسره هیڅ مینه نکوي، کله يې هم په مینه راته خبره نده کړي، تل يې تندی تریو وي.

یوه شـیبه غلی شـوم، بیا مې پسـې زیاته کړه:- بس خېر نور ما پرېکړه کړې، هیڅکله به ترې په شا نشم.

زوبېر خبرو کولو ته خوله جوړوله، ژر مې وویل:-

زوبېره! هیله کوم! پدې اړه راسره نور بحث مکوه، نغواړم کوم څه واورم.

زوبېر اوږده سـاه واخیسـته، له قاب څخه يې خواږه ور پورته کړ، غلي يې وويل:-

ښه سمه ده! اوس ووایه باید څه وکړو؟ او څه کول پکار دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل:-

څو ورځې مخکې يو څو کليوال ښار ته په مزدورۍ پسې لاړل، هغوی ويل چې ښار کې ډېره پيسه ده او ډېر کارونه دي، کولای شې په ميا شت کې ډېر څه لاسته راوړې، نو زما نظر دادی چې مونږ به هم ښار ته د کار پيدا کولو لپاره لاړ شو، کيدای شي کوم کار په مخه راشي او خپله غريبي پرې مخکې بوزو.

زوبېر زما خبره خوښه شوه، بريتونو باندې يې گوتې ووهلې، وويل:-

زما خو ستا خبره خوښه شوه ليکن بايد اصغر سره هم پرې خبرې وکړو، کيدای شي هغه هم راسره لاړ شي.

ورسره ومې منله، شپه تېره شوه، سبا سهار اصغر سره د زوبېر دوی کور مخکې د ونې سيورې لاندې ناست و، زوبېر وويل:-

اصغره ! زما او د مدثر پريکړه شـوې، غواړو ښـار ته کار پسـې لاړ شـو، بل ته لاس نيول مو ډېر شول، بايد پخپلو متو يو څه پيسې وگټو.

د اصغر تندی تريو شو، خولې يې په ځمکه وويشته، په زوره يې وويل:-

نمک حرامو ! تاسـو دواړه ځئ او ما يوازې پرېږدئ؟ دا سـتاسـو ملگرتيا وه؟ بېغيرتو..!!

دواړو مو په حيرانتيا ور وکتل، ما وويل:-

وه کم عقله ! څه بلا ووهلې؟ مونږ کله ويلي تا يوازې پرېږدو ؟ درته مو وويل چې که دې خوښه وي راسره لاړ شه.

اصغر خجالته شان ژبه په غاښونو کې ونيوله، خولې يې راوخيسته، خاورې يې ترې پاکې کړې، نېږدې راغی، په خندا يې وويل:-

سمه ده يارانو! بس خوښه مې ده، راځئ چې ځانونه تيار کړو، او پسې ځو.

زوبېر يې خبرې ورپرې کړې:-

نه نه ياره ! نن به ځانونه تکميل کړو، ټول شـيان به تيار کړو، سـبا وخته به پسې ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو مو ورسره ومنله، اصغر د کور په خوا روان شو، پښه نيولی شو، مخ يې راواړوه، ورو يې وويل:-

مدثره ! راځه کنه، ته به دې هم خپل شيان تيار کړې.

غلی وم، لږه شيبه فکر مې وکړ، زوبېر ته مې وکتل، زوبېر سر وخوراوه، له خپل ځايه راپاڅيدم، غلی غلی ورسره روان شوم.

په ټوله لاره مې همدا فکرونه کول.

څنګه به کور ته ننوځم؟ څه به پېښيږي؟

آيا پلار به مې همداسې غوسه وي؟

په ډېرو فکرونو کې د کور پر دروازه غلی دننه شوم.

يوې او بلې خوا مې ورمېږ کوږ کړ.

د چوترې لږ وړاندې د چرګو کوړخۍ سره مې په غوا سترګې ولګيدې، رشقه ورته پرته وه او شخوند يې پرې واهه.

بيا مې مخامخ وليدل، مور مې د کور په برانډه کې د جامو په جوړولو لګيا وه، نور ټول کور تش ښکاريده.

ورو ورو مې قدمونه واخيستل.

تېره ورځ رایاده شوه:-

له هغې کوټې يو هلک چې جامې يې په وينو رنګ وې، له دې ځايه ييلې ښې په منډه تېر شو، د دروازې په ليخک کې ودريد.

د کور په دغه ځای کې يوې بوډۍ ورته سوال زاری کولې، خو په دروازه کې ولاړ هلک چې له سر يې وينې روانې وې، ډېر ژړيده، زړه يې مات شوی و، ډېر خپه و، اوښکې ترې روانې وې، يو ناڅاپي ورک شو، بوډۍ ښځې او يوې پيغلې پسې منډه کړه، دلته يو هلک هم له برانډې ټوپ کړ، په هغه بل هلک پسې يې منډه کړه، خو هغه يې پيدا نکړ.

ټوله صحنه راته لکه د يو فلم داسې تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انګړ تر نیمایي ورسیدم، خور مې د کوټې له کړکۍ ولیدم، چیغه یې کړه:-
ادې ! وګوره لالا راغی.
مور مې په حیرانۍ مخ را پورته کړ، پر سر یې ټیکری سم کړ، په بیړه راپاڅیده، په پیلو پښو زما په لور رارawanه شوه.
خور مې هم ورپسې شاته وه، مور مې لومړی د سر ټپ ته وکتل او بیا یې په مړاوي غږ خړې شونډې وخوځیدې:-
زویه ! څنګه هلته ولاړ یې؟ راځه دننه.
ډېره ګیله راته ولاړه وه، زړه مې ډېر ډک و، غوښتل مې د مور غېږې ته ځان واچوم او ښه ډېر وژاړم، ډېر شکایتونه ترې وکړم خو هیڅ مې نه ویل، چوپه خوله ورسره روان شوم.
مور مې بیا وویل:-
تېره شپه ته چېرته وې؟ هه؟ ته خبر یې مونږ درته څومره په تشویش کې وو؟ او ورور خو دې د شپې تر ناوخته پورې کلی او د کلي بهر هر ځای درپسې ولټوه، ته کومې خوا تللی وې؟
خور مې هم راورسیده، له لاسه یې ونیوم، په خفه اواز یې وویل:-
لالا! باور وکړه ډېره درپسې خفه شوي وم، راځه دننه کوټې ته راشه!
ما هیڅ نه ویل، د مور او خور لخوا کلک نیولی شوی وم او دننه یې کش کولم.
پلار مې د کلي خان حجرې ته تللی و، مور مې ویل چې تر مازدیګره به هملته وي، ځکه خان له چا سره د پټي پر سر دعوه روانه ده او زما پلار بیا د خان پلوي کړي.
ښه شیبه تېره شوه، خور مې راته چای او پراټې تیارې کړې او مور مې راته ښې ډېرې خبرې وکړې.
د پلار په اړه چې غوسه یې کمه شوي، ورشم او ترې ښښنه وغواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هیڅ نه ویل، غلی ناســت وم، په فکرونو کې بلهاا زیاتې ګیلې او ســوچونو راغلل، ما یوازې د هو په طور سر خوځوه، بیا بیا ځل یې رانه د خبرو نکولو پوښتنه وکړه، ما به صرف همدا وویل:-

ادې ! سر مې درد کوي.

د چای څکلو وروسته تر ډېره د مور سره په کوټه کې ناست وم، ډېر نصیحتونه یې راته وکړل.

ماسپښین وخت کې مې ورور هم راغی، ما غوښتل د پلار له راتلو مخکې له کوره ووځم، دوباره مې نشول کولای چې ورسره سترګې په سترګې شم.

ډېر مې زړه تنګ و، آخر مې ورڅخه په یوه بهانه ځان راخلاص کړ او خپلې کوټې ته راغلم، په کټ اوږد وغزیدم، شیبه وروسته مې ورور هم راغی په کټ کېناست.

غلی و، هغه به دومره خبرې نکولې، تل یې خاموشي خوښوله.

لږه شیبه پخپل کټ ناست و خو بیا بیرته زر ووت.

د کوټې چت ته مې کتل او سوچونو پسې واخیستم، له کوره د تلو مې زړه هم کیده او ساړه هم.

غوښــتل مې لاړ شــم، یو څه لاســته راوړم، څه به تل د پلار پیســو ته ســترګې غړوم، هغه بیچاره هم نور بوډا شوی و، لاسونو کې یې ګونځې پیدا شوې وې، اکثره وخت به یې ملا په کلک پړي تړلي وه، د کار کولو په وخت به یې ټول وجود لړزیده او بار بار به یې سوړ اسویلی ایسته.

نه کیده نور باید تللی وای، خو زړه نا زړه وم.

تر ماښام پورې مې سوچونه وکړل، خو همغه سوچ او همغه خیال مې له ماغزو ونه ووت.

بلې خواته مې زوبیر دوی سره وعده کړې وه، وعده خلافي هم راته ښه ښکاره نشوه، د نورو وختونو په څیر مې بیا هم کور ته شاه او ملګرو ته مخ کړ.

کوټه کې هیڅوک نه و، له بلې کوټې مې د مور خبرو اواز راته.

پلار مې هم داسې معلومیده چې د خان حجره کې ایسار شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر مې وکتل، توره تياره وه، هيڅوک نه ښکاريدل.

په دوو دقيقو کې مې خپل شيان په يوه پنډا کې وتړل، د چت په وراسته شوي لرګيو منځ کې مې يو څه اندازه پيسې پټې ايښې وې، هغه مې هم رواخيستې.

يو ځل مې بيا دباندې وکتل، هيڅوک نه ښــکاريدل، پنډا مې رواخيســته او له خپله کوره لکه غل داسې غلی غلی راووتم.

د اصغر د کور په خوا ورغلم، هغه مې هم له ځان سره په توره تياره کې د زوبېر دوی کور خواته روان کړ.

لاره کې توره تياره وه، د خپل خواږه کور او کلي سره زمونږ اخرنۍ شپه وه.

دواړه په لاره خاموش روان و، يوه هم د تلو زړه نه کېده، خو چې مجبوري شي، بلې خوا غريبي با يد هر څه وزغمل شي، ټولو مو دا خبره په شريکه وکړه:-

نن مونږ په سفر ځو، له خپل کلي او کور ډېر ليرې، زمونږ ترمنځ چې هره پېښه راځي، د هغې سره به دريواړه په يو لاس مقابله کوو، هيڅکله به يو بل نه پريږدو، مونږ ټول د يو بل ورونه يو، تل به د يو بل په خواکې و.

مونږ هم هر څه تقدير ته پرېښــودل او خپل منزل ته ځان رســول مو لازمي وبلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سبا سهار له کلي په يوه موټر کې د ښار په لور روان شو، دا زمونږ لومړی ځل و چې ښار ته تللو.

ډېر وارخطا وم، ما ويل په ښــــار کې هيڅوک نه پيژنو، هيڅ کوم خپلوان، ملگری يا کليوال پته هم راته نه لگي او په ښار کې هم هيڅ بلد نه يو.

بيا به يو کار روزگار څنگه پيدا کوو؟

حتی د ښار له هيڅ کوڅې او سړک سره نا اشنا يو!

په ډېرو سوچونو کې د ښار په منځ کې له موټره پلي شوو.

ټول ښـار له خلکو ډک دی، هرې خوا د موټرو او خلکو شـور ماشـور جوړ دی، زمونږ سره خوا کې يو نفر په گاډۍ کې د سبزۍ خرڅولو لپاره چيغې وهلې:-

په ديرش او ديرش، سبزي ده سبزي! هلئ تازه سبزي واخلئ.

همداســې چيغې يې وهلې، چا روميان يادول چا الوگان يادول... چيغې وې، هر چا يې د پلورلو هڅه کوله.

څوک به په خيرنو جامو کې زمونږ له مخې تېر شول او څوک به بيا ډېر ښايسته جامو او ددوی ښــکلي ويښــتان چې د خلکو نظر به يې ځانته را جلب کاوه، تېريدل.

ښار راته يوه بله نوي نړۍ ښکاريده، زما هم سترگې پکې ځلور شوې، لاره رانه ورکه شوه، د خلکو منځ کې راته ځان بيخي بل شان ښکاره شو.

د سړک په منځ کې کېناستم ومې ويل:-

ښــه نو اوس پدې لوی ښــار کې کومې خواته لاړ شــو؟ له چا څخه مرســته وغواړو؟ څوک به راته کار راکړي؟ څوک به مو لاس ونيسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وارخطا و، زړه مې پکې بیخي تنګ شـو، زوبېر او اصـغر هم سـترګې رډې راوتې وې.

د سړک په پیاده رو باندې یو نفر روان و، مونږ ته یې فکر شو چې د سړک په منځ کې ناست یو، سمدستي راغی، په لوړ اواز یې وویل:-

تاسو د سړک په منځ کې څه کوئ چې ناست یئ؟

ټول غلي وو، زوبیر وار مخکې کړ، ورو یې وویل:- څه؟

- وایم تاسـو د سـړک په منځ کې څه کوئ؟ کوم موټر به مو ووهي، له سـړک څخه لیرې شئ.

د خبرې په اوریدو په وارخطایئ له سړک څخه پیاده رو ته راغلو.

د مخ رنګ مو الوتلی ښــکاریده، د ښـــار پدې بیروبار کې مو ځانونه ډېر تنها احساس کړل.

مخکې روان و خو منزل مو معلوم نه و، زوبیر او اصــغر خپلې پنډې په ســینو پسې کلکې نیولې وې، زما په اوږه یې لاسونه ایښي وو.

د لیونیانو په شـان به یې کله یوې خوا او کله بلې خوا سـترګې اړولې، په پیاده رو کې همداسـې مخکې روان شـو، د اصـغر وچې خړې شـونډې وخوځیدې:- مدثره ! وایه کنه چېرې ځو؟

د هغه ددې خبرې ځواب مې نه درلوده، زما خپله هم لاره ورکه وه، ښـــار راته لکه باغبوش داسې ښکاره شوی و، دا ټول خلک راته لیوان، زمریان ښکاریدل او مونږ لکه سیلانیان یوازې به مو په وېرې سره ورکتل.

اصغر بیا خپله خبره تکرار کړه، ما مخ ور واړوه، ومې ویل:- سمه ده کنه، روان یو! لږ له صبره کار واخله.

اصغر خاموشه پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مازديگره پورې په ښار کې وګرځېدو، هر ځای به يې راته جالب ښکاريده، هر ځای به راته نوي ليوان او زمريان ښکاريدل، آن تر دې پورې چې له يو چا مو د کار غوښتلو پوښتنه نشوه کولای.

کله چې لمر سترګه ډوبيدله، د ښار دوکانونو ګروپونه روښانه شول، يو ګډی وان چې کيلې يې خرڅولې له مخې مو تيريده، ما زړه وکړ ورمخکې شوم، ګډی وان هم موسکی شو فکر يې وکړ ګوندې کيلې اخلم، ستړي مشي مې وکړه، د دوکانونو لاندې پلن سړک ته مې وکتل، د بريت يوه څنډه مې وګروله ومې ويل:-

وروره! مونږ په کار پسې راوتي يو، خو تر سهاره د کار درک نه لګي، ته کولای شې راته کوم کار پيدا کړې؟

ګډی وان په خوله لاس کېښود، داسې ښکاريده سړی خاندي، خوله يې په زوره بنده کړې وه، چې يوناڅاپه يې خوله وازه شوه، زيړ غاښونه يې وبريښيدل، خندا يې زور ونيو، ښه ډېر يې وخندل.

کيلې يې په ګډی کې سمې کړې، په مسخري ډول يې شونډې وخوځيدې:-
وروره ! که ماته د کوم کاروبار پته وه نو نن به مې کيلې نه خرڅولې، ښه کاروبار به مې کولو.

مونږ ورته غلي غلي کتل، ګډی وان يو ناڅاپه په غريو وويل:- ځئ مړو ! له مخې مې ليرې شئ، ما باندې ناوخت دی.

ګډی يې روانه کړه، له ځان سره يې دا خبرې په قار کولې:- هسې مو ما باندې ناوخت کړ، دغو خلکو ته هم يوازې مونږ غريبان د ريشخند لپاره پيدا شوي يو، الله دې درته هدائت د نيکئ وکړي.

د سړي خبرو ته فکر وړی وم، يوه شيبه مې خپله غريبي هېره کړه، د هغه ستړي ارواه او غريبانه ژوند مې په يوه شيبه کې له سترګو تېر شو، له خپله ځانه هغه ته ډېر خفه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پياده رو يوه غټه تيږه ايښې وه، په هغې کېناستم، په خولې شوي تندي مې لاس تېر کړ او ســوړ اصــويلی مې وکړ، اصــغر او زوبير مې يو او بل خوا کېناستل.

زوبېر مې په مړوندونو لاس کېښوده، د سترګو له کونجونو مې ور وکتل.

د هغه په ســترګو کې خفګان له ورا یه رغړیده، په ورو اواز يې شــونډې وخوځيدې:-

مدثره ! ته زمونږ پلار، ورور، مشـــر، ملګری هر څه يې، مونږ ټول چې په کوم مقصد پسې راوتي يو، دا ډېر مشکل راته ښکاره شو، زه مې خپل منزل صاف ګورم چې دلته هيڅ نشته، هسې به وخت تېر کړو، نور به هيڅ په لاس رانشي.

ما هيڅ نه ويل، يوازې مې هغه ته کتل، هغه بيا پسې زياته کړه:-

نن وګوره ټوله ورځ مو هيڅ کار پيدا نکړ، چې نن پيدا نشــو ســبا به هم کيدای شي پيدا نشي.

د هغه په لاس مې خپل لاس کېښوده، په ډاډ مې ورته وويل:-

ای ليونيه ! دا ښــار دی، ددې قانون ډېر بل رقم دی، تاســو دومره زر لوبه مه بايلی، بس لږ صــبر وکړئ، دا ښــار هر چاته يو څه په نصــيب ورکوي، خالي لاس دې نه روخصت کوي.

زوبېر هيڅ ونه ويل، سور اسويلی يې وکړ، پاڅيده، ما وويل:-

راځئ چې يوه هوټل ته لاړ شو، بيګاته شپه خو بايد چېرې تېره کړو کنه.

درې واړو مو خپلې پنډې رواخيستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هوټلچي:-
دلته يوازې يوه کوټه لرو هغه هم يو نفره نورې ټولې ډکې شوي دي.
يو بل ته مو وکتل، اصـــغر د سر په گرولو لگيا و، زوبېر هيڅ نه ويل، هوټلچي سره مې خبره خوښــه شــوه، هغه يوه نفر ته غږ کړ، په ځوانۍ ټيټ او پلن، وږه پزه يې په تور مخ ولاړه وه.
هوټلچي کيلۍ ورکړې، د لاس اشاره يې وکړه، په هلک پسې روان شو.
اصغر له مټه ونيوم، په زوره وويل:-
احمقه ! په يو نفره کوټه کې به درې نفره څنگه ځای شو! هه؟
زه مخکې روان وم، پاس منزل ته پورته شـــوي، خيرنو زينو باندې مې پښـــه کېښوده، مخ مې ورته راواړوه، په موسکۍ خوله مې وويل:-
مړه ! څه ښځې خو نه يو چې له يو بل ستر کوو، پروا نکوي تاسو دواړه په کټ ويده شئ، زه به لاندې په غولي ځانته ځای برابر کړم.
هلک تر کوټې ورسولو، خيرنه دروازه باندې يې زور وکړ، کوټې ته دننه شوو.
وړه کوټه وه، ورم يې په پوزه ډېر بد ولگيده، د ديوالونو رنگ يې ځای ځای لويدلی و، چت کې يې غنو ځالې جوړې کړې وې، په ښـۍ اړخ کې له کټه يو فټ ليرې د اوبو مټوه ايښــې وه، په کونج کې پر کوچني کټ يوه خيرنه بړسـتن او کمپله پراته ول.
هلک په ورو غږ وويل:-
صېب! که څه شي ته اړتيا لرئ، درته يې راوړلی شم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په موسکی خوله منته وکړه، هلک ووت.
اصغر په غوسه وويل:-
د احمقانو زامن ! دا نو څه رقم هوټل دی، ته خو يې دې چټليو ته وګوره؟
يوه شيبه غلی شو، بيا يې وويل:-
ان شاءالله چې ډېر ښه خوب به راشي.
زوبېر له خندا سره په ګډ غږ وويل:-
بچو! مسافري خو د هر چرګوړي کار نه وي کنه.
اصغر شونډې وځړيدې، ما همداسې خندل او ځانته مې په غولي ځای برابروه.
زوبېر په کټ کېناست، سيګرټ ته يې اور ورته کړ، مونږ دواړو ورته يوه شيبه وکتل، اصغر په ټوکو زوبېر ته وويل:-
احمقه! مونږ ته دې ولې سيګرټ ونه لګاوه هن؟ زړه دې غواړي دا ويښتان درباندې وشکوم!
دواړه په خندا شو، زوبېر غلي غلي ورکتل، شونډې يې وخوځيدې:-
نو غوسې چيشته کوې؟ واخله واخله دا ټول وڅکوه!
زوبېر ورغځ په خندا خندا يې ترې سيګرټ رواخيست.
زمونږ نن شپې په ټوکو ګپ شپ سهار ته منډې وهلې، د شپې په ناوخت کې اصغر زوبېر خوب وړي و او زما هيڅ پته نه لګيده چې ولې مې سترګې سره نه ورتلې.
بس د خيال کوتره مې تر جګو جګو غرونو ختلي وه، کله به مې د مور مينه سترګو ته شوه، کله د خور خندا او ټوکې، کله مې د پلار هغه ګونځې تندی او له سرو رګونو ډکې سترګې او کله به بيا هغه د کوهي نجلۍ چې زه او اصغر يې ويرولي وو.
شپه سهار ته نيږدې شوي وه، زه همداسې پر غولي په بستره پروت وم، څنګه چې مې سره سترګې ورتلې، د يو چا اواز مې تر غوږو شو:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

- همممممم! نو ته دلته پټ یې احمقه؟
- ولې له نیکه څخه دې غلا کوم که څنګه؟
- نو غل خو دې تخلص دی.
- لیکن استاد خو مې ته یې کنه.

ما ددې خبرو په اوریدو په بســـتر کې ټوپ کړ، یو او بل خوا مې وکتل، ډېر ووېرېدم، فکر مې وکړ څوک زمونږ څخه غلا کولو پلان جوړوي خو بیا مې فکر شو زمونږ بیچارګانو به نو څوک څه شی غلا کړي خو بیا هم احتیاط ښه شی دی.

غلی غلی له بستر را وخوېیدم، مخکې د اوبو مټوه ایښې وه او په هغې د خاورو یو ګیلاس، غلی مې رواخیســـت او ګیلاس په لاس د دروازې خوا کې ورته چمتو ودرېدم.

لږه شـیبه غلی شـوم، هیڅ کوم اواز نه راته، خاموشـه خاموشي وه، ورو مې په احتیاط قدم واخیست، دروازې خواته په ورتلو شوم چې له شا څخه مې یو اواز راغی:-

چېرې داسې غلی غلی روان یې ها؟

پخپل ځای لکه بوت ولاړ پاتې شــوم، وجود مې په لړزا شــو، د بندو وروځو او وازو سترګو په منځ کې د خولو یو څاڅکی د پوزې په سر لاندې راروان و، شاته مې مخ واړوه، بیا یې اواز راغی:-

ته ډېر لوی کم عقل یې، دومره ښه موقع دې له لاسه ورکړه، اوس به مو وخته کار ور خلاص کړئ وو.

اواز د کوټې له کونج نه راته، عجیب عجیب فکرونه مې تر ماغزو راغلل:-

هلته د کوټې کونج کې د چا اواز راځي؟ هلته څوک ناست دي؟

لږ نور هم ورنږدې شوم، د کوټې په ګوټ کې هیڅوک نه ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل مې ســترګې نورې هم رډې راوتې، فکر مې شــو کوم پيرۍ نه وي، له پير يانو خو هر څوک ويريږي ليکن زه ترې بېيا بې حده ز يات وير يدم، ټول وجود مې له خوالو ډک شو، لار رانه ورکه شوه، له خولې مې سوڼ نه خوت، دا ځل بيا اواز راغی، خو سمدستي مې شک شو:-

ته او قرآن ته د سيګرټ څکولو زور لرې؟

- هر څوک هم سيګرټ نشي څکولی.

د خبرې ختميدو مخکې مې د زوبير دوی کټ ته وکتل، کوچنۍ څراغ راسره و، په هغوی مې واچوه.

څه ګورم دواړه د يو بل سره لګيا دي او په خوب کې د يو بل سره خبرې کوي.

يوه شــيبه همداســې ودريدم، هغه ټول فکرونه چې مې يوه شــيبه مخکې کړې و، ټول راته مخامخ ودريدل، په زړه مې لاس کېښــود، يو ناڅاپي مې خندا زور واخيسته، ښه ډېر مې په خپل ځان پسې وخندل.

پخپله وېره او خپل حال چې مې يو څو دقيقې مخکې درلوده ډېر حيران وم، څومره عجيبه فکرونه مې وکړل او څومره ډېر وډار شوم يو الله ته معلومه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سبا سهار ناوخت له خوبه پاڅيدو، په منډه لاړو لومړی مو په پاتې پيسو چای وڅښلو او بيا ټوله ورځ په کار پسې وګرځيدو.

د مازديګر په اذانونو کې د يوه دوکان مخکې د وريجو بوجۍ له يوې لارۍ څو مزدورانو په شا راکوزولې.

په دوکان کې يو ډډ پلن نفر ناست و، فکر مې وکړ، همدا د دوکان مالک دی.

ورغلم، له روغبړ وروسته مې ترې د کار غوښتنه وکړه، هغه راته په يوه بوجۍ راښکته کولو لس روپۍ وښودې، ما هم ورسره ومنله او تر ناوخته مو په ګډه ټوله لارۍ خالي کړه.

زوبير دوی هم راسره مرسته وکړه ټول ښه ستړي شو، کله چې ترې راروانېدو د دوکان مالک راته دوه نيم سوه روپۍ هم راکړې.

مونږ ټوله ورځ په نهاره تېره کړې وه، زر لاړو خپل هوټل ته او په هوټلچي باندې مو د ډوډۍ راوړلو غږ وکړ.

يو سړی و چې وړه ږيره، غټه ککرۍ کوچنۍ پزه او له تنې هم ډېر چاغ و، د هوټل په بل سر کې ناست دی، مونږ ته په ځير ځير سره ګوري.

ما له اوله په هغه کې سترګې خښې کړې وې، ډوډۍ راوړل شوه او ښه په خوند خوند مو وخوړه.

هغه نفر راته همداسې کتل، په لاس کې ورسره د تلويزيون ريموټ هم ورسره و، کله به يې تلويزيون بدل کړ او کله به يې مونږ ته د سترګو لاندې را وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د اوبو ګیلاس رواخیســـت، هغه راته بیا هم کتل، هیڅ نه پوهیدم چې دغه نفر مونږ ته ولې ګوري، هوټلچي راغی د پیســو غوښــتنه یې کوله، له جامو مې راونیوه، ځان ته مې راکش کړ، ورو مې وویل:-

هغه چاغ نفر چې د هوټل په بل سر کې ناست دی، هغه پیژنې؟

هوټلچي قاب رواخیست، هغه چاغ نفر ته یې وکتل، ورو یې وویل:-

خود یې پیژنم، همدا خو زمونږ د هوټل مشر دی.

سر مې وخوځوه، جیب ته مې لاس کړ، دوه نیم ســـوه روپی مې ورته ونیوې، هوټلچي پیسو ته وکتل، وې شمارلې غلي یې وویل:-

ورور ګله ! ته باید نوي روپی نورې هم راکړې، ستا سو د خواراک ټولې پیسې درې سوه ځلوېښت روپی شوې.

ټولو مو یو بل ته وکتل، هر یو په جیب کې لګیا دی پیسې لټوي خو د یوه سره هم د پیسو درک نه لګیده.

ما ورته په خپګان سترګې ور پورته کړې، په مړاوي غږ مې وویل:-

وروره! مونږ خو نورې پیسې نه لرو.

د هوټلچي تندي ګونځې پیدا کړې، یوه شـــیبه یې را ته وکتل، په قار یې وویل:-

نو تاسو هوټل ته راځئ، ځانونه ماړه کړئ، او بیا درسره پوره پیسې هم نه وي؟

له خپله ځایه پاځیدم، په خجالته انداز مې وویل:-

وروره! مونږ دلته ښـــار کې نوي یو، مونږ ته د ښـــار هیڅ اصـــول ندي معلوم او مونږ دا کار له قصده ندی کړئ، وګوره، ټول جیبونه مو لیدلی شې، هیڅ کومې پیسې نلرو.

هوټلچي قار وښود، خبرو یې زور واخیست:-

په هیڅ صورت درسره نه منم تا سو باید مونږ ته خپلې پیسې راکړئ، ګني قدم به هم مخکې له دې ځایه وانخلئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصغر ور مخکې شو، په ارام سره یې وویل:-

سمه ده، ولې نه مونږ به خپلې پیسې درکړو خو اوس زمونږ سره نشته، له کومې یې درته را پیدا کړو؟

هوټلچي چې بله خبره کوله، د هغه چاغ سړي لخوا چې د هوټل مـــشر و، یوه چیغه شوه، هوټلچي ته یې خبره په خوله کې ور وچه کړه:-

توره! بس که نور دا بق بق دې بند کړه!

د هوټل مـشر له خپل ځایه راجگ شو، زموږ خواته راغئ، غټ او کوچنی لاس یې ماته ونیوه، سترې مشي مو سره وکړه.

بیا یې د کېناســتو وویل، څلور واړه کېناســتو، چاغ ســړي لاســونه سره ومروړل، هوټلچي ته یې وکتل.

ورو یې مونږ ته وویل:-

ددوی په خبرو مه خپه کېږئ، د هغوی کار همداســې دی، څه وکړو، گني زما د هوټل کارمندان دومره هم بد اخلاقي له چا سره نکوي او په ټول ښـار کې یو نوم لري.

زه غلی وم، هیڅ مې نه ویل، د هوټل مشر تورې پېرړې شونډې وخوځیدې:-

فکر کوم ستاسو کوټه هم همدلته ده؟

- هو همدلته دوهم منزل کې ده.

په پک تندي یې لاس راتېر کړ، تار تار ویښـــته یې وگرول، ســـړه ســـاه یې واخیسته.

څنگه چې هغه خبره کوله ما ترې وار مخکې کړ:-

مونږ لومړی ځل دی چې ښار ته راغلي یو، مخکې مو صرف نوم اوریدلی و خو د ښار له قانون او کړو وړو سره بلد نه یو، په کور او کلي کې د بعضو مشکلاتو له وجې دلته ښـــار ته راغلو، ترڅو یو څه کاروبار ځانته پیدا کړو، خو تر پرون ورځې راهیسې مو یوازې دوه نیم سوه روپی وگټلې او هغه هم په ډوډۍ خوړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې، اوس نه بیګاته د شپې تیرولو ځای شته، نه دباندې په ښار کې بلد یو او نه هم کوم خپلوان یا دوست پیژنو.

د هوټل مشر زما په خبرو کې راولویده:-

هیڅ پروا نکوي دا ځای مو لکه خپل داسې وشمارئ، ترڅو چې مو کار پیدا کړئ نه وي دلته خپل ژوند کوئ، خرڅ او خوراک مو زه ضاموار یم.

خبرې یې خوند رانکړ، شک مې راغی چې آخر ولې له مونږ سره دومره همدردي؟

ولې مونږ کې خاص څه دي چې راسره دومره صمیمي شو؟

آیا هغه زمونږ څخه کومه تمه لري؟

د هوټل مشر ته مې همداسې کتل، هغه چې پوی شو، رنګ یې سور واوخت، زر یې دا خبره پسې زیاته کړه:-

زما مطلب دا و چې تاسو همدلته زما هوټل کې پاتې کیدای شئ، ترڅو چې بل کار پیدا کوئ، تر هغې به دلته ما سره په هوټل کې کار کوئ.

له دې خبرو سره راته ډېر نېک انسان ښکاره شو، ټولو مو په خوښئ ورسره ومنله.

تر درو ورځو مو په هغه هوټل کې کار وکړ، درې واړه ښه خوښ وو.

نه د کور دومره یاد و او نه هم د خیټې کوم غم راسره و، څه به مو چې وګټلې هغه به رانه د هوټل مشر پخپل خرڅ خوراک کې قطع کړې.

د هوټل مشر هم مونږ ته ډېر نیږدې شوئ و، په لومړی ورځ یې راته سیګرټ ونیو او همداسې ورو ورو ورسره په خبرو راغلو، د هوټل مشر آیوب نومېده، ډېر ښه سړی و، تر نیمو شپو به راسره ناست و، سیګرټ او خوراک به مو یو ځای سره کول، زمونږ د درو خوراک او د آیوب د یو ځان خوراک به سره برابر و.

ورځې تېرېدې، په مونږ هم نوره سخته شوه، زړونه مو تنګ شول، ځکه هر څه به مو چې ګټل، ټول به مو بېرته خوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې ګوزاره ګرانه شوه، غوښتل مو نور له آیوب څخه لاړ شو.
بیګا شپه مې ورته د خبرې کولو خوښه کړه.
شپه راغله، آیوب ډېر په نشه کې و، د چرسو سیګرټ په لاس، تکیه یې وهلې وه، په ډډ نشایي غږ یې وویل:-
ځوانانو ! زه پوهېږم تاسو نور زما په هوټل کې زړه تنګ شوی، په لږو مو ګوزاره نه کیږي او ډېرې درکوئ نشم، ځکه ماته هم توان دی.
له سیګرټ یې کش وکړ، سپین لوګي د چت خواته کړی کړی پورته شول، درې واړه آیوب ته ځیرک شو.
خبره یې په سپینو لوګیو کې پسې زیاته کړه:-
نو ما داسې ویل! تاسو خوښه نده چې یو غټ لاس واچوئ او د شلو کالو محنت، خواري په یوه شپه کې تر سره کړئ؟
درې واړه یې خبرې حیران کړو، یو بل ته مو وکتل، ومې ویل:-
هن! اغه څنګه؟
آیوب له تکیې راجګ شو، د سیګرټ ایره یې توف دانۍ ته واچوله، اوښلنې سترګې یې سرې سرې تاویدې، بیا یې وویل:-
ګورئ ځوانانو ! زه پوهېږم تاسو ډېر دلګیر، کلک پښتانه خلک یئ خو ګورئ خبره مې چې وکړه، باید تر زمونږ او تاسو وي، نه دا چې زمونږ څلور علاوه پنځم هم خبر شي، ګني بیا به ټول ګیر شو.
له سیګرټ یې کش وکړ، مونږ بیا یو بل ته وکتل، ما وویل:-
مشره ! ته خو یو ځل ووایه ! ان شاءالله چې خامخا به درسره مرسته کوو، مونږ تل ستا تعبدار یوو.
آیوب په خندا کې وویل:-
دغو ته وایي ځوانان !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې لږ ســم کړ، زمونږ خواته رانېږدې شــو، سـیګرټ یې مړ کړ، ورو یې توري پېرړې شونډې وخوځیدې:-

دا ډېر وخت کیږي ما یو کار کولو ته زړه دئ، دا سې کار چې هم به ستا سو او هم زما د نیم ژوند لپاره بسنه کوي.

درې واړه یې خبرې پوره کولو ته ډېر بیتاب و، چې آخر اوس به کله هغه خبره کوي، کوم چې مقصد دی، بیا یې وویل:-

هغه کار دا دی چې دلته له یوه دوکانه به سرو او سپینو زرو غلا کوو.

د خبرې په کولو یې ټول هک پک کړو، د مخ رنګونه مو والوتل، هیڅ ځواب راسره نه و، زوبېر ورته په حیرانۍ وویل:-

نو ته اوس غواړې مونږ ستا لپاره غلا وکړو؟

آیوب غلي شان وویل:-

نو ما کله داسې ویلي صرف زما لپاره یې وکړئ؟ وایم زمونږ ټولو لپاره.

یوه شیبه غلی شو، په پک تندي یې خولو غوټې ښکاریدل، بیا یې پسې زیاته کړه:-

تر څو به پدې غریبۍ کې ژوند کوو؟ ترڅو به د نورو بوټان پاکوو؟ وایم راځئ، دا د یوې شپې کار دی، دومره مشکل ندی، ما لیدلی، پرې بسم الله به کړو.

مونږ بیا یو بل ته وکتل، لږه شیبه غلي و، ما په غلي اواز وویل:-

نه په غلا کولو کې ډېره زیاته خطره شــتون لري او بیا په ښــار کې خو بیخي ډېره ده، ګمان نکوم مونږ یې تر سره کړو.

آیوب وخندل، توري پېرړې شونډې یې وخوځیدې:-

ګوره ځوانه ! زه چې درته کوم دوکان یادوم، هغه ځای ما له مخکې ډېر څارلی، هلته ډېره موقع شــته وي چې غلا وکړې، ما یې آن د څوکیدرانو وخت هم معلوم کړئ، هر څه برابر دي، بس ســتاســو په شــان تکړه او بهادر ځوانانو ته اړتیا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا صغر هیڅ نه ویل، یوازې زمونږ خبرو ته غوږ ایښی و، زوبیر ته مې مخ واړوه، په سترګو کې یې د نه ځواب و.
اصغر ته مې وکتل، هغه په موسکی خوله د هو په دود سر وخوځوه.
زه زړه نا زړه وم، په ځان خو هسې هم باوري نه وم خو په اصغر دوی مې هم باور نه درلود.
لیکن کله یې چې راته ټول پلان واوروه، پدې باوري شـــوم چې کار به ترسره کړو.
ورسره مې ومنله او سبا ورځ مو وټاکله ترڅو په پلان کار وکړو.
ټوله شپه مې همدا سوچونه او فکرونه کول، چې آیا دا پریکړه به مې سمه وي او که غلطه، بل خوا زوبیر ځان ډېر اچاوه، زما او د اصغر پریکړه یې نه منله.
په قار یې وویل:-
تا سو دواړه خو هـ سې بې عقلان یئ، زه نغواړم درسره بې عقل شم، تا سو چې هر څنګه کوئ، وکړئ، زه درسره پدې کار کې مرسـته نشـم کولای بس دا زما آخري فیصله ده.
اصغر په اوږه وڅانده، په زوره یې ورته وویل:-
بې عقل دې دا سر دی، پدې دومره اسان کار کې ته زمونږ سره مرسته نکوې، پدې هم ښه پوهېږې چې ډېره ګټه پکې ده او بل د یوې لارې ملګري هم یو، خو بیا هم رانه لاره جدا کوې.
اصغر همداسې زوبېر ته کتل، مخ یې ترې واړوه بیا یې وویل:-
ډېره لویه موقع په لاس راغلې، دا سې په ا سانی خو یې له لاسه نه ورکوم، که تاسو دواړه یې راسره ونه منئ، زه یې په یوازې ځان هم کوم.
زوبېر غلی پاتې شو، ما او ا صغر ته یې کتل، ما هم د ا صغر پلوي وکړه، زوبېر په خواست وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ ! دا سې مکوئ، پدې کار کې ډېره خطره ده، حتی چې زمونږ سر ته هم زیان رسولی شي.

ما او اصـغر هیڅ ونه ویل، دواړه لاړو په کټ ویده شـو، زوبیر یوازې په میدان پاتې شو، دواړو مو ورڅخه لار بدله کړه.

د زوبیر داسې پرېښودلو ډېر خپه کړم، ټوله شپه مې سترګو ته شوئ.

که هغه زمونږ سره ولاړ نشي نو څه به کوي او چېرې به ځي؟

سـبا سـهار چې له خوبه پاڅیدو، په کټ کې ناسـت وم، د لاسـونو په موټو مې سترګې پاکولې.

څه ګورم زوبیر وختي پاڅیدلی او د ځان په تیارولو لګیا دی.

ما په خوبجن اواز وویل:-

څه خبره ده؟ چېرې روان یې زوبیره؟

پر ویښتو یې لاس تېر کړ، په آئینې ته کتوونکي بڼه یې وویل:-

ولې زه له تاسو کم یم هن؟ زه هم غواړم درسره غلا وکړم.

اصــغر په کټ کې ټوپ کړ، په کمپله کې یې ځان ټینګ کړ، په دب غږ یې وویل:-

مدثره! دا ماته راډیو دربنده کړه، پرېږده لږ خوب وکړم.

زوبیر آئینه په کټ کې وغورځوله، ورغی یوه لغته یې د ولو منځ کې ورکړه، په غوسه یې ورته وویل:-

سم شه ګورې! دا ځل مې پرېکړه بلکل سمه کړې.

په خوښی له کټ څخه راپورته شوم، ورغلم په اوږو مې لاس پرې واچوه:-

اوس دې ثابته کړه چې زمونږ ریښتینی ملګری یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

يوه اوږده ساه مې واخيسته، سيگرټ مې ولگاوه، سپين دودونه کړۍ کړۍ چت خواته پورته شول، ورو مې وويل:-

بلاخره غلا کولو ته زړه ښه کړ.

د آيوب سره په موټر کې ناست و.

آيوب په ورو غږ وويل:-

تاسو بايد نن ټول پلان برابر کړئ او زه به هغه لوازمو ته چې ضرورت وي، درته چمتو کړم.

دريواړو مو ورسره خبره ومنله، هغه دوکان يې راته وښوده، له کوم مو چې د غلا کولو پلان نيوه.

په يوه لويه ودانۍ کې د زيوراتو دوکانونه ليدل کيدل او ددې ټولو دوکانونو په آخر سر کې همدا دوکان موجود و.

نه پوهيږم چې په هغه دوکان کې بيا خاص څه وو؟

چې پدې دومره ډېرو دوکانونو کې هغه آخري يو انتخاب کړ، د لومړي سر دوکان ولې ونه کړ؟

که څه هم ټول د زيوراتو دوکانونه دي.

دا خبره مې ايوب ته وکړه، هغه له نرې خندا وروسته وويل:-

گوره ځوانه ! پدې لويه ودانۍ کې تر پنځوسو شپيتو پورې دوکانونه به خامخا وي، هر يو له سرو او سپينو ډک دی، خو ما چې د ودانۍ په آخر سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکان وښـوده، هغه له ټولو زيات بډايه دوکان دی، زمونږ به ښــه گوزاره پرې وشي.

درې واړه يې خبرې سره خوښې شو، آيوب بيا وويل:-

تاســو نور دلته مه پاتې کيږئ، راځئ هوټل ته چې هلته مو په پوره پلان پوی کړم.

مونږ هم د ايوب هر امر منونکي وو، هره خبره به يې چې راته وکړه، فکر به مو کاوه له دې بله غوره خبره نشته.

هوټل ته په رســيدو يې راته ټول هغه لوازم چې ورته ضرورت و راکړل، درې تورې کورتۍ، همدا شان درې مخ پوټي، دوه بياتۍ او درې څراغونه.

ځانونه مو چمتو کړل، او د شــپې ناوخت کيدو ته په تمه شــو، ډېر عجيب احساس مې کاوه، هم وارخطا او هم زړه نا زړه.

دا ځل بيا هم منزل ډېر مشــکل ښــکاريده، بار بار ماغزو ته عجيب فکرونه راتلل، خو ما په ځان ډېر باور درلود، لا دمخه مې د غلا کولو فکرونه کړې و.

په کټ زبون وهلی ناســت وم، د خيالي نړۍ ځو ترخه انځورونه مې انځورول، چې يو ناڅاپي مې د آسمان غړمبهار تر غوږو شو.

ټکان مې وخوړ، ټولو مو يو بل ته وکتل، اصغر وويل:-

داسې ښکاري چې باران به وشي.

ما هيڅ ونه ويل بېرته د خپلې خيالي انځورگرې نړۍ په خوا ورغلم.

د ژوند هر هغه تېره شوې شيبه مې يوه يوه له سترگو تېره شوه، له هرې يوې مې خوند اخيسته، هرې يوې راته په شونډو ورکه موسکا رابښله.

يو ځل بيا مې ټکان وخوړ، په دروازه کې آيوب ولاړ و، ساه يې لنډه لنډه کيده، په بيړه ور مخکې شوم، په جدي اواز مې وويل:-

خيرت خو دی کنه؟ څنگه داسې ساه نيولی يې؟

آيوب وخندل دروازه يې بنده کړه، په سترې اواز يې وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ نشته ځوانه ! په زینو کې ډېر په منډه راپورته شوم.

ما غوښتل ورته لږې اوبه راوړم خو آیوب په ستړي ساه راغبرګه کړه:-

شپه همدا سې مخکې روانه ده، اوس ددې وخت راغلی چې نور تا سو تر هغې ودانۍ ځانونه ورسوئ.

ساعت ته مې وکتل، ستنه په دولس بجو او لسو دقیقو ولاړه وه.

د څه ویلو پرته مو خپل شـیان رواخیسـتل، او موټر ته ور پورته شـولو، مخ په وړاندې روان شو.

له ودانۍ نیم میل لیرې په بله کوڅه کې یې موټر ودراوه، د ښـکته کیدو سره سم آیوب را غږ کړ:-

مدثره! دلته راشه.

ورغلم، ښیښې ته مې سر ورټیټ کړ.

یو څه یې راته په توره کڅوړه کې ونیول، بیا یې وویل:-

دا هم درسره ښه ده ! پکار به دې راشي.

کڅوړه مې خلاصـه کړه، یوه تور رنګ تمانچه وه، ما انکار وکړ، هغه له موټر ښیښې سر راوباسه، ورو یې وویل:-

ځوانه ! پدې کار کې ځینې وخت لږه خطره شـته وي او بل ته له هغو نورو ډېر زړور یې، هغه مه خبروه، دا درسره وساته.

د آیوب په ډېر ټینګار مې ورڅخه تمانچه واخیسـته، د کورتۍ جیب ته مې واچوله.

د آسمان پرک شو، غړمبهار یې له شمال تر جنوب مخکې تېر شو، غلي غلي مخکې روان و، آسـمان ته مې وکتل، توره تیاره ښـکاریده، ټول په تورو وریځو پوښل شوی و، غلي مې ځان سره وویل:-

ان شاءالله نن شپه به زمونږ په ګټه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک په پياده رو روان و، مخکې د يوه دوکان ګروپ بل پاتې شـوی و، په کورتيو کې مو ځانونه راټول کړل او مخ پوټي مو په پوزو راکش کړل، زوبېر وويل:-

مدثره! هغه آيوب په آخر کې څه درکړل؟

نه مې غوښــتل دوی راباندې پوی شي، دا لومړی ځل و چې ما له ځان سره تمانچه راخيستې وه، ورو مې وويل:-

هغه يې زما مخ پوټی راکړ، مانه هېر شوی و.

زوبير هيڅ ونه ويل، همداســې مخکې روان و، يوازې مو د پښــو د خوپيدو غږ اوريدل کيده، لږه شيبه کې تر همغې ودانۍ ورسيدو.

د ودانۍ مخکې په دروازه يو ګروپ بل و، تر څو له رڼا يې ونه ليدل شــو د دېواله سيورې ته کېناستو.

د درې واړو په ځيرو کې وارخطايي په څپو وه، ســاه مې تنګه تنګه کيده، مخ پوټی مې له پوزې ليرې کړ.

پر آسمان تالندې تېرېدې، د رڼا څرک به يې د دېوال خوا کې وبرېښولو.

دوی مې هملته ناســت پرېښــودل او زه لاړم ترڅو يو نظر وداني وګورم په کوم حال ده.

د سړک منځ ته شوم، کورتۍ کې مې ځان ونغاړه، په غلي غلي قدمونو د ودانۍ دروازې ته ورسېدم، دننه مې وکتل، هيڅوک نه ښکاريدل، تپه تياره وه، پورته خوا مې ســترګې پورته کړې، دوهم منزل کې د يوې کوټې ګروپ بل و، بېرته خپل ځای ته راغلم.

اصغر په خپ اواز وويل:-

هلکه! څه يې توافونه کوې، خو راځه چې پرې ورځو.

له مړوند مې کلک ونيوه، په ورو اواز مې وويل:-

نه نه صبر! لا وخت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شوم، پاس دوهم منزل ته مې ګوته ونیوه، ومې ویل:-
هغه ګروپ ته ګورې، هغه ته باید منتظر شـــو، کله چې مړ شـــو بیا به دربواړه پرې ورځو.
- او که همداسې روښانه و بیا؟
- همممم! بیا به نو توکل په الله وایو او مخکې به ځو.
زوبیر په ګونډو را وخوټیده، په سوال زاریو یې دا خبره وکړه:-
ای کم عقلانو ! لا اوس هم وخت شـــته، مکوئ داســـې، دلته وګوره څومره خطره ده.
ما او اصـــغر ورته وکتل، ټول په خوالو کې لت پت و، د هغه وېریدلي چهره بلکل د کتو وه.
دواړو مو له خندا په خولو لاسونه ونیول، اصغر ورو وویل:-
ډېر شرم درته پکار دی احمقه ! زمونږ سره دې دومره وخت تېر کړ خو بیا هم ته زړور نشوې، همغه ډارن زوبېروو مې یې.
زوبېر د لاسونو ګوتې سره ومروړلې، څنګه یې چې څه ویل په شونډو مې ګوته کېښوده:-
شششششش!
ډېره تېزه هوا پیل شوه، دوړې او خاورې یې له ځان سره راټولې کړې، د سړک ګردونه یې ټول په مونږ امبار کړل، په کورتیو کې مو ځانونو کلک ونغاړل.
د باران ټکا مې تر غوږو شـــوه، مخ مې له کورتۍ رابهر کړ، آســـمان ته مې وکتل، د باران سوړ څاڅکي مې د تندي خړه سپیره خاوره ښکل کړه.
ټکان مې وخوړ، سمدستي پسې شړک باران شروع شو، اصغر زوبېر ته مې د تلو وویل، هغوی هوټل لور ته په منډو شـــول، زړ ورغلم له لاســـونو مې کلک ونیول، د ودانۍ په لور مې کش کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ودانۍ لومړی دروازې ګوټ کې درې واړه غلي کېناســـتو، په لړه شـــیبه کې باران لانده خیشته کړو، سړکونو کې اوبه وبریښیدې او چیکړې جوړې شوې.
دریواړه له سره تر پایه په اوبو لت پت و، له ویښتو مې اوبه څڅیدلې.
اصغر او زوبیر ته مې خوله نیږدې کړه، په ټیز غږ مې وویل:-
دا د ودانۍ لومړی دروازه ده او ورپسې بیا دوهمه دروازه، زوبیر به همدلته پاتې شي او اصغره ته به راسره دننه لاړ شې، سمه ده؟
زوبېر په ټېز غږ وویل:-
سمه ده! سمه ده!
زوبېر ته مې وړوکی څراغ ورکړ، سپارښتنه مې ورته وکړه که هر څوک دې هم تر نظره تېر شـــول، لومړی مونږ ته خبر راکوه، دا څراغ راته روښـــانه کوه او که ونشو بیا یې پخپله کار ور خلاصوه.
اصغر ته مې اشاره وکړه، په بیړه راتاو شو، مخکې لاره سمه نه ښکاریده.
اصغر څراغ ولګاوه، د ودانۍ لومړی دروازې ته ځیر شوم، یو اوږد ځنځیر باندې تړل شوي وه او په هغه پسې قلف اچول شوی و.
زوبېر او اصـــغر شـــاته او مخکې کتل، ما د ځنځیر یوې کړۍ ته د بیاتۍ غاښ واچوه، زور مې پرې ورکړ، بیاتي له ډېر زور وروســـته خالي لاړه، ځنځیر ته ځیر شوم، مات شوی و.
په بیړه مې ځنځیر لیرې کړ.
دروازې ته مې زور ورکړ، ورو ورو څنګ ته روانه شوه، دومره خلاصه شوه چې یو نفر پرې په آسانۍ دننه کیدای شو.
اصـــغر ته مې وکتل، د باران په څاڅکو کې نه ښـــکاریده، مخ یې راواړوه، ما ورته د مخکې تلو اشاره وکړه.
ودانۍ ته دننه شـــو، اصـــغر مې د لومړي سر دوکان خوا کې منتظر کړ او همغه سپارښتنه مې ورته وکړه کومه مې چې زوبېر ته کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه همداسې مخکې روان شوم، د دوکانونو په کتار کې غلی غلی په ملا کړوپ روان وم.

یوې او بلې خوا مې په ویرې سره کتل، سترګې مې په ځیرکتیا سره اړولې، کله کله به د تالندې شرک شو، ژر به مې شاته مخ واړوه.

باران همداسې په شدت سره وریده، د ودانۍ آخر سر کې اووم نمبر دوکان ته ورسیدم.

کوچنۍ څراغ مې ولګاوه، دروازې ته مې وکتل، دوه غټ قلفونه پســې ځړیدلي ول.

په بیړه مې بیاتي رواخیســته، د قلف نرۍ کړۍ ته مې واچوله، د ډېر زور کولو وروســته یې نرۍ اواز وکړ، یوه شــیبه غلی شــوم، بیاتي مې پخپل ځای غلي کړه، په رڼو راووتو ســترګو مې یو بل خوا ته وکتل، یوازې زوبېر او اصــغر ښکاریدل چې په باران کې ولاړ ول.

دوهم قلف مې هم مات کړ، سره ساه مې واخیسته.

دروازه مې غلي پاس خوا ته کش کړه، د خرخرخر اواز سره پورته خوا ته جګه شوه.

دومره اندازن مې خلاصه کړه چې زه پرې په اسانۍ دننه کیدای شوم.

ورو ورو دوکان ته دننه شوم، څراغ مې بیا ولګاوه، څه ګورم ټول دوکان له سرو او سپینو زرو ډک دی

له ډېرې حیرانتیا مې په خوله لاسونه کېښودل.

وار مې خطا نکړ ژر مې له جیبه کڅوړه رواېسته، لکه لیوه چې په میږو ګډ شي همداسې ما په زیوراتو ور ټوپ کړل.

نه مې ســپینو ته کتل، نه سرو ته او نه ژیړو ته، هر څه چې په لاس راتلل کڅوړې ته مې اچول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوو دقیقو کې ټول دوکان خالي وګرځېده، هر څه چې موجود و راټول مې کړل.

غوښتل مې نور له دوکانه ووځم خو دلته مې یو لوی صندوق ته پام شو.

ورته ځیر شوم، په منځ کې یې کوچنۍ څرخ درلود، زور مې پرې وکړ خو داسې ښکاریده د هغه ماتول ګران دي او بل مونږ یوازې د زیوراتو پلان نیولی و، نه د صندوق ماتولو.

په بیړه راتاو او په ملا کړوپ شوم.

د دروازې خوا ته وخویېدم، زنګون مې د دیوال له ګوټ سره ولګید، ځان مې قابو نشـــو کړای، لاســـونه مې واچول، د دروازې کړنج اواز په ټوله ودانۍ کې خپور شو.

د لاس ګوتو مې درد وکړ، ټکان مې وخوړ، غونې مې ځیږ شو، غلی پاتې شوم، ساه مې بنده کړه، یوازې د باران د څاڅکو اواز اوریدل کیده.

له دوکانه مې یوازې مخ رابهر کړې، یوې او بلې خوا مې وکتل.

څوک مې تر نظره تېر نشول، غلی ترې راووتم، کڅوړه مې په ملا پسې وتړله، اصغر ته مې وکتل.

هغه د بېرته ورتلو اشارې کولې.

خپله بریا مې په خوښۍ ولمانځله، څنګه چې د تلو په تکل کې کېدم له شا مې یو څه حس کړل، ما دومره اهمیت ورنه کړ.

مخکې روان شوم، ورپسې د یو چا د پښو ښکالو واوریدل شو، په زړه کې مې څریکه تېره شوه، قدم مې ورو کړ، پخپل ځای ولاړ پاتې شوم.

په څنګ مې ور وکتل، د آســـمان د تالندې په رڼا کې مې یو شـــخص په نظر راغی، ورپسې د اسمان غړمبهار هم وشو.

ډېر وور پدم، وجود مې په لړزان پیل وکړ، لکه څوک چې دې یو دم په پړې کلک وتړي داسې وچ پخپل ځای ودریدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدم مې نشو اخيستی، غوښتل مې منډه کړم خو په وجود کې مې دومره توان نه و مخکې لاړ شم.
زړه مې له چيغو ډک و، خو له خولې مې سـوړ نه خوت، داسـې لکه ګونګی شوی چې يم او يا راته چا په لاس خوله بنده کړې وي.
ډېر مې پښو ته زور ورکړ، ډېر مې ځانته همت ورکړ خو بيخي بې سيکه شوی وم، فکر ټول اوس پدې مشغول و چې څنګه له دې بلا ځان خلاص کړم.
په غوږونو درونږ شـوی وم، هغه د باران ټس ټس اواز مې هم غوږونو ته نه رسيده.
په همدې فکر کې وم چې اوس به سړی راباندې غږ کوي او که به مې سيده د ګوليو لاندې نيسي.
يو له غوسې ډک اواز مې واوريده:-
مخکې قدم وانخلې؟ خپله وسله دې کيږده ګني وبه وژل شې.
د وسلې له نوم سره ماته هم يو څه راياد شول.
ورو ورو مې لړزيدوونکي لاسـونه د کورتۍ جيب خواته کړه شـول، ډېر په بيړه مې له تورې کڅوړې تمانچه رواخيسـته، د سـترګو په رپ کې مې ګولۍ پرې تېره کړه، په پړک کې راتاو شـوم، تمانچه مې سـړي ته ونيوه، ځان مې شـاته وشاړه او مشې ته مې زور ورکړ.
ډز شو، زه شاته ولوېدم او سړي د اخخ اواز وکړ.
لږه شـيبه ولاړ و، غلی غلی ځمکې ته راړنګ شـو، په يوه شـيبه کې هغه څوک چې ماته يې د وژلو ګواښ راکړی و د پښـو سره مې په وينو کې لت پت پروت و.
په ډېرې وارخطايۍ د سـړي خواته ور وخوېيدم، له نېژدې مې ورته وکتل، سترګې خلاصې او له تندي يې وينې روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس مې ورته وکوت، رګونه يې بې ســیکه ښــکاریدل، په وېرې سره شـــاته وخوییدم.

اصغر مې خواته راغی، یو څه يې ویل خو نه پرې پوهیدم، خبرې يې کولې خو غږ مې نه اوریده.

لاسونه به يې هغه سړي ته نیول، بیا به يې سر په دواړو لاسونو کې ونیوه، زه بې يې وځنډلم، یو څه به يې وويل، غوســه ښــکاریده، ماته يې په زوره یو څه ویل، ما یوازې ورته د ګونګي په شان کتل، هوش او خواص ټول بلې خوا و.

د اصــغر په یوه خبره هم نه پوهیدم، ما به کله اصــغر او کله به مې هغه پروت سړي ته وکتل.

یو ناڅاپي مې په مخ یو کلک ګوزار وخوړ، له فکرونو رابهر شوم، ژر ژر مې ساه اخیسته، ټول وجود مې لړزې نیولی و.

په ویرې سره له پروت سـړي په شـا وخوییدم، فکر مې کاوه اوس به دا سـړی راپاڅي او ما به وخوري.

اصغر بیا هم کش کړم چې ځو، ګني د نورو څوکیدرانو لخوا به ووژل شو.

ما چې ځنګه دا خبره واوریده، په بیړه راپاڅیدم، په کڅوړې مې لاس کېښــود، په ملا پورې تړلې وه.

زوبېر هم د ودانۍ دوکانونو ته رارســـیدلی و، مونږ يې چې په منډه ولیدو، هغه هم راسره په تېښتو شو.

باران په ډېر شدت سره وریده و، اصغر چیغه کړه:-

مدثره ! ووایه کومې خوا ځو؟

په زوره مې وويل:-

هملته له کومه ځایه چې راغلي و.

د ښار په سړکونو باران ډېر تېز وریده، دومره پته هم نه لګیده دا کوم سړک او چېرې تللی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس زه مخکې او زوبير اصغر راپسې شاته په تېښتو روان و.

دومره وېريدلی وم چې هيڅ مې شاته نه کتل، فکر مې کاوه کومه بلا راپسې ده، اوس به راشي او په اوږدو نوکانو به مې ځرمنه رانه وباسي.

په توره تياره کې درې د کلي زلميان نن د خپل ژوند څخه په منډو دي.

دوی تقدير په کلي کې نه بلکې د ښار له خلکو سره ليکل شوی و، خو تقدير يې دومره زيات له پيښنو ډک دی چې ممکن د زړه رحم يې نور په ايشيدلو اوبو ومينځل شي.

خو ګورو نور څه کيږي، ژوند ورته نورې کومې کومې ډالۍ په نصيب کې ورکوي.

زما پښه له څه شي سره ټکر شوه، زنګونونه مې په پوخ سړک ولګيدل.

درد يې وکړ، خو دا درد هيڅ و.

يو دم راپاڅېدم، اصغر مې د حال پوښتنه وکړه، هيڅ مې ونه ويل، مخ مې واړوه او په منډه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په کټ ځړيدلی سر له لاندو جامو سره ناست وم، پخپل کار ډېر پيښمان وم، د هغه سړي څېره راته بار بار سترګو ته کيده.

هغه ډزز کول، بيا په ګولۍ لګيدل، کله چې ولويد، زما پښو خوا کې د هغه ليدل.

په زړه مې يو دروند بوج پروت و، ډېر له يو درد سره مخ وم.

آيوب د زوبېر سره لګيا وو، ډېر خوښ ښکاريده، کله به ماته راغی، شاباسی به يې راکړ او کله هغوی دواړو ته:-

آفرين ! زما زمرو ځوانانو! آفرين! چې څومره مو وستايم بيا هم کم دی دومره يو لوی کار مو کړئ، وايم اصلي نران تاسو يئ.

آيوب ډېرې خبرې وکړې، ډېر يې وستايلم خو ما هيڅ غبرګون ونه خود.

هغه رانيژدې شو، په لانده اوږه يې لاس راکېښود، زما ځړيدلي سر ته يې وکتل، ورو يې وويل:-

ځوانه ! خپه راته ښکارې، څه خبره شوي؟

ما هيڅ نه ويل، اصغر، زوبير هم په چوپه خوله يوازې ماته کتل، آيوب بيا وپوښتل:-

تاسو به پدې کار کولو خپه شوي نه وی؟ او يا درته کوم مشکل خو جوړ شوي نه وي؟

اصغر د څه ويلو ته خوله جوړوله، هغه مې د سترګو په اشاره پوی کړ، هيڅ يې ونه ويل.

نه مې غوښتل څوک خبر شي، خبره بايد همداسې پټه پاتې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آیوب لاس مې له اوږې لیرې کړ، پاځېدم، کورتۍ مې وباسله، په ډډ غږ مې وویل:-

نه ولې به خپه شــو؟ بلکې مونږ خو فخر کوو، البته مونږ په ځان باور نه کیږي داسې کار مو هم کړئ.

د هغه زیږ غابښونه وبرېښیدل، خپ خپ یې وخندل، ما بیا ور غبرګه کړه:-

اوس راته زمونږ خپله حیثه راکړه، بیا که کوم داســې کار و، زمونږ نه ښــه درته بل څوک نشي پیدا کیدای، هر وخت ستا په خدمت کې یو.

اصــغر او زوبېر راته په حیرانۍ وکتل، ما کورتۍ او مخ پوټۍ د کوټې کونج ته وغورځول.

آیوب په خوښی د زیوراتو کڅوړه رواخیسته، په لاس کې یې وخوځوله، ژربا یې خوند ورکړ، په شونډو یې خوښي وغوړیده.

کڅوړه یې ټوله خالي کړه، لومړی یې په کومه تیږه وخرېیل ګوندې ســاده نه وي، وروســته چې مطمئن شــو خوله یې له خندا سره نه ورتله، په ګونډو ورته ناست و، او لګیا و زمونږ حیثه یې ترې بیلوله.

ښه شیبه تېره شوه، مونږ درې واړو ته یې خپله برخه راکړه او د شپه پخېر ویلو سره له کوټې ووت.

زوبېر په چابکو قدمو زما خواته راغی په زوره یې وویل:-

ســتا پدې سر کې بوس درکې دي که څنګه؟ همدا اوس دې یو نفر وواژه، بیا هم موږ نشوې غواړې، همداسې نور...

خبره کې ور ولویدم:-

هې ! د څه شي وواژه؟ ما څوک ووژل هن؟

زوبیر شونډې چیچلې، ډېر غو سه و، غو ښتل یې څه ووایي خو ما د خبرې وار ور نکړ، اصغر ته مې ګوته ونیوه:-

ستا په یاد شي ما څوک ووژل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه راته حيران ولاړ وو، په رډو راووتو ســـترګو يې په ځير ځير سره ليدلم، اصغر ورته د بېرته ورتلو اشاره وکړه.

زه د خوب ځای په جوړولو لګيا وم، ومې ويل:-

دا خبره بايد زمونږ ترمنځ تکرار نشيـــ، ما هيڅوک ندي وژلي او نه مو هم غلا کړي، بس همدومره ياد وســاتئ، دا مو د محنت (خواری) پيســـې دي، چې پخپلو متو مو ګټلي.

ورپســـې ورغلم د آيوب لخوا راوړل شـــوي چايو څخه مې پيالې ډکې کړې، په قاب کې بيسکت مې دواړو ته ونيول، هيڅ يې نه ويل.

په کټ کېناســتم، يوه لاس کې پياله او بل کې بيســکت، له ويښــتو مې د اوبو څاڅکې لويدل.

په غولي مې ســـترګې خښـــې کړې وې، هر څه راته بې مانا ښـــکاريدل، دا انســـانان، دا مال او دولت، دا ژوند، هر څه راته لکه د خېټې ډکولو وروســـته تشول نور هيڅ.

که هر څومره ډوډۍ وخورو، ښــکلي ښــکلي خوراکونه وکړو، دا چې له ســتوني تېر شي، بيا همغه شی ترې جوړېږي کوم چې له ترخې ډوډۍ جوړېږي.

بس هر سړی خپل نيت خوړلی ګني هر چا به د خپل وخت ضايع کولو په اندازه کار هم کولو.

پياله مې خالي کړې نه وه چې ســـترګې راباندې درنې شـــوې، ســـاعت ته مې وکتل، له درو لس دقيقې تېرې شوې وې.

زوبېر دوی ته مې وکتل، داســـې ښـــکاريدل هغوی ته هم خوب ورغلي، کمپله مې په ځان راکش کړه او د راحتونو نړۍ ته دننه شوم.

سهار مې چې سترګې خلاصې شوې، اوږد په کټ پروت وم، ځان راپسې ډېر درووند و، په سر مې هم ډېر بوج و.

کوټې ته مې وکتل، ګروپ پکې همداسې روښانه پاتې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې رڼې کړې، کوټه راته بدله ښکاره شوه، کټ او غولی يې هم همغه شان نه وو، زوبېر دوی د دروازې خوا کې ويده کيدل او زه د کوټې آخر سر کې خو دلته زه د دروازې خوا کې و يده او هغوی زما په کټ پســـې خپل کټونه اچولي وو.

حيران وم دا څه کيسه روانه ده؟

په ما څه چل شوی او که دا ځای بدل دی؟

د وجود غړي مې په ځان پسې راکش کړل، په زور له کټ څخه راپاڅېدم.

په سر کې مې ځړيکه تېره شـــوه، اه مې له خولې ووت، په تندي مې ګوتې کېښودې او په دېواله مې تکيه وکړه.

سر مې ټوپونه وهل، په زوبېر دوی مې غږونه وکړل، دواړه سم سيخ(سيده) پراته ول، هيڅ يې نه ويل.

ورو ورو مخکې روان شـوم، د دروازې خلاصـولو کوشـش مې وکړ خو داسـې ښکاريده له هغې خوا راپسې چا بنده کړي ده.

ډېر زور مې ورسره ووهه خو دروازې همغسـې ځان کلک نيولی و، د خلاصـيدو يې نوم هم نه اخيسته.

وجود مې ډېر راپسې دروند و، حتی د ولاړيدو توان مې هم نور له لاسه ورکړی و.

په دروازه مې سر کېښـــود، ســـوک مې ژېړې تختې ته ونيو، په زوره زوره مې دروازه ودربوله، چيغه مې کړه:-

کوم څوک شته؟

د هيچا اواز رانغی، بيا مې د سوکانو وارونه پرې وکړل:-

څوک زما غږ څوک اوري؟ دروازه خلاصه کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو چا د پښـو ښـکالو واوریدل شـوه، ورپسـې د دروازې ټک شـو، ممکن په خلاصـوله یې لګیا ول، ورو ورو ترې په شـا روان شـوم، په یو درب سره دروازه خلاصه شوه.

سـمدسـتي ترې یوه جینۍ او دوه سـړي په وسـلو سـمبال راننوتل، لومړی یوه دنګه نرۍ سره سـپینه جینۍ چې کلک پطلون یې اغوسـتی و، ژیړ طلایي ویښـته یې شـاته اړولې و، تمانچه یې په کمربند کې تړلې وه، زما مخکې ودریده، لاسونه یې سره ور وستل، په کبر یې ماته وکتل.

ما ټکان وخوړ، حیران شوم، ځان سره مې وویل:-

دا په کوم ځای کې یم؟ دا کوم رقم خلک دي؟ دا نجلۍ لکه د پولیسـو په جامو کې؟ ایا مونږ خو یې د تېرې شپې په قتل باندې نیولي نه یوو؟

ددې فکر سره مې سترګې رډې راووتې، همداسې په شا غلی غلی روان وم، د کټ له بازو سره ولګیدم، مخ مې شاته واړوه، سیده په کټ ولویدم.

نجلۍ راته همداسې کتل، ما له وېرې په ډک غږ وپوښتل:-

تاسو څوک یئ او له مونږ څه غواړئ ؟

نجلۍ لاسونه سره خلاص کړل، په ټول شوي ویښتو یې لاس تېر کړ.

سړي ته یې په مسخري ډول وویل:-

دغه ته کلی ورکه کنه؟ تر اوسه خبر هم ندی!

ټولو له خندا خولې خلاصې کړې، دې خبرې یې ماته هیڅ خوند رانکړ، په ورو غږ مې وویل:-

زه ریښتیا هم نه پوهېږم تاسو څوک یئ، څه رانه غواړئ او د څه لپاره مونږ دلته یو؟

نجلۍ ترخه موسکا وکړه او وې یې ویل:-

ضرورت نشته دومره ډېرو پوښتنو ته، په هر څه به پوی شئ.

یوه سړي ته یې اشاره وکړه، هغه دوه قدمه رامخکې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په جګو قدمونو له کوټې ووته، د تور غنم رنګ ســـړي، پلنې شـــونډې وخوځیدې:-

تاسو ټول دلته خپلو کورنیو لخوا رالیږل شوي یئ، تاسو به له نن ورځې وروسته زمونږ سره پدې ډله کې خپل ژوند مخکې بیایئ او هغه څه چې مشرـ تاسـو ته امر کوي، په ډېر احترامانه به یې پوره کوئ.

په تریو تندي مې ور زیاته کړه:-

دا خبرې دې راته وروســـته وکړه، اوس راته دومره ووایه مونږ دلته څنګه او چا راوستو؟

سړي یوه شیبه ماته وکتل، بیا یې وویل:-

ســتاســو خپل کاکا تر دې ځایه را ورســولئ او له موټر څخه یې همداســې په خوب ویده رانښکته کړئ، مونږ ترې د داسې کار پوښتنه هم وکړه، هغه ویل ما سره راروان وو، په لاره کې یې نشه وکړه او بې هوښه شول.

ځان سره مې دا خبره په حیرانۍ تکرار کړه:-

زمونږ کاکا؟

- هو! وړه ږیره، غټه ککرۍ کوچنۍ پوزه او له تنې هم ډېر چاغ برېښیده، هغه تر دې ځایه راروسولی.

هغه غټ او چاغ آیوب و، په زړه مې له ډېرې غوســـې لړزه ننوته، ګوتې مې په رپیده شوې.

سړي مخکې لاس ونیوه:-

ته او هغه دوه ملګري دې نن دوهمه ورځ ده چې همداسې ویده دي.

د تندي ګونځې مې لا پسې ژورې شوې:-

دوه ورځې کیږي چې مونږ ویده وو!

- هو دوه ورځې ! او هغه ملګرو باندې دې پام کوه، له کله نه چې دلته راغلي، سوڼ یې هم ندی کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وارخطایۍ مې د زوبېر او ا صغر کټ ته منډه کړه، لومړی مې زوبېر وکوت او بیا اصغر، په سینه مې ورته غوږ کېښود، د زړه زربانو یې چپ اړخ خورولو.

شکر مې وایسته.

ما غوښتل ډېر څه ترې وپوښتم، سړي راته د سترګو لاندې په کبر سره کتل.

زما حرکات یې څارل، پلنې شونډې یې سره ومروړلې، په جدي اواز یې وویل:-

بس نور نغواړم پوښتنې وکړې، په دیرشو دقیقو کې مو ځانونه چمتو کړئ، مشر درته سپارښتنه کوي، یو څو نور نفر مو هم انتظار کوي.

سر یې کوږ کړ، له کوټې پسې ووتل.

هک حیران مې ورته کتل، ددوی خبرې راته هیڅ د منلو وړ نه وې.

فکر مې کاوه خوب وینم، سترګې مې څو ځله ورپولې، حقیقت و.

سر مې همداســې له درده ترپکې وهلې، ما په تندي ګوتې وهلې، غونی مې ځیږ شو، یوه پنډه زما مخې ته په ځمکه وغورځېده.

ســترګې مې ور پورته کړې، نری وچ ســړی، ســور رنګ او ځړیدلې پزه، شــنې سترګې، اوږده سر ویښته یې له غوږه واړول، په جدي غږ یې وویل:-

پدې پنډه کې ستاسو ټول څیزونه موجود دي، ځانونه مو تیار کړئ.

ورسره سیده له کوټې ووت، هیڅ مې ونه ویل، په سر مې همداسې بوج و.

ورغلم، زوبېر او اصــغر مې په شـــنه زور له خوبه پاڅول، بیا چې کله راویښ شول، تر ډېره مې د هغوی په پوهولو خپل ماغزه نور هم وخوړول.

له ځانونو یې بیخي لیوني جوړ کړي ول، اصــغر لږ په کرار و خو زوبېر ډېر وارخطا و، دواړو مو ورته حوصــله ورکوله ترڅو لږ ارام شي، ما یې په اوږه لاس کېښود، ومې ویل:-

زمونږ سره دهوکه شــوي، دا ځای، دا خلک او دا ډله، دا ټول د هغه آیوب کار کیدای دی، هغه زمونږ له وفادارۍ ســو اســتفاده کړي، مونږ یې غولولي یو، پخدای که به رانه دا د سپي زو خلاص وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښــکته شــونډه مې د پاســنيو غاښــونو لاندې کلکه کړه، ديوال ته مې وکتل، لاسونه مې سره ومروړل ومې ويل:-

او تر هغې تاسـو ارام اوسـئ، ددې ځای حالت پته به هم ولګي، بيا به مخکې پسې ځو.

دواړو راسره خوښــه کړه، ځانونه مو چمتو کړل او د يوه خدمتګار لخوا په يو ځو دهليزونو دننه بلې کوټې ته ننوتو.

په کوټه کې درې نفر نور هم ښــکاريدل، ټولو زمونږ په رقم لبياس اغوســتی و، شين آسماني رنګ او بې لمنو جامې.

خدمتګار راته هملته منتظر پاتې کيدو سپارښتنه وکړه.

درېواړه ورغلو له هغو نورو کسانو سره څنګ کې کېناستو.

دوه سړي ناست وو او يوه نجلۍ.

د دواړو ببر سرونه، خړ سپيره مخونه، چتې پزې درلودې.

ممکن ورونه به وو، ډېر سره ورته وو.

يوه نجلۍ وه، سپين او پلن مخ يې وه، منځنۍ ونه يې درلوده، تور چوټي شوي ويښتان يې په اوږه اړولې و او په سپينو ګوتو کې يې چرموړله.

ټول د اورسـۍ رڼا ته ناسـت و، چوپه چوپتيا وه، يوازې به د خدمتګارانو د پ ښـو ښکالو راتلله.

اصغر په څنګل ټکان راکړ، ورو يې وويل:-

مدثره! زوبېر ته ګوره.

غلي مې ورته وخندل، زوبېر له وارخطايۍ رډې ســـترګې نيولې وې، ټول لکه پانه داســې رپيده، په اوږه مې لاس پرې کېښـود، ټوپ يې وکړ، په ويرې سره يې مخ راتاو کړ، ومې پوښتل:-

زوبېره !

په حيرانۍ يې سترګې راواړولې، لړزېدونکي شونډې يې وخوځيدې:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دي!

- ته خو ښه یې کنه!

- خود ښه یم، په ما به نو څه وشي.

هیڅ مې ونه ویل، پخپل حال مې پرېښود.

ښــه شــیبه تېره شــوه، څه ګورم همغه نجلۍ چې څو شــیبې مخکې کوټې ته راغلې وه، د یوه بل سـړي سره په خبرو، لاس په قلم، سـترګې په کاغذ، زمونږ له مخې په جګو جګو قدمونو تېره شوه.

ټولو هغوی ته کتل، سړی او نجلۍ راته مخامخ ودریدل.

په مونږ یې یو ځغلنده نظر واچوه، سړي په لوړ غږ وویل:-

تاســو ټول زمونږ ګروپ (ډله) ته نوي راغلي یئ، او زمونږ په ګروپ کې دا قانون دی چې څوک راځي هغه بیا تللئ نشي او چې لاړو بیا هغه راتللی نشي، شتون به مو په ژوند وي او تګ به مو په مرګ.

دې خبرې یې هک حیران کړم، سـترګې مې رډې راووتې، سـړي پســې زیاته کړه:-

دا خبره ځکه کوم، دلته مونږ په تاسـو ډېره خواري کوو، پوره یوه نیمه میاشـت ټرېنېنګ(زده کړه) در کوو، مصروفونه درباندې کوو، ترڅو تاسو ښه چمتو شئ او هر کار لپاره تیار وډبوئ، نه دا چې زمونږ سره چل بازي وکړئ، زمونږ سره له چل بازی مخکې باید سـل ځله فکر وکړي، ځکه مونږ یې هر ځای څارو، ډېر قوي جاسـوسـان لرو، که یې ذره شـک همورباندې راغی، د هغوی لخوا به ووژل شي.

ټول ورته غلي ناســت وو، په هره بله خبره پســې دوهمه خبره یې ترخه او خطرناکه وه.

دنګې نجلۍ لاسـونه سر ور وسـتلي وو، د سـترګو په کونجونو کې یې مونږ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي خبرو ته دوام ورکړ:-

نو له اوسه مو خبروم، باید دا هیڅکله هم هېر نکړئ، تاسو باید زمونږ هر امر ومنئ، او هر هغه کار پسې چې تاسو لیږو د هغې لس فیصده حق به تاسو ته در کول کیږي او نورې به د ګروپ صندوق ته ځي، نن ورځ له خپل شاوخوا ماحول ځانونه خبر کړئ، د ټرینینګ ورځ مو له سبا پیل کیږي.

ټول لکه ګونګیان له خپله ځایه راپاڅیدو، نه چا د پوښتنې کولو جرئت وکړ او نه په چا کې د خبرو کولو توان و.

په چوپه خوله مو ورسره هر څه ومنل، له کوټې راوتو.

نجلۍ همداسې د ویښتو چوټې په لاسونو کې چرموړله، په څېره یې هیڅ خفګان نه لیدل کیده.

د دهلیز په دیوال ځای ځای سوریو ته یې کتل، اصغر او زوبیر پخپلو کې سره بنګیدل.

ما د نجلۍ خوارې خولې او غلي څیرې ته کتل، بلها ډېر فکرونه مې تر ماغزو راغلل، دلته راتلل یې ډېر په عجیب فکر کې کړی وم:-

دا نجلۍ به هم زمونږ په رقم په دهوکه راوستل شوي وي که نه پخپله خوښه!

هسې په نظر راته ښه لګیده، له دهلیزه دباندې شوو.

تېزې رڼا مې سترګې وبریښولې، یخې هوا مې زړه ته سکون راوبښه، اوږده ساه مې واخیسته.

مخکې تر لیرې پورې ګڼې ونې لیدل کېدې، مخامخ خړه لاره وه، د لارې په غاړه څو له لرګیو جوړې کوټې ښکاریدې، ځای ځای خلک ښکاریدل چې په میزونو ټومبک ټومبک (تاو راتاو) ناست دي او ځینې نور د ونو لاندې په مورچو کې له ټوپکو سره ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ څو قدمه مخکې او مونږ پسې شاته و، ما په ونه کې ناستې وړې مرغۍ ته کتل، زر زر به يې له يوه منډکي نه بل منډکي ته ټوپونه کول، لکۍ به يې ښکته پورته کوله.

د کينې ســترګې له کونجه مې نجلۍ ته وکتل، وروځې يې سر ور وســتې، يو نظر يې په مونږ واچوه.

لږه شــيبه يې راته وکتل، فکر په مخه کړه، نجلۍ موســکه شــوه، ما هم ځان کابو نشــو کړی، مخکې ورغلم، لاس يې را اوږد کړ، ســتړي مشي- مې ورسره وکړه.

لومړی ځل و له يوې ناپيژاندې نجلۍ سره داسې ستړي مشي کوم.

نجلۍ غاړه رنه کړه، ټومبک خلکو ته يې وکتل، په نرم اواز يې نرۍ شــونډې وخوځيدې:-

ډېر عجيب ځای ندئ؟

ما هم مخکې ناستو کسانو ته وکتل:-

هو! ماته خو ډېر حيرانوونکی وايسيده.

- زما ډېر خوښ شو، همداسې حيرانوونکي ځايونه مې خوښيږي.

غوښــتل مې يو نظر يې ښــه وګورم خو زړه مې نشــو کولای همغه شــان مې وويل:-

زما خپله هم.

نجلۍ مخ راواړوه، ســپين غاښــونه يې وبريښــيدل، د اننګيو لاندې ځای يې کوچنۍ خاليګه جوړه کړه، نرۍ شونډې يې وغوړيدې:-

زما درته فکر و، هلته د شکيل او شيشکې په خبرو ډېر وډار شوئ، او خاص يې ستاسو هغه بل ملګری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ مې ســور واوخت، خندا يې راته يوه نوې نرۍ جوړه کړه، زړه مې په لړزا پيل وکړ، يوه شيبه مې د نجلۍ سپينې غونډې منډې خولې او د هغې تورو غټو سترګو ته وکتل، او ومې ويل:-

شيشکه او شکيل څوک دي؟

- همغه چې دا يوه شــيبه مخکې يې راته غټې غټې خبرې کولې، هغې نجلۍ نوم شــکيبه دی خو د هغې خوی خصــلت ټول د بلا په څېر دی، ځکه ورته شيشکه وايي.

موسک شوم، سترګې مې د هغې په سپينه غاړه ولګيدې، زبېړ طلايي مزي کې يو د خرما زړي په رقم کوچنۍ غمی ځليده، مخ مې ور پورته کړ:-

دا به دې د مور نښاني وي!

نجلۍ په حيرانۍ راته وکتل، غاړې ته يې لاس يوړ، غمی يې په ګوتو کې ونيو، ورو يې وويل:-

تاته څنګه معلومه شوه؟

- بس دا خو د انسان کمال دی چې بل انسان لږ لږ درک کوئ شي.

نجلۍ تندي ګونځې پيدا کړې، ښکته پورته يې راته وکتل، وويل:-

بالکل بالکل! بد نه وايې.

نرۍ موسکا مې وکړه:-

نوم دې څه دی؟

- خوږه !

نوم يې راباندې خوږ ولګيد، لکه په يوه غره کې چې چيغه وکړې او د هغې خوا درته خپل غږ بېرته انعکاس وکړي، همداســې يې نوم زما په زړه کې انګازې وکړې.

خوږې غلي وپوښتل:-

او ستا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مدثر!

نجلۍ د غاړې غمی همدا سې په ګوتو کې اړوه را اړوه، په موسکۍ شونډو یې خړې سپېرې لارې ته کتل.

ما غوښتل له خوږې سره نور هم ماتل شم خو دغه وخت کې مې د غوږ خواکې شنا تېره شوه، مخکې خړې دوړې پورته شوې.

په بیړه مې مخ شاته واړوه، ا صغر د بلې تیږې ګوزار ته نیت کړی و، ځنګه یې چې ولیدم، لاس یې شاته ونیو او ځانته یې وغوښتم.

خواته یې ورغلم، ورو یې وویل:-

بیلمازه ! مونږ دې په انتظار مړه کړو او ته راته د انجونو سره عشقونه کوې.

ژر مې په خوله لاس ور کېښود، شاته مې وکتل، دا سې ښکاریده چې خوږې هم خبره واوریده، ورو مې ورته وویل:-

چپ شه! په کراره !

زوبېر ته مې وکتل، ځړیدلی سر ولاړ و، ور مخکې شوم، ټېټر پسې مې د هغه سر ولګاوه، په مینه مې وویل:-

دا ټوله غلطي زما ده، که ما له هغه رزیل سره د غلا کولو خبره منلي نه وه، نو نن به داسې نه پیښیدل.

زوبیر هیڅ نه ویل، پسې زیاته مې کړه:-

خو ته بېغمه اوســه، زه درسره یم په تاســو دواړو به یو ذره تکلیف هم رانولم، تاسو زما مسؤلیت یئ، زما ملګري نه زما ورونه یئ.

زوبېر رانه دواړه لاسونه چاپېره کړل، په ملا مې وټپاوه.

زما خبرې په همدې ځای قطع شوې، یو خدمتګار په دروازه کې ودرید، په لوړ غږ وویل:-

مدثره! زر راشه شیشکه دې غواړي.

فرهاد په چیغه د خدمتګار په خوله کې خبره ور وچه کړه:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنا کېږه ! نشي کولای درشي.

زه له خپله ځای پاڅېدم، ځان مې وغزاوه، د وجود په غړو کې مې ټکا تېره شوه، ومې ویل:-

بس همدومره بس دی ! نور به بیا کوم بل وخت ګورو.

ورپسې له کوټې ووتم، باران تم شوی و، لیکن باد همداسې تېز لګیده، له دوو دروازو تېر شوم، مخکې په وړه دروازه ورننوتم.

شکیل او شیشکه په یوه مېز ناست، دواړو ته د شنه چایو پیالې ډکې وې.

په دربېمه څوکۍ کېناستم، دواړو ماته کتل، شکیل شونډې وخوځېدې:-

چېرې وې؟ ټوله ورځ نه ښکارېدې؟

له کوچني پتنوس مې یوه پیاله را پورته کړه، چاینک مې رواخیســـت، پیالې ته مې ونیو، ورو مې وویل:- ملګرو سره مې څه د تېر وخت کیسې کولې.

پیاله ډکه شوه، له قاب مې نیم شوی بیسکټ خولې ته کړ، شیشکې د سترګو لاندې راته کتل، شونډې یې وخوځېدې:-

له مالک ناصر مو څومره پیسې راخیستې وې؟

له پیالې مې شر پورته کړ، په ډکه خوله مې وویل:-

دېرش زره ډالر و کنه.

شکیل په زوره وویل:-

لیکن دلته خو یوازې ۲۰ زره ډالر دي.

په حیرانۍ مې ور وکتل، یوه شـــیبه غلی وم، د پیســـو راکولو وخت مې یاد کړ، دانه دانه مې شـــمېرلي وې، بالکل پوره وې، خو دا... ومې ویل:- دا څنګه امکان لري؟ ما پخپله وشمېرلې، ټولې دېرش زره ډالر وو.

شکیل مېز په سوک ووهه، د پیالو شرنګ شو، سترګې یې له غوسې وځلیدې، تندی یې ګونځې شو، په قهر یې وویل:-

خو تا بې غوري کړې وه، هغه پیسو کې لس زره نقلي وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله مې وازه پاتې شوه، په تونده لهجه مې وویل:-

هغه پیسې خو مې په صراف هم ولیدې، هغه هم وویل بالکل اصلي دي.

شکیل له ډېرې غوسې په سوکانو میز خوراوه، د پیالو شرنګ شرنګ اواز خوت.

په ورمېږ کې ټیټ شو، په قار یې زما سترګو ته وکتل، تورې پېړړې شونډې یې وخوځېدې:-

هغه صراف هم په همدې کې ورسره ښکېل و.

ما هیڅ ونه ویل، غلی پاتې شوم، شکیل راته همدا سې په قهر کتل، ساه یې ژر ژر اخیسته.

شیشکې یې پر اوږه لاس کېښود، د آرامولو هڅه یې وکړه، شکیل څوکۍ کې ځان سم کړ، یوې او بلې خوا یې وکتل، ورو یې وویل:-

هغه بل ځل دې هم غلط نفر تښتولی و، هغه غلطي مې هم معاف کړه، دا دې دوهم وار شو، دا په تا څه شوي هه! ورځ تر بلې پسې خرابېږې؟

ما یوازې په قاب ایښې پیالې ته کتل، هیڅ ځواب راسره نه و.

مونږ به د شکیل سره ډېر عام وو خو کله به چې رانه غلطي وشوه، بیا مو ورسره هیڅ خبرې نشوې کولای.

شیشکې شکیل ته په ورو غږ وویل:-

شکیله ! خبر بس پرېږده، ده خپل مسؤلیت سرته رسولی خو لږه غلطي ترې شوې، انسان نیمګړی دی، وې ښښه.

دا لومړی ځل و چې د شیشکې دومره رحم دله خبرې مې اوریدې، پخوا په شان د کبر په بلۍ نه وه ناسته، هغې به تل توره دریشي۔ په نري بدن په تن وه، د ګرېوان لومړی دوه تنۍ یې خلاصه وې، سپین ټټر یې وبرېښیده، زر مې ترې مخ واړوه.

شکیل له میزه پاڅید، له الماری یې یوه سپینه لفافه رواخیسته، په مېز یې وغورځوله، مخ یې د اورسۍ رڼا ته واړوه، لاسونه یې سره ور وستل، وې ویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې کې ستاسو پاسپورټونه او ټکونه دي، سبا ورځ ډېر لوی سفر لرئ، ځانونه مو چمتو کړئ.

لفافه مې رواخیســـته، له ځېرې کولو وروســـته مې د زوبېر، اصـــغر، خوږې او فرهاد پاسپورټونه ولیدل، شکیل ته مې سترګې ور پورته کړې، ومې پوښتل:-

نو دا پاسپورټونه د څه لپاره؟

مخ یې راواړوه، لاسونه یې په مېز کېښودل، په اوږو کې ټیټ شو.

ورو یې وویل:-

ځکه دا ځل مو هدف په یوه خارج هیواد کې دی، ډېر غټ مال دی خو چې هغه پلان چې مونږ درته جوړ کړئ په سمه توګه عملي کړئ، پوره مطمئن یم، تاسو به بریالي راځئ.

- نو دا په کوم هیواد کې دی؟

- عربي امارت.

غلي مې وخندل، شـــکیل باندې زما خندا ډېره بده ولګیده، تندي یې ګونځې جوړې کړې، ومې ویل:-

یاره مشره ! دا امکان نلري، ته مو داسې ځای ته په غلا کولو پسې لېږې چې د نړۍ پرمختللی سـیسـتم لري، هلته څوک یوه ژاوله نشيـ غلا کولای بیا ته راباندې کوم غټ مال غلا کوې.

شکیل په جدي غږ وویل:-

ولې به ونشـو؟ دده هغه پلار به هم کوو، وایم مونږ پوره پلان سره تاسـو هلته لیږو، زمونږ هر رقم مرسته به له تاسو سره وي، هیڅ مشکل به ونلرئ.

شکیل غلی شو، ورپسې شیشکې خبرې شروع کړې:-

زمونږ مشرـ پدې کار ډېر ټینګار کوي، ویل یې ترټولو وفاداره او تکړه ګروپ(ډله) مې پکار ده، مونږ ورته ستاسو په شمول د څو نورو نفرو نومونه ورکړل او هغه تاسو انتخاب کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما پاسپورټونه په ګوتو کې اړول را اړول، د هغوی خبرې مې په غور اوریدې.
دوی به چې کله هم کوم کار پسې لیږلې نو دومره په خوارو خولو به یې خبرې کولې ته به وایې چې له دې نور ښه خلک نشته.
دواړو راته کتل، شکیل بیا پسې زیاته کړه:-
او بله خبره! مونږ به درته هلته خپل نفر ساتلي وي، څنګه چې ورشې، هغوی به مو له هر څه سره اشنا کړي.
له خپله ځایه پاڅیدم، دواړو ته مې وکتل، موسک شوم، غلي مې وویل:-
بس ستاسو خوښه زمونږ خوښه.
د شکیل او شیشکې په خوله نرۍ موسکا وغوړیده.
شکیل پاڅید، په اوږه یې وټپولم:-
دغسې زما زمریه !
ترخه موسکا مې وکړه، څو قدمه مې مخکې واخیستل، کوږ شوم له دروازې خوی ووتم.
یو ناڅاپي له خوږې سره ټکر شوم، هغه همدا شیبه زمونږ له کوټې راروانه وه، په تورو ځلیدونکو سترګو کې یې غوسه راټوله وه، هوار تندي یې ګونځې درلودې، په زوره یې وویل:-
هې! ماته وګوره! ته ټوله ورځ چېرې وې؟
موسک شوم، ورو مې وویل:-
همدلته وم، ته نه ښکاریدې.
- درواغ ! دلته نه وې، کوم بل چېرې وې!
په حیرانۍ مې ور وکتل:-
په والله چې همدلته وم، زوبېر دوی سره.
د تندي ګونځې یې لا پسې ژورې شوې، ویښتان یې سترګو ته راوغورځیدل، په غوسه یې څنګ ته وشړل او وې ویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ ! دروغجنه ! ته ټوله ورځ له شیشکې سره کوټه کې وې، دا اوس وګوره د هغې له کوټې رااوتې.
نرۍ خندا مې وکړه، ورو مې وویل:-
اووه! ښه شو رایاد دې کړل، سبا ورځ په سفر روان یو، همدا اوس مې د شکیل دوی سره پرې خبرې کولې، د زوبېر، اصغر، فرهاد او زما او ستا په شمول یو ګروپ په ګډه ځو.
خوږه یوه شیبه غلې شوه، د تندي ګونځې یې ورکې شوې، په سترګو یې خوښي وځلیده، شونډې یې وخوځیدې:-
ریښتیا !
بیا یې ځېرې شوي سپینې لفافې ته وکتل:-
او دا پدې لفافه کې څه دي؟
لفافه مې هغې ته ونیوه، ورپسې دواړه د کوټې په لور لاړو.
اصغر دوی ته مې هم ټوله کیسه وکړه، زما د خبرو په اوریدو سره زوبېر د کوټې خام دیوال ته ولې ولګولې. خپه ښکاریده، اصغر په ټوکو ورته وویل:-
لکه چې بیا درباندې حمله راغله!
ټولو مو وخندل، زوبېر د سترګو په کونج کې په غو سه ورته وکتل، ما ا صغر ته سترګې ونیوې، ومې ویل:-
نه مړه ! ګوره په زوبېر به ډېر نه لګې، هغه وخت یاد که چې سپږې درکې شوې وې او مور به دې درڅخه هر سهار او مازدیګر یو خوروار لرې کولې.
ټول په خندا شول، د زوبېر په شونډو هم نرۍ موسکا خوره شوه، په ګوټ کې یې ځان سم کړ.
اصغر وویل:-
غلی شه ! په ماشومتوب کې تا هم پوزه نشوه پاکولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو له خندا خولې خلاصې پاتې وې، خوږه زما څنګ کې ولاړه وه، کله به یې چې وخندل، د انګیو لاندې کوچنۍ خالیګه به یې وبرېښېده او د هغې ښکلا به یې څو چنده ډېره کړه.

ټولو خندل، ما وویل:-

بس بس سپړنه ! زر لاړ شه، سر دې کل کړه چې دا سپږې درکې ورکې شي، هسې نه مونږ ته هم دا فساد انتقال کړې.

اصغر د ښي لاس ګوته زما لینګیو ته ونیوه:-

ته دې اول خپل پرتوګ وګوره، په څټ دې اغوستی.

په بیړه مې پرتوګ ته وکتل، سم و، د ټولو خنداګانو زور واخیست، سر مې ورته وخوراوه:-

ای حرمونیه!

زمونږ ټوکې به ډېرې پسې وغزیدې، زه او ا صغر به سره اخته شو او تر ډېره به مو د یو بل بد رد وویل، ټول به مو له ځان سره خوښ ساتل.

که نن راته د نړۍ لوی سلطنت راکول کیده او له دې څو ملګرو یې لیرې بیولم نو ما به ملګري انتخاب کول، زما هره خوښي، زما سکون او ژوند له همدغو سرچینه اخیسته، د ژوند د سختو شیبو ملګري مې وو.

هغه وخت چې شکیل راته پاسپورټونه په میز وغورځول او خبره یې راسره شریکه کړه، ما ورته د خپلو ملګرو انکار هم کولای شوو، خو نه خدای خبر څنګه مې ورسره په چوپه خوله هر څه قبول کړل.

د زوبېر او اصغر زړه نه کیده خو دوی ما پسې تړلي وو، زه به چې چېرې تلم ددوی به هم همغه لار وه.

فرهاد زمونږ سره نوی نوی ملګری شوی و، هغه زمونږ په رقم ملګري کوم بل چېرې نشول پیدا کولای او خوږه نه پوهېږم دغه نجلۍ سره مې چې له کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلي، تر او سه یې چې هره پرېکړه راکړې، چې هره خبره یې کړې، ما ورته نا ندې ویلي او هر څه مې ورسره منلي.

د هغې رانیژدې کېدو سره به په ما لړزا راتله، ټول بدن به مې لکه پاڼه رپېده، تورو غټو سترګو ته مې یې نشول کتلای، ځنګه به چې راته مخامخ ودرېده، زما د سترګو نظر به ځمکې ته کږه وکړه، لکه څه شی چې لټوم، سترګې به مې په لټون لګیا وې.

د ماښام تیاره خپره وه، ځنګل کې ورو ورو باد لګېده، په تته رڼا کې د ونو شنا او د ګیدړ کوکه ډېر وېروونکي ول.

د لرګینې کوټې خوا کې د اور سکروټې ځلېدې، ژېړه مړاوې رڼا یې د خوړې په مخ پرته وه، د هغې ښکلي تورې سترګې اور ته ځلیدلې.

ما ترې وپوښتل:-

ستا زړه کېږي سبا راسره لاړه شې؟

خوړې سترګې راواړولې، هوار تندي یې ګونځې پیدا کړې، په سړه سینه یې وویل:-

زما له سترګو داسې ښکاري، چې زړه مې نه کېږي تا سره لاړه شم؟

موسک شوم، هغې کوچنۍ منډکۍ(لرګی) په ګوتو کې ونیو، اور ته یې ور وغورځاوه.

وې ویل:-

ما کله هم ستا سره په تګ کې د خطرې او خفګان محسوسي نده کړې، اوس هم نکوم او بیا به هم نکوم.

د هغې نرم غږ او په ښکلي انداز خبرې راته ګبینو شان خوږې لګیدې، ځان سره مې ورو وویل:-

رېښتیا هم چې خوږه ده.

خوړې ماته وکتل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دې وويل؟

په بيړه مې وويل:-

نو دومره باور ولې؟ په ما کې دومره خاص څه دي؟

خوړې ډنګر لينګي وغزول، د اور ژېړه رڼا يې په پښــو پرته وه، په مخ پراته ويښته يې په ګوتو د غوږ د پاسه واړول، شونډې يې وخوځيدې:-

ستا پرېکړه هر ځل سمه وي او په خپل ځان کلک باور لرې، کوم کار ته دې چې مخه کړې، بر يالی ترې راغلی يې او ســتا په اوس پرېکړه هم زه پوره مطمئنه يم چې بريا به ستا وي.

ما هيڅ نه ويل، ځړيدلی سر ناسـت وم، يوازې مې سـکروټو ته کتل چې د اور په لمبو کې ځليدلې، چې ناڅاپي مې اوږه درنه شوه، ټکان مې وخوړ، شاته مې وکتل، اصغر و، په زوره مې وويل:-

کولمې دې راشنې کړې ظالمه!

اصغر وخندل، ورو يې وويل:-

څه کيســه ده، څنګه داســې دوه په دوه سره پټې پټې خبرې کوئ؟ هر څه خو سلامت دي کنه؟

په څنګ مې ور وکتل، ورو مې وويل:-

چيشی سلامت؟

- مطلب زړه، معده، ګوردې او کولمې.

دې سره درې واړو وخندل، اصــغر منډه کړه، ما پرې د پراته کوټي ګوزار وکړ، هغه په توره تياره کې ورک شو، د خوړې د مخ خاليګه د اور لمبو ته ښکاره شو، هغه موسکۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په سپېده چاود کې راته موټر هارنونه کول، مونږ ټولو ځانونه چمتو کړي وو، هر يوه مو کليوالي لباسونه اغوستي وو.

خوره په توره چادري کې روانه وه، زه د موټر مخکې سيټ کې کېناستلم چې په هغې مې سترګې ولګيدې، ديسکول يې په مړوندونو ټالی خوړلې، تورې زړه وړونکې سترګې يې د موټر دروازې خواته ونيوې، ما همداسې هغې ته کتل، د اصغر تيز اواز راغی:-

مدثره! سات کې دې څو بجې دي.

ټکان مې وخوړ، ژر په موټر کې کېناستم، اصغر ته مې په قار وکتل، هغه خندل.

شيشکه په نظر راغله، د موټر ښيښې ته رانيژدې شوه، سپينه لفافه يې راته ونيوه، زما سترګو ته يې وکتل، ورو يې وويل:-

دا درڅخه هېر و.

لفافه مې څټ مخ واړوله، ومې پوښتل:-

پدې کې څه دي؟

په ملا کې کږه شوه، سر يې د موټر ښيښې ته نيږدې کړ، خړې شونډې يې وخوځيدې:-

دا د غلا ټول پلان دی، پټ يې درسره وساته، دا بايد هلته خلاصه کړې.

د هو په طور مې ورته سر وخوځاوه، لفافه مې د جامو بکس ته واچوله.

د موټر شاته سيټ ته مې مخ کوږ کړ، خوره، زوبېر، اصغر او فرهاد ټول ناست ول، د خير دعا په کولو مې موټروان ته د تلو وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو سترګې له خوبه ډکې ښکاريدې، ما هم د خوب اربړمي کول، سترګو مې د يخ باد نه سوخت کاوه.

په سوک مې د لاس سترګه سولوله، ټول غلي وو، د موټر غرهار اوازونه اوریدل کيدل.

موټروان هم ښــه پښــه ورکړې وه، ځمکې ځمکې له یې وهه، دوړې یې شـاته پرېښودې او مخکې خړه سپیره لاره یې پرې رانیوله.

ښه شیبه تېره شوه، د لمر رڼا ځلیدونکې شغلې د موټر په بانټ ولګیدې، ورسره له خامې پاخه ســړک ته پورته شــو، په تور ســړک کې ځای ځای وړې د اوبو ډنډې ښـــکاریدې، کله به چې موټر ټایر ور ورســـید، ټول به وخوریدو، اوبو به دارې وکړې، موټر به په یو درب سره مخکې پسې زور وکړ.

لږه شـیبه مزل کولو وروسـته یو ناڅاپي موټر کلک بربېک ونیو، د ټایرونو اوازونه راغلل چې په ســړک پســې خویدل، چټکه مې وخوړه، له ســیټ بوټ سره ولګیدم، په تندي مې درد احساس کړ، چیغه مې کړه:-

څه ټکه راولویده !

موټروان سـترګې رډې راووتې وې، بریتونه یې ځړیدلي ول، وروځې یې سره ور وسـتلې وې، ما په تندي ګوتې وهلې، هغه راته له وېرې ډکې سـترګې ونیوې، بیا یې د موټر ښیښې مخامخ لاس اوږد شو:-

طالبان دي! طالبان !

په وارخطایۍ مې مخامخ ولیدل، د سړک منځ کې دوه موټر سایکل سره څلور کسـان چې برګې دریشـی یې په تن وې، اوږدې څڼې یې درلودې، مخونه یې پټ وو او د ټوپک میلونه یې زمونږ د موټر خواته نیولې وو، ولاړ ول.

دوو مخ پوټو چابک قدمونه واخیستل، یو د سړک په غاړه او بل د سړک په منځ کې په ګونډو کېناستل او د ټوپک په ماشو کې یې مونږ په نښه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نور ورو ورو د موټر خواته قدمونه رواخيستل، يوه اشاره وکړه، موټروان په ويرې سره لړزيدونکې شونډې وخوځيدې:-

هغوی وايي له موټر ځخه ښکته شئ.

بدن مې په لړزا پيل وکړ، ټول هک پک حيران ول، د طالبانو په لیدو سمدستي په گروپ کې د يوه نفر لخوا اوريدل شوي خبره را په زړه شوه:-

طالبانو لټون روان کړئ، غله نيسي او کله يې چې ونيسي، سرونه ورڅخه وهي او بيا يې د خلکو په مخکې په کرېنګ پسې راځوړند کوي.

دې فکر نور هم خراب کړم، خو موقع مې له لاسه ور نکړه، په بيړه مې شاته مخ کوږ کړ، ومې ويل:-

گورئ تاسو مه وارخطا کېږئ، هغوی يوازې تلاشي کوي نور اجازه راکوي خو دا ياد ساتی زمونږ د گروپ په اړه درڅخه کومه خبره ونه وځي، د اوسيدو ځای مو ښار او عرب اماراتو ته په سفر روان يو.

په ټولو له ډېرې وارخطايې او ډار څخه خولې را ماتې وې، هر يو له ويرې لړزيده.

د جامو بکسه مې د پښو لاندې پرته وه، لاس مې ور اوږد کړ، سپينه لفافه مې ترې رواخيسته.

يو ځل بيا يې ټولو ته د ښکته کيدو اشاره وکړه، دروازه مې خلاصه کړه، مخ پوټي سړي ټوپک ميل زما ککرۍ ته برابر کړ، لړزيدونکې لاسونه مې پورته کړل، غلی غلی مخکې ورغلم.

يو مخ پوټی سړی رامخکې شو، د ټوپک ميل يې زما تخرگ ته برابر کړ، نرۍ درد مې حس کړ، زور يې پرې وکړ، مخکې يې ټيل وهلم.

دوهم مخ پوټي ټوپک اوږې ته کړ، مخکې راغی، تلاشي يې رانه واخيسته، په لاس کې موجوده سپينه لفافه يې رانه واخيسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څیرې یې کړه، ورسره څو پاسپورټونه په ځمکه وغورځېدل، دوهم نفر پاسپورټونو ته وکتل، څنې یې باد ورپولې، په زوره یې وویل:-

تاسو څوک یئ او کومې خوا روان یئ؟

وېره مو پسې لا ډېره شوه، ما په ورو لړزیدونکې غږ وویل:-

له ښاره راغلو او عرب اماراتو ته په سفر روان یو.

مخ پوټي سړي لومړی پاسپورټ ته وکتل او بیا ماته، ما یوازې د هغه لاسونو ته کتل، بیا یې وپوښتل:-

نوم دې څه دی؟

- مدثر!

اشاره یې وکړه چې مخکې تېر شم، ورپسې د زوبېر وار راغی، د زوبیر رنګ سور اوختی و، لینګي یې له ویرې خوریدل.

په بدن یې لاسونه پرې ووهل، بیا یې د نوم پو ښتنه ځینې وکړه، زوبېر غلی و، مخ پوټي سړي دا ځل په قار وپوښتل:-

درته وایم نوم دې څه دی؟

چټکه یې وخوړه، په بیړه یې وویل:-

زوبېر! زوبیر!

یوه شیبه یې ورته وکتل، زوبېر هیڅ نه ویل، ځړیدلی سر ولاړ و، بیا یې ورته د تلو اشاره وکړه.

ورپسې یې له ا صغر او فرهاد هم همدا سې پو ښتنې وکړې، خوړه په موټر کې ناسته وه، له ښیښې یې زمونږ ننداره کوله.

د ټولو تلاشي یې واخیسته، د سړک په غاړه هر یو د خپل پاسپورټ سره ولاړ وو، موټروان ته یې د تلو اشاره وکړه.

موټر مو مخکې ودرید، ټول په بیړه ور پورته شوو، موټروان موټر ته ږېنه ورکړه او ښه چابک یې روان کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو په سترګو کې خوښي ښکاریده، هر یوه ژر ژر ساه اخیسته، ما ډېر شکر وایسته چې له دې لوی مصیبت خلاص شوو، موټړوان ته مې په زوره وویل:- ته له مخکې پوهیدې چې طالبان دغه ځای ته کله کله راوځي؟

موټړوان ګیر بدل کړ، سترګې یې مخکې سړک باندې وې، په لستوڼي یې پزه کش کړه، خړې شونډې یې وخوځیدې:-

هو خبر وم او څو ځله یې دلته درولی هم یم، خو ســتاســو رقم خلک راسره نه ول.

ما سر کوږ کړ، د هغه په ځړیدلي پزه خولې ښکاریدې، ومې پوښتل:-

زمونږ رقم خلک؟

- هو! دوی په تاسـو پسـې ګرځي، غواړي سـتاسـو ګروپ له منځه یوسي خو سـتاسـو بخت برابر و چې هغوی ونه پېژندلی ګني یو یو به یې له تېغه تېر کړي وئ.

ما هم ورته سر وخوځاوه، اصغر له شا څخه په غوسه وویل:-

مونږ روان په غلا کولو پسې یو، او بیا له ځان سره یو ټوپک نشو راوړلی، لعنت په مونږ!

ټول غلي ول، هر یو ترسیدلی وو، د طالبانو ځیرې او د هغوی ځنې راته سترګو ته باد باد کیدلې.

ما سیګرټ بل کړ، سپین لوګي پورته شول، فرهاد ښیښه خلاصه کړه.

د موټر چپ اړخ آئینې ته مې وکتل، غټ بانه اوږدې وروځې او دوه غټې تورې سترګې پکې ښکاریدې.

لږه شیبه مې ورته وکتل، وروځې سره ورغلې، بانو ا شاره وکړه، سترګې یوې او بلې خوا تاوې شوې، ما همداسې ورته کتل، یو ناڅاپه مې ملا سوخت وکړ، په بیړه مې مخ کوږ کړ، خوږه وه، اشــاره یې وکړه، موســک شــوم، هیڅ مې ونه ویل، بېرته مې پخپل ځای کې ځان سم کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر همداسې پسې مخکې ځان کشاوه، پوره څلور ساعته مزل وروسته هوايي میدان ته ورسیدو.

د موټر مزل ښه سترې کړي وو، بدن مو بند په بند خوږیده، زوبیر په بیړه راکوز شــو، څو چابک قدمونه یې واخیســتل، په ګونډو شــو او له خولې یې ژیړو اوبو دارې وکړې.

خوږې په خوله لاس کېښـود، زه ورغلم تندی مې ورته ونیو، هغه به بیا زور وکړ او لپه لپه ژیړه اوبه به یې وغورځوله.

ټوخي واخیست، اصغر ته مې چیغه کړه:-

اوبه راوړه!

له خولې یې لاړې توه کړې، ومې ویل:-

اوس ښه یې؟

ټوخی یې وکړ، د هو په طور یې سر وخوځاوه، اوبه مې ورته ونیوې، مخ لاس یې پرې وکړل، زوبیر ډېر مزل خراب کړئ و ځکه یې قی وکړه.

ځان یې سمبال کړ، ما ساعت ته وکتل، د ما سپ ښین یوه نیمه بجه وه، خپل بکسونه مو رواخیستل او موټروان سره مو خدای په اماني وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د هوايي میدان په انتظار خانه کې له ډېرو نورو خلکو سره خپلې الوتکې ته منتظر ناست وو.

ټولو ته دا ځای بیخي نوی و، هره خوا یې خوندوره وه، او هر شــخص یې راته عجیب ښکاریده.

خورې زما خوا کې ناسته وه، له چادرۍ یې مخ راوباسه، په غریو یې وویل:-

اوف! زړه مې پکې تنگ شو.

موسک شوم، ورو مې وویل:-

نو لیرې یې کړه.

خورې راباندې ځغلنده نظر واچوه، د څه ویلو پرته یې چادري ایســته په بکس کې واچوله، اصغر دوی ورته په حیرانۍ کتل.

ما ځان داســې ښــوده چې هیڅ مې ورته پام ندی، څنگ څوکۍ کې یې زما د پام ور اړولی لپاره بار بار غاړه رنه کړه.

زه غلی وم، مخامخ راته یو غنم رنگ، وړه ږیره او اوږده ښـکلي ویښـتان یې په تورو سترگو پراته ول، په غېږه کې یو کوچنۍ وړوکی ماشوم ورسره و.

ماشوم د سړي اوږدې پزې ته خپله بې غاښونو خوله ور نیږدې کړه، سړي ورته د ناز نغره وکړه، د ماشوم له خولې لاړو دارې وکړې او له خوښۍ په ټوپونو شو.

خورې ډېره هڅه وکړه زه ورته وگورم خو ما همداســې ځان نا خبره وښــود، آخر یې په اوږه ټکان راکړ، مخ مې ورواړوه.

سترگو ته مې یې وکتل، وروځې یې سره ور وستې، ځان ته یې اشاره وکړه:-

څنگه ښکارم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځغلنده نظر مې پرې واچوه، سر مې ورته وخوراوه او ومې ويل:-

ماشاءالله! ډېره ښکلې ښکارې!

خوره وشرميده، سترګې يې ښکته کړې، په نريو شونډو يې موسکا وغوړيده.

اصغر غاړه رښه کړه، اواز يې وکړ:-

مدثره ! ته سات وګوره! نور نو ليونی شوم.

سترګې مې ور پورته کړې، هغه خندل او خوږې خواته يې اشارې کولې.

سر مې وخوراوه، غلي مې وويل:-

ای حرمونيه !

پوره يو نيم ســاعت انتظار کولو وروســته د انتظار خانې په لوډســپيکرو کې د الوتکې د رارسيدو خبر خپور شو.

ټول له خپله ځايه روان شو، فرهاد او اصغر په خبرو سره لګيا ول، ما ورته چيغه کړه:-

هلکانو! پام چې بې درکه نشئ، او پاسپورټونو او ټکټونو ته هم پام کوئ.

دواړه راپسې چابک رارواں شول.

لږ مزل کولو وروسته په دوو زينو له ډېرو خلکو سره يو ځای ښکته شوو، ورپسې نرۍ لاره راغله چې په هغه کې دوه نفره سره تللئ شـول، زه او خوره ورمخکې شوو.

ورپسې زوبېر، اصغر او فرهاد وار په وار ورغلل.

مخکې راته د الوتکې پيلوټان ولاړ و، زمونږ ټکټونه يې رانه واخيستل، په ټکټ لاندې برخه کې د الوتکې نمبر ليکلی وي هغه به يې درکړ نور به يې درځخه ځيرې کړ.

د هوايي ميدان له ودانۍ دباندې شـو، لوی لوی الوتکې ښـکاريدې او په ليدو يې زمونږ خولې له حيرانۍ خلاصې پاتې شوې، زوبېر په حيرانۍ وويل:-

وه د ظالم زو! دا څومره لويه ده اووهوو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ هم لومړی ځل و چې داسې لوی الوتکې مو له نيژدې ليدلې.
مخکې راته مسافر وړونکی موټر(بس) ولاړ و، هر يو وار په وار ورپورته شو.
مسافر وړونکی موټر روان شو، په لوی ميدان کې، د لويو لويو الوتکو له څنگ څخه تېر شو، مونږ ټولو د الوتکو نندارە کوله، يوه شيبه مزل وروسته ټول د يوې غټې الوتکې لاندې له مسافر وړونکي موټر څخه ښکته شو.
يوه لويه زينه د الوتکې دروازې ته اچول شوي وه، ټول وار په وار په زينه پورته روان شوو، د دروازې مخکې دوه ښکلي ښځينه نوکرانې ولاړې وې، په خوښۍ به يې ښه راغلاست کاوه.
د خوړې سره پنځه واړه دننه شوو، الوتکه ډېره ښايسته وه، لوی لوی سيټونه(څوکۍ) پکې ايښــې وې، د خپل سـيټ شـمېره مې پيدا کړه، زما او د خوړې څنگ په څنگ ســيټونه وو او د اصــغر، فرهاد او زوبېر بيا د الوتکې د منځ سيټونه وو چې درېواړه يو ځای وو.
پخپل ځای کښېناستم، خوړې ته مې وکتل، هغې په غاړه کې ټيکری سموه.
زوبېر دوی ته مې مخ ور واړوه، ا صغر وروځې ښکته پورته کړې، خوړې خواته يې ا شارې کولې، شونډې مې ورته بوڅې کړې، سر مې د نا په طور وخوځاوه، دوه قدمه وړاندې راغی، غوږ ته يې خوله رانيژدې کړه، ورو يې وويل:-
سم بختور يې والا، وگوره څنگ کې درسره ناسته ده.
خوله يې له خندا خلاصه شوه، په بيړه پخپل سيټ کېناست.
تندی مې ورته تريو کړ، ځان سره مې غلي وويل:-
ته به نو کله سړی کېږې.
خوړې هيڅ نه ويل، غلي نا سته وه، دا سې ښکاريده وارخطا ده، ساه يې ژر ژر اخيسته، سر مې ټيټ کړ، ورو مې ترې وپوښتل:-
ته ښه يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان یې وخوړ، په بیړه یې مخ راواړوه، موسکه شوه، نرۍ سرې شونډې یې وخوځیدې:-

هو بلکل ښه یم.

ښه شیبه تېره شوه، الوتکې هم ورو ورو حرکت وکړ، اعلان یې وکړ چې خپل کمربندونه وتړئ.

هر یوه مو کمربند وتړه، لږه شیبه نوره هم تېره شوه، سرعت یې ورو ورو تېزیده، همداسې ورسره زما د زړه زربان هم زیاتیده.

ټول غلي ناست ول، هر یو وارخطا معلومیده، چا دعاګانې کولې، چا تسبې ویلې او ځوک ټیټ سر ناست ول، الوتکه ښه په تېز سرعت سره روانه شوه، ورو ورو له ځمکې د اسمان په لور پورته شوه، ورسره زما زړه هم خوی وخوت.

په زړه مې لاس کېښود، سترګې مې پټې وې، ټول په سیټ پسې نښتي ناست وو، غلي مې سترګې خلاصې کړې، خوږې همداسې سترګې پټې کړې وې.

لومړۍ ځل و چې هغه مې داسې لیدله، ډېره راته ښه وایسیده، کله به مې چې هغې ته کتل، یو عجیب احساس به راته پیدا شو، هغه احساس ډېر خوږ و، خوند به مې ترې اخیسته او غوښتل به مې چې نور هم په همدې خوند کې ځان ډوب کړم.

الوتکه په څو دقیقو کې خپل حال ته برابر شوه، کمربندونه مو خلاص کړل.

ما د الوتکې له کړکۍ لاندې ځمکې ته کتل چې د شا اوږه مې درنه شوه، په بیړه مې مخ واړوه، زوبېر و، له سر څخه تر پښو لړزیده.

ساه یې ژر ژر اخیسته، په وارخطایۍ مې وویل:-

څه شوي زوبېره؟ ولې داسې وارخطا یې؟

په خولې شوي ویښتو یې لاس تېر کړ، لاړې یې تېرې کړې، یو او بل خوا یې اشاره وکړه، په بنده بنده ژبه یې وویل:-

ډېر وېرېږم مدثره! هیله کوم، ما له خپل ځان سره خواکې کېنوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږه په خندا شوه، په جدي غږ مې وویل:-
هیڅ نشته یاره! مه وارخطا کېږه، وګوره مونږ یو یې هم په کیسه کې نه یو، لاړ شه خپل ځای کې کېنه الله به خیر کوي.
زوبیر زړه نا زړه و، پوره د ماشومانو عادتونه یې کول، غلی غلی خپل سیټ ته لاړ او لکه په وحشي ځناورو کې چې نا ست وي دا سې یې هرې خواته په بیړه بیړه کتل.
الوتکه په خپل رفتار روانه وه، خوږه له خپل ځان سره موسیده، زړه یې کیده راسره ښې ډېرې خبرې وکړي، اوس منتظره زما غږ ته ده، چې څنګه خبرې شروع کړم او څنګه د خبرو کولو بهانه ور جوړه کړم.
خوږې د وړې پزې سر وګراوه، ورو یې وویل:-
مدثره ! نن دې راته د خپل ژوند یوه جالبه کیسه وکړه، اوږد سفر لرو، باید په کوم څه خو یې تېر کړو.
ورته موسک شوم، سیټ کې مې ځان برابر کړ، ورو مې وویل:-
ژوند ټول له جالباتو ډک دی، خو داسې خاص څه راته نه یادیږي، ته رانه وپوښته، زه به یې په لیمو وایم.
خوږه موسکۍ شوه، د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه یې ښکاره شوه.
نرۍ شونډې یې وخوځیدې:-
راځه د خپلو کورنیو په باره کې به خبرې وکړو، ما او تا کله هم پدې اړه خبرې ندې کړي.
به خوښۍ مې ورسره ومنل، خوږې وپوښتل:-
څو وروڼه او څو خویندې لرې؟
ورو مې ځواب ورکړ:-
یوه خور او یو ورور، خور مې له ما مشره ده او ورور مې له ما کشر.
خوږې زما سترګو ته کتل، په بیړه یې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالکل زما په شان، یوه مشره خور او یو کوچنی ورور.

- مشره خور دې چېرې ده؟

سوړ اسویلی یې وکړ، خپلو سپینو نوکانو ته یې وکتل، وویل:-

د پلار په کور کې.

یوه شیبه غلې وه، بیا یې پسې زیاته کړه:-

هغه راته ډېره گرانه ده، د هغې خواره ځیره او مینه ناک اواز راته تل ســترگو ســترگو ته کیږي، ډېر وخت وشــو هیڅ خبر ترې نلرم، گوره چې له ســفر بېرته راستانه شو، یو ځل به ما تر کوره رسوې.

د هو په طور مې سر وخوځاوه، ومې ویل:- ولې په خور دې څه شوي؟

د خورې خبرو زور واخیست، بیا یې وویل:-

که د هغې په میړه کې لږ هم غیرت و نو زما خور بېچاري به یې یوازې نه پرېښوده، هیڅ د ښکلا کمی پکې نه و، نو بیا ولې؟ آخر ولې؟

په ژړا شــوه، یوه شــیبه غلي وه، بیا یې مخ راپورته کړ، په تورو غټو ســترگو کې یې اوښکې ځلیدلې، وویل:-

اخ زما گرانې خورې! ته بېغمه شـــه، خپل ژوند دې کوه، خور دې درته لوگی شي، زه درته د ژوند تر آخرې سلگو مزدوري کوم، تا او ستا بچیان به ساتم.

ژړا یې زور واخیــست، په سلگیو شوه، ما ورو خپل لاس د هغې په تورو ویښتو تېر کړ، هغې نابېره زما غېږې ته ځان واچوه، یوه شـــیبه یې وژل، ما غلي وویل:-

زه هم درسره یم، په هر مشکل او غم کې دې ملتیا کوم.

خورې په بیړه زما له غېږې ځان لیرې کړ، د ټیکري په پیڅکه یې اوښـــکې پاکې کړې، غلي کېناسته.

ما د هغې اوږدو اوږدو باڼو ته کتل چې په اوښـــکو لانده و، خورې پزه کش کړه، په سیټ کې یې ځان سم کړ، ماته یې وکتل، وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه خیر! دا ووایه مور او پلار دې ژوندي دي؟

د مور او پلار له نوم اوریدو سره د هغوی خبرې، د هغوی څیرې راته په ټوپونو شوې.

یادونه مې تازه شـول، هغه وختونه را په زړه شـول چې به پلار مکتب ته کش کولم او مور به مې راته په کڅوړه کې وچ پاستي ایښودل، پلار به وهلم او مور به مې بیا پخلا کولم.

پلار مې د سیوري په شان راپسې ګرځیده او مور مې د وجود سکون بخښونکې ساه وه.

ورو مې وویل:-

زما په شتون کې خو ژوندي ول.

ما د خپل لاس ګوتو ته کتل، خوږې بیا په سـترګو لټولم چې په کوم حال کې یم، شونډې یې وخوځیدې:- څومره وخت وشو دواړه دې ندي لیدلي؟

په مړاوي غږ مې وویل:-

یو نیم کال وشو.

یوه شیبه غلی وم، بیا مې پسې زیاته کړه:-

یو نیم کال وشـو چې مې د هغوی دیدار ندی کړئ، خو داسـې ورځ او داسـې سـاعت دې په ما حرام وي چې دوی مې یو ځل یاد شـوي نه وي او ډېرې اوښکې مې پسې توی کړي نه وي.

- نو بیا ولې دې کور پرېښود او دلته راغلې؟

سترګې مې نمجنې شوې وې، لستوڼی مې پرې کش کړ، او ومې ویل:-

غلطي زما وه، ما په لوفریو پیل کړئ و، او هغوی منع کولم، د هغوی ښه خبره به هم اکثره وخت په ما بده لګیده، زړه مې تنګ شـوی و، د دوو ملګرو سره ښار ته راغلم، غوښتل مو کوم کاروبار ځانته پیدا کړو خو هغه د یوه رزیل هوټل مشر تېرویستو او په مونږ یې غلا وکړه، له غلا کولو وروسته یې بیا راځخه خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول مال هم غلا کړ او مونږ یې دې بدلې نړۍ ته راوستو او هغه لکه جادوګر ورک شو.

خوږې په غریو وویل:-

توبه توبه ! دا څنګه د سپي زوی و؟ بیا دې پیدا نکړ؟

سوړ اصویلی مې وکړ، سر مې د الوتکې په سیټ کېښود، پاس چت ته مې وکتل، ومې ویل:-

ډېر کوښښ مې وکړ خو پیدا مې نکړ، د همغه هوټل نوي مشر راته ویل په ما یې دا هوټل خرڅ کړئ او هغه لدې ځایه تښتېدلی.

یوه شیبه غلی وم، بیا مې پسې زیاته کړه:-

زه به چې هر ځل ښار ته تلم، یوه کلیوال څخه به مې د خپل کور حال پوښتنه هم کوله، کور ته به مې هم پیسې لیږلې او دده پوښتنه به مې هم کوله، ما ویل که خدای په ګوتو راکړ څرمنه به ترې وباسم خو تر آخره یې درک نه و.

زمونږ خبرې همداسې پسې جاري وې، د الوتکې شنهار اواز اوریدل کیده، څوک ویده و، چا پخپلو کې سره خبرې کولې، او چا به یوازې له کړکۍ دباندې نړۍ لیدله.

بهر توره تیاره وه، الوتکې دوه نیم ساعته مزل وکړ، زه او خوږه همداسې په خبرو سره ماړه نه وو.

اعلان وشو چې د دوبی هوایي میدان ته راورسیدو، دواړو مو کمربندونه وتړل، په سیټ کې نېغ کېناستو، یو بل سترګو ته مو وکتل، د خوږې په شونډو زړه وړونکي موسکا پرته وه.

ما او هغې یو بل ته کتل چې یو درب سره الوتکه له ځمکې سره ولګیده، چټکه مې وخوړه.

خوږې په بیړه زما لاس ونیو، سترګې یې پټې کړې، ما د هغې سپین لاس ته کتل چې زما له مړوند تاو و، زړه مې بیا ټوپونه پیل کړل، سر مې د خوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواته کوږ نيولی و، ورو ورو يې سترګې خلاصې کړې، الوتکه په کرار شوي وه.
خوږې ماته وکتل، وږه پزه او تورې غټې سترګې يې له نورو وختونو دا ځل راته ډېر ښکلي وايسيدل، ممکن ترمنځ مو فاصله ختمه شوي وي.
خپل لاس ته يې پام شو چې زما له مړوند يې تاو کړئ، په بيړه يې ليرې کړ، موسکه شوه.
د اصغر اواز راغی:-
مدثره ! زما سات خراب دی ستا ولا کې څو بجې دي؟
سترګې مې ور پورته کړې، هغه له خندا شين و، شونډې مې ورته وچيچلې، په اشارو مې ورته وويل:-
وروسته به درسره ګورم حرمونيه!
له الوتکې راښکته کيدو سره سم د دوبی هوا مې د مخ خړه سپيره ځمکه ښکل کړه، ګرمه وه خو ښه راته وايسيده.
تياره خپره وه، د ماښام اذانونه شروع شول او مونږ د دوبی لوی هوايي ميدان ودانۍ ته دننه شوو.
لومړی يې زمونږ ويزې او پاسپورټونه وليدل او وروسته مو خپل بکسونه رواخيستل او د ښکلي ودانۍ څخه دباندې راوتوو.
شکيل پخپلو خبرو کې راته دا خبره هم ذکر کړې وه چې کله هلته ورسېدئ، د هوايي ميدان مخکې به درته يو نفر ولاړ وي، د حسن په نوم.
يو لوی کاغذ به ورسره وي او په کاغذ به ستا نوم ليکل شوی وي.
ما يې پدې خبره پسې خندلي وه، ځکه ماته يې د دوبی د سفر خبرې هم چنداني نه ښکاريدې.
خو د هغه خبره ريښتيا وه، د هوايي ميدان دباندې د ډېرو خلکو په منځ کې يو سپين رنګه دنګ هلک چې په لاس کې ورسره يو سپين پلن کاغذ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زما نوم ليکلی شوی و.

***

د ماخستن اته نيمې بجې وې، چې د دوبی په لوی رنګين ښار کې روان و.
لوی لوی ودانۍ او ښکلو موټرو نندازه مو کوله، زما لپاره لکه د ښاپيريو ښار و او عجيبه ښکلا پکې په څپو وه.
د ټولو سترګې له ښيښې دباندې وې، هر يوه له دې ښکلي نړۍ ليدلو څخه خوند اخيسته.
خوږې ته مې وکتل، تورې غټې سترګې يې د ښار رڼا ته ځليدلې.
موسک شوم، بيا مې سپين رنګه دنګ هلک چې حسن نوميده، مخ واړوه، ورو مې وويل:-
موړ اوس د دوبی په کوم ځای کې يو؟
هغه نرۍ موسکا وکړه، ګير يې بدل کړ، ورو يې وويل:-
دې ځای ته دېره دوبی وايي.
ټول غلي ول، ما له جيب څخه يو سيګرټ رواخيست، حسن ته مې ونيو، هغه د نه په طور سر وخوځاوه.
سيګرټ مې ولګاوه، سپين دودونه له نيمې خلاصې ښيښې خوی ووتل.
اصغر او زوبېر هم سيګرټ وغوښتل، اصغر په ټوکو وويل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راکه يو سينګرټ چې د دوبی هوا هم ناپاکه کړو.

ټولو وخندل، ما وويل:-

نه هغه خو به ناپاکه شي ليکن زه اوس ديته خپه يم چې ســـتا غونډې وايرس ورته دننه شو، د دوبی لپاره د خطر زنګ دی.

د حسن سپين غاښونه وبرېښيدل، اصغر ته يې وکتل، هغه سيګرټ کشاوه.

په خوږه مې ځغلنده نظر واچوه، د ښــيښـــې بهر يې ليدل، زنګون يې وهلی و، لاسونه يې زنې ته ايښې و او له ځيرې داسې ښکاريده چې ډېره خوشاله ده.

کله کله به يې مخ په چل راواړوه، په هغه وخت کې چې کله به مې بل لور ته فکر و، يوه شيبه به يې راته وکتل، موسکه به شوه، هيڅ به يې ونه ويل.

موټر همداســې روان وو، يو ناڅاپه د يوې لوی ودانۍ مخې ته د نورو موټرو په منځ کې ودريد.

حسن ښکته شو، مونږ يو بل ته وکتل، هغه په ملا کوږ شو، ښيښې ته رانيژدې شو، په ډډ غږ يې وويل:-

مشره! راځئ!

ټول له موټر څخه ښکته شوو، ملا مې سمه کړه، ځان مې وغزاوه، په سړک لګيدلی ګروپ ځای ته ړنا بخښـلې وه، د موټرو شـڼا راتله، ګڼ ګڼ په سـړک تيريدل.

حســن له ډالې بکســونه رواخيســتل، ما جګې ودانۍ ته وکتل، که څه هم د انجينری مې صرف نوم اوريدلی و خو بيا هم زما په نظر ډېره ښکلې جوړه شوې وه، ځکه چې جګوالي ته وګورې او د هغې روغ جوړولو ته، نو خامخا به ورته ګوته په غاښ ولاړ وای.

په لېپ کې خپل نمبر کور ته روان شوو، زمونږ کور د ودانۍ په پا سني پوړ کې و، کوچنۍ و خو ډېر ښــکلی و، د هر څه ســهولت يې درلود، د وطن په رقم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیسې نه وې چې په کور کې د یوې هګۍ پیدا کول هم ستونزمن وي، هر څه ته به چې ضرورت و، تیار به په یخچال کې ایښي و.

دلته لوګي او دودونه نه و چې په مزرو او لرګو به مو پخلی کاوه.

د ګاز ډبه به ایښي وه د چولې له لارې به دې په دیګ پسې اور اچوه.

حسن په چابکو قدمو مخکې تېر شو، پرده یې کش کړه.

غلي قدمونه مې واخیستل، له کړکۍ مې لاندې وکتل، د ودانۍ له پا سني پوړ نه لاندې ښار یوه ځانګړي ښکلي منظره جوړوله، ټول ښار په رنګینو ګروپونو ځلیده.

دوی په دهلیز کې په کوچونو ناست و، فرهاد او زوبیر پخپلو کې سره موسیدل، اصغر د اوبو ګیلاس خولې ته نیولی و.

خورې ته مې وکتل، د هغې سپین مخ، وړه پزه او تورې غټې سترګې له پخوا ډېرې ځلیدونکې ښکارېدلې، په نریو شونډو یې خوږه موسکه پرته وه.

حسن له لومړیو د ډوډۍ بندوبس کړی و، په ښکلي فرش دسترخوان غوړیدلی و او رقم رقم خوراکونه پرې ښکاریدل.

مونږ ټوله ورځ هیڅ شی نه و خوړلی، له ډېرې لوږې مې خیټې درد کاوه.

په لږه شیبه کې ټول د ډوډۍ په خوړلو لګیا وو.

خورې ته مې وکتل، له وریجو یې ګوله ور جوړوله، اصغر له وچې ډوډۍ یوه ټوټه ور پرې کړه، سترګې یې په دسترخوان کې وې، په ډکه خوله یې وویل:-

یاره خو ! پداسې ورځ چې سړي له ځان سره دوهمه خېټه هم ګرځوله نو څومره به ښه وه.

ټولو مو وخندل، فرهاد او زوبېر بیا هم پخپلو کې په خبرو بوخت ول.

له کاسې مې د پیاز یوه ټوټه خولې ته کړه، له ګولې سره په ژوونکې غږ مې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهاده! په اوس وختونو کې خو ډېرې پټې پټې خبرې کوئ، هر څه خو ښــه دي کنه؟

فرهاد چې څه و یل، اصــغر یې خوله کې خبره ور وچه کړه، په لوړ غږ یې وویل:-

ددوی به نو نور کومې داسـې د سرو او سـپینو زرو خبرې روانې وي، زه پوهېږم دوی همدا پلان جوړوي چې له غلې کولو باید څنګه ځانونه پټ کړو.

مونږ وخندل خو د زوبېر او فرهاد تندي ګونځې پیدا کړې، زوبېر جوړه شــوي ګوله پرېښوده، په زوره یې وویل:-

احمقه ! زه به بې زړه ضرور وم خو بې غیرته هیڅکله نه یم، کله مو هم په نیمه کې نشم پرېښودلی.

اصغر وچه ډوډۍ هم نیموله او غلي غلي یې له ځان سره خندل هم.

ښــه شــیبه تېره شــوه، ډوډۍ مو خوړلي وه او ټول تلویزیون ته ناســت و، ما سیګرټ لګولی و، د خوړې سترګې له خوبه درنې درنې کیدې.

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه لومړی خوړه خپلې کوټې ته بوتله او ورپسې یې ماته خپله کوټه وښوده.

ډېر ســتړی وم، ســترګې رابانديې پټېدې، په لوی چپرکټ ولو یدم، سر مې واچوه، سـپینه نرمه کمپله مې په ځان کش کړه، د خوبونو او د سـکون غېږې ته مې ځان وسپاره.

سهار وختي مې سترګې خلاصې شوې، فکر مې کاوه په وطن کې یم، توره تیاره وه، خواو شــا مې څه په نظر نه راتلل، د تېرې شــپې یاد مې تازه شــو، سمدستي پوی شوم:-

نه نه! په دوبی کې یم.

د ښاپیریو ښار په سوچونو کې به چې شوم ډېر به خوشحال شوم، هیڅ مې په تصـور کې هم نه و راغلي چې دومره ښـکلي ځایونه به هم شـته وي، د خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان ډېر لوی دی او انسان ته يې بيا ډېر لوی عقل ورکړی، دا دومره ښايسته او عزيز ځيزونه، دا لوی اپارتمان، دا سړکونه، دا ښايسته کالي، دا روغ او خواږه خوارکونه، دا لوکس ژوند، په دې کې هم بيا انسان خوښ نه وي، زه خو وايم دا يې ناشکري ده.

زما دا خوښۍ به هم راسره تر دوو، درو دقيقو مل وې، بيا به د غلا کولو فکر پسې واخيستم، يوه نيمه صحنه به يې راته سترگو ته شوه:-

مونږ به ورځو، په ديوالونو به ور اوړو، يوه کور ته به دننه کيږو، له هغه ځای نه به غلا کوو، د پيسو بکسونه به راسره ډک وي او بېرته به په خوښۍ لدې ځايه روان و.

پخپل ځان پسې به مې وخندل، غلي به مې وويل:-

کاشکې دا فکر مې ريښتيا شي.

حسن د سهار چای تيار کړی و، ټولو ته د تورچي پيالې ډکې وې او په قابونو کې سپينې مستې بريښيدې.

اصغر اررمی وکړ، پيا له يې خولې ته يوړه، شر يې ترې پورته کړ، ورو يې وويل:-

ياره مدثره ! وايم بيگا مې په خوب کې زوبير او فرهاد مړه ليدل.

زه موسک شوم، زوبېر او فرهاد پوی شول چې بيا يې راپسې د خولې تارونه وشکيدل.

خوږې له مستو يوه گوله خولې ته پورته کړه، ما اصغر ته کتل، خړې شونډې يې وخوځيدې:-

يار خو ډېر بل رقم مې وليدل، زه او مدثر سره په جنگ شو، زه لگيا يم مدثر په سوکانو لغتو وهم او هغه بيا ما وهي، خولې مو له وينو ډکې وي، پدې وخت کې زوبېر او فرهاد راشي، زما او د مدثر د بيلتون هڅه وکړي، مدثر زور وکړي فرهاد شاته ټېل وهي او زه کش وکړم زوبېر مخکې ټېل وهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلی شو، څنګ کړکۍ ته یې ګوته ونیوه، بیا یې پسې زیاته کړه:-
دواړه د خلاصې ورسۍ خواته په شا لاړ شي، ځانونه قابو نشي کړئ او په چیغو او نارو لاندې له ودانۍ وغورځي او په....
زوبیر په غوسه شو، په غریو یې خبره ورپرې کړه:-
وایم دا مرداره خوله دې در بنده که.
اصغر له خندا شین شو، ټولو مو خندل، پیاله مې په قاب کې سمه کړه، ورمېږ مې کوږ کړ، ورو مې زوبېر ته وویل:-
هلکه ټوکې کوې، دومره غوسه نو د څه لپاره؟
زوبېر هیڅ ونه ویل، اصغر همداسې پټ پټ له ځان سره خندل.
خوږه راته مخامخ ناسته وه، پیاله یې په دواړو لاسونو کې خولې ته نیولې وه، سترګې مو سره ټکر شوې، هغې هیڅ نه ویل، له پیالې یې شر پورته کړ، د سر ویښته یې په اوږدو باټو راوغورځیدل، پیاله یې یوه لاس ته کړه، د لاس په دوو ګوتو یې ویښتان د غوږ له څنګه واړول، نرۍ موسکا یې د اننګیو لاندې کوچنۍ خالیګه ښکاره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د جامو په بکسه کې ایښې سپینه لفافه چې شیشکې راکړې وه، رواخیسته، څېرې مې کړه او یوه پنډ کاغذونه ترې راوغورځېدل.

یو یو مې رواخیست، له نظره مې تېر کړل، ورپسې یوه نقشه مې تر گوتو راغله، په ځیر مې ورته وکتل، په هغې بعضې نومونه لیکل شوي وو، د دوبی نقشه راته ښکاره شوه.

داسې چې کاغذ ته مې کتل چیغه مې کړه:-

حسنه ! دلته راشه!

حسن ورسره خوړه له دهلیز څخه دننه کوټې ته په بیړه راغلل، نقشه مې ورته ونیوه، ورو مې وویل:-

غواړم پدې ټوله نقشه مې پوی کړې.

خوړې نقشې ته ورمېږ کوږ کړ، حسن راسره څنگ کې په کټ کېناست، خوړه په ملا کړوپه شاته ودریده.

حسن نقشې ته کتل، گوته یې یوه نوم ته ونیوه:-

دغه ځای ته (ناداشیبه) وایي، په لومړیو کې دلته پُل راځي، په همدې به پورته خواته را شې، له دې ځایه نادا شیبه شروع کیږي، دلته د ډېرو شیخانونو کورونه دي، همدلته هر کال یو د آسونو ریس (سیالي) هم کیږي، ددې مخامخ شمال خواته یو نوی د نړۍ تر ټولو لوی بیلډینگ باندې کار روان دی او لمر ختو لور ته الکوز په نوم ښارگوټی دی.

حسن غلی شو، سر مې وخوراوه، شونډې مې سره ومروړلې، لړه شیبه مې نقشې ته وکتل، ومې ویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

هممم! او دا د آســونو ربس(ســیالي) چې دوی ورته وايي دغه په کوم وخت کې کیږي؟

حسن د وروځې نرۍ کونج د ګوتې په نوک وګراوه، ورو يې وويل:-

مشرــه ! دا ربس په کال کې یو ځل کیږي او پدې کې مالداره شــیخان او بهرنیان ګډون کوي، ډیرې غټې پیسې پکې مصرفیږي.

نقشه مې ټوله کړه، حسن ته مې وویل:-

ته باید نن ورځ ما په ټوله نادا شیبه کې وګرځوې او د هر سړک او هرې ودانۍ په اړه باید پوره معلومات راکړې.

حسن په خوښۍ ومنله.

پدې ورځ حســـن د ناداشـــیبې له هر کونج او هرې دروازې سره اشـــنا کړو او خاص کر د شیخ کور، په کوم چې زمونږ پلان راڅرخیده.

ما نه یوازې د ورتلو پلان جوړاوه بلکې د وتلو لاره مې هم ســنجوله، ځکه لکه څومره چې ورتلل مهم و، همدومره ترې ببرته وتل هم و.

لمر سترګه په زوال ولاړه وه، موټر د ناداشـیبې په سـړک ورو روان و، یو دوکان مې تر نظره راغی، حسن ته مې د ودریدو وویل.

خوږه شاته سیټ کې نا سته وه، ورمېږ مې شاته کوږ کړ، په موسکی خوله مې وویل:-

خوږې ! ووایه څه ته دې زړه کیږي؟

د خوږې رنګ سـور واوخت، له ځان سره وبنګیده، یوه شـیبه یې زما سـترګو ته وکتل، ورو یې شونډې وخوځیدې:-

ستا خوښه زما خوښه.

حســن ته مې د یو ښــه شي راوړلو وویل، هغه دوکان ته لاړ، زه او خوږه یوازې پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوږې په غاړه کې ټیکری سم کړ، ما سړک ته کتل چې ښکلي موټر به تلل، راتلل.

خوږې غاړه رانه کړه، په سیټ کې یې ځان سم کړ، لومړی یې د دوکان خواته ولیدل، بیا یې مخ ماته واړوه، غلي یې وویل:-

غواړم درته یوه خبره وکړم.

په زړه کې مې څړیکه تېره شــوه، لړزه راباندې راغله، په بیړه مې مخ راتاو کړ، ومې ویل:-

هو! ولې نه! ووایه!

شــونډې یې سره ومروړلې، په غاړه کې پروت ټیکري پیڅکه یې په تېرو نوکانو چرموړله.

لاړې یې تېرې کړې، زما زړه دربیدا، پوهیدم کومه خاصــه خبره شــته خو دا خاصه خبره به څنګه وي، همدې ته مې غوږونه تږي ول.

هغه همداسې غلي وه، زما صبر نه کیده، په لوړ غږ مې وویل:- ووایه کنه!

خوږې چټکه وخوړه، لړزیدونکې شونډې یې وخوځیدې:-

خو وبربړم، د ویلو توان یې نلرم.

په حیرانۍ مې ور وکتل، په ټنډي یې د خولو غوټې ښــکار یدې، ورو مې وویل:-

مه وبربړه، چې هر څومره بده خبره هم وي، زه به یې په ځان بده ونه ګڼم.

حســن له دوکانه د موټر په خوا راروان و، په لاســونو کې یې دوه پلاســتیک ګیلاسونه هم نیولې ول.

خوږه غلي پاتې شوه، حسن راته یو ګیلاس ونیو، ورو یې وویل:-

آیسکریم مې درته راوړل.

مننـه مې ورڅخـه وکړه، خوږې تـه مې وکتـل، د هغې پـه څیره همداســې وارخطایي ښکاریده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر روان شو، حسن ورو وویل:-

مشره ! کومې خوا ځو؟

ما په آیسکریم شونډې کېښودې، ډېر یخ و، په ډکه خوله مې وویل:-

کور ته !

د خوړې په نیمه کې پاتې شـــوي خبرې اوریدو ته بیتاب وم، بار بار یې هغه خبره رایاده شوه:-

غواړم درته یوه خبره وکړم!

- خو وېرېږم، د ویلو توان یې نلرم.

چې دا به یې راته څه ویل؟ ایا له ما یې شـــکایت کاوه؟ له ما خپه وه؟ ماته په غوسه وه او یا هغې کوم څه ته اړتیا درلوده؟

د ښـــځ ســـترګې له کونجه مې ور وکتل، پېکۍ یې په تندي پروت و، څنډ یې ورکړ، ځنګ د غوړونو له نرمو سره ولګیدل، د هغې په نریو سرو شـــونډو د آیسکریم سپین ځګ برېښېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره څلور ورځې مو په پلان کار وکړ، د پوښـــتنې لپاره کوم څه مو پرېښـــودل، هرې پوښتنې ته مو د هو ځواب پيدا کړ.
کله مې چې ټول پلان له سره تر پايه واوروه، هدف ته ځانونه رســـول راته ډېر شوني وبرېښيدل.
د شـــېخ کور له ګوټ ګوټ مې ځان خبر کړ، يو بنګالي چې په همدې کور کې يو وخت نوکر و، هغه ته مو لږې پيسې ومنلې او ټول معلومات چې ورته په تمه وو زمونږ تر ګوتو را ورسول.
زه به په ورځ کې درې ځلور ځلې د شـــېخ کور له خوا شـــا څخه تېرېدم، کله به مې ځغاســـته کوله، کله به پلی روان وم، کله به موټر راسره و، کله به مې له خورې سره د زړه خواله هم کوله او خپل پلان به مې هم مخکې بيوه.
اصـــغر، زوبير او فرهاد به اکثره وخت په چکرو بوخت و، يو پارک ورته حســـن ښـــودلی و چې له ودانۍ چپ اړخ ته په سـل مترۍ کې موجود و، نيمه ورځ به هملته ول.
خو ما به حسن او خوره له خپل څنګ نه ليرې کول او دوی به هم پوره کوښښ راسره کاوه.
په دې څلورو ورځو کې هر ســـاعت، هره دقيقه او هره ثانيه خوره راته په بدل بدل رنګ ښکاريده.
په خبرو کې يې بدلون راغئ، خبرې يې ډېرې کولې، شـــوخي يې همداســـې پســـې ډېريده، په ما به يې کله کله يوه نيمه خوره خبره له قصـــده اوريده، زما صفت به يې ډېر کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پوره پوی شـــوی وم چې نجلۍ بدلون کړئ، هغه د وطن غلي خوږه اوس همغه نده پاتې شوي، د ښاپیریو ښار ګرمې هوا وهلي، مستي خو به يې خامخا سر ته خیږي.
ټول په دهلیز کې تلویزیون ته ناســـت دي، زه له خپلې کوټې کاغذ په لاس راووتم، په لوړ غږ مې وویل:-
ســـبا د جمعه ده یانې ســـبا زمونږ آخري ورځ ده، له تلویزیون لیدلو څه نه جوړیږي، راځئ چې په پلان کار وکړو.
اصغر تلویزیون بند کړ، ورغلم خوا کې یې کېناستم، ټول رانه چاپېره شول، په لاس کې نقشه مې په سره فرش کېښووده.
ټولو ته مې اشاره وکړه چې کاغذ ته وګوري.
د لاس ګوته مې په نقشه ایښې وه، ومې ویل:-
دا د شیخ ټول کور نقشه ده، پدې نقشه کې هر څه صاف صاف ذکر شوي، دا د شـــیخ کور ودانۍ ده، دا یې لومړی لویه دروازه ده چې د جنوب ختیځ خواته موجوده ده، دلته درې نفر ساتونکي څلرویشت ساعته پهره ورکوي، ورپسې د ودانۍ دروازې ته لاره تللي، هلته یو سـاتونکی ناست وي، د ودانۍ دننه ځای ځای څارونکي لیدل کیږي، ټول کور له ســاتونکو ډک دی، په ټوله ودانۍ کې دېرش کوټې موجودي دي، او زمونږ هدف څلرویشـــتمه کوټه ده، د ودانۍ له لویې دروازې څلرویشـــتمې کوټې ته ځان رســـول ناممکنه ده ځکه په لاره نور ساتونکي هم موجود دي، چې تلل ډېر سخت دي.
یوه شـــیبه غلی شـــوم، ټولو په ما کې ســـترګې نیولې وې، ما خبرې پســـې وغزولې:-
خووو! که د شـــمال لویدیځې غاړې له دېوال څخه ودانۍ ته دننه شـــو او د زیرزمینۍ له لارې چې یوه خوفیه لاره تر څلرویشـــتمې کوټې تللي، د رســـیدو نهه نوي فیصـد امکان شـته، پدې لاره هیڅ کوم سـاتونکی نه لیدل کیږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته ځکه ســاتونکي نشــته چې دغه زيرزميني ده او دوی هم دغې لارې ته دومره توجو نکوي.

د ټولو په شـونډو خوښـي وغوړيده، پلان ډېر په صـحي مانا سره جوړ شـوئ و، هر يوه ته مې پکې خپله دنده سپارلي وه.

اصغر وپوښتل:-

چې دا څومره پيسې دي؟

نقشه مې ټوله کړه، موسک شوم، ورو مې وويل:-

ددې حسـاب نه کيږي خو دومره درته ويلی شـم دا پيسـې د آسـونو د رېس(سيالۍ) لپاره ځانګړي شوي، رېس نيږدې مياشتو کې کېدونکی دی او پيسې يې د شـېخ په کور کې په ځلرويشـتمه کوټه کې چې په يوه اوسـپنيزه شـل فټه پلنه او دوه فټه غټه دروازه بنده شوي ده، دننه ايښي.

ټولو راته په حيرانۍ کتل، حسـن مې ځانته نيږدې راوغوښـت، په ورو غږ مې ورته وويل:-

ته به هغه د قاچاق وړونکي سره خبرې وکړې، يو څه وسـله بايد ترې راوړې او ورسره دا خبره هم وکړه چې سبا شپې په سپيده چاود کې دې د سمندر په غاړه زمونږ انتظار کوي، چې هر څنګه وي مونږ به ځانونه ور ورسـوو او ها موبايل دې خلاص ساته نور دې هلته پوهوم.

حسن د هو په ويلو سر وخوځاوه، او له کوره ووت.

اصـغر له فرهاد او زوبير سره په خبرو لګيا ول، ما موبايل ته کتل او د خپلې کوټې په لور روان وم.

يو ناڅاپي مې اوږه درنه شـوه، چټکه مې وخوړه، ځان مې کابو نشـو کړی، مخکې مې تېز قدمونه واخيستل، کوټې ته دننه کش شوم، دروازه بنده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړې په تریو تندي زما په ټټر لاس کېښود، ما ورته په حیرانۍ کتل، لاس ته یې زور ورکړ، شاته یې ټېل وهلم، په کټ ولویدم، موبایل مې له لاسه ولوید، ما یې د راخیستو هڅه وکړه.

خوړه را وړاندې شوه، په ټټر یې لاس راباندې تېر کړ، ویښته یې ټول په مخ راپرېوتل، شونډې یې وچیچلې، ما په جدي غږ وپوښتل:-

دا ته څه کوې هه؟

خوړې په شونډو ګوته کېښوده:-

ششش! همداسې پرېوځه!

ما د پورته کېدو هڅه وکړه، خو هغې مې په ټټر مړوندونه کېښودل، بېرته یې پخپل ځای غلی کړم.

یوه شیبه چوپتیا خوره شوه، خوړې نرۍ سرې شونډې رانیږدې کړې، په تورو غټو سترګو یې ماته وکتل او ورو یې وویل:-

ته پوهېږې! ما ددې ورځې څومره انتظار کړئ.

ما یې تورو غټو سترګو ته کتل، خوله مې خلاصه پاتې وه، باور مې نه راته چې دا دې خوړه هم وي، ټول بدن مې لړزې نیولی و، په مخ مې خولې را ماتې وې.

د خپل وجود په پنجره کې یې نیولی وم، بدن مې بې سیکه و، لکه خوب چې وینم، هوش او خواص مې له لاسه ورکړي ول.

خوړه موسکۍ شوه، د اننګیو لاندې خالیګا یې ښکاره شوه، په خپ اواز یې وویل:-

ډېره ګرمي ده؟ پنکه چالانه کم؟

ما هیڅ نه ویل، ټول واک مې هغې ته سپارلی و، په موسکۍ شونډو یې ورو وویل:-

ته پوهېږې ! ته مې د وجود په کوم ځای کې پروت یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هیڅ ونه ویل، هغې مې لاس پخپل لاس کې کلک ونیو، ټټر ته یې یوړ، د زړه زربان مې یې حس کولای شول، شونډې یې وخوځېدې:-

ته مې دغه ځای کې پټ ساتلی یې! له ټولو پټ!

زه په ځان نه پوهیدم، خدای خبر په کوم حال به وم، خوږې مې لاس پخپلو لاسونو کې کلک کړ، شونډو ته یې یوړ، ښکل یې کړ، بیا یې ټټر پرسې ونیو، په مینه یې وویل:-

ته راته تر هر چا ګران یې، تر هر څه راته ډېر ارزښت لرې، دا ښکلي نړۍ مې په تا ودانه ده او ستا بغېر ړنګه بنګه.

یوه شیبه غلي وه، زما په لاس یې شونډې ایښې وې، د اوښکو ګرم څاڅکی یې زما په لاس وغورځېده، هغې ژړل.

ما په بیړه په کټ کې ځان سم کړ، هغې مې لاس نه پرېښوده، ور وخویدم، ګوتې مې زنې ته ور نیږدې کړې، اوښکو ډکې سترګې یې راپورته کړې، ورو مې وویل:-

ای ! ژاړې ولې؟

زما لاس یې همداسې پخپلو لاسونو کې نیولی و، تورو سترګو کې یې ډنډ اوښکې ځلیدلې.

پزه یې کش کړه، په تندي ګونځي ویښته یې سم کړل، نرۍ شونډې یې وخوځېدې:-

پوره یو کال مې په زړه کې وګرځولې، پوره یو کال! دومره زړه مې نشو کولای تاته د زړه حال ووایم، تېره ورځ مې غوښتل موټر کې درته ووایم لیکن هلته حسن مزاحم شو، خو نور مې صبر نشو کولای، دا دوه شپې مې ډېر درپسې ژړلي، ډېر راته یادیدې، په خوب کې مې ډېر په بد حال لیدلی یې، ډېره وېره دې راسره وه چې هسې نه خدای مکړه له لاسه دې ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړسې سلګيو واخيسته، له غټو ولیو مې ترې لاسونه چاپېره کړل، په ټېر ړسې مې ونيوه، هغې همداسې ژړل.

بيا مې د هغې ښکلې ګرد مخ په دواړو لاسونو کې ونيو، په اننګو روانې اوښکې مې ورته پاکې کړې، د هغې تورې ســـترګې ځليدلې، په ډېره مينه مې ورته وويل:-

اه ! کاشکې مخکې دې ويلي واى، څومره ډېر انتظار مې وکړ.

خوږې ځان کابو نشو کړاى، مخکې راغله، شونډې يې زما سترګو ته شوې، په مينه مينه يې ښـــکل کړې او کلکه غېږه يې رانه چاپېره کړه، په ورو او ډډ غږ يې وويل:-

مينه درسره لرم!

په نرمو تورو ويښتو مې لاس پرې راتېر کړ او په خوښۍ مې وويل:-

زه هم درسره ډېره مينه لرم ګرانې !

نن شـــپه مې ځان د نړۍ پاچا حســـابوه، ځان مې د هوا په څپو کې ليده، احساسات مې د رباب په تارو کې ترنګيدل، خوښۍ مې د مستو ځوانانو په اتڼ کې څنې اچولې، سترګو مې جنتونه ليدل، زړه مې سندرې زمزمه کولې، ماغزه مې د سکون په باغ کې ناځيدل، وجود مې د يو انسان په روح ړسې تړلی و او ساه يې د هغې له يوې زړه وړونکې موسکا اخيسته.

داسې مې انګېرله چې نړۍ ټوله زمونږ د دواړو په ننداره ده.

انسانان، حيوانات، نباتات، پيريان، ملائکې او د نړۍ هر ژوندی او پټ موجود مونږ ګوري او ټول راته زما او د خوږې مينې مبارکي راکوي.

خوږې مې د شپې تر ناوخته په سينه سر ايښی و، غوښتل مې خپلې کوټې ته لاړ شم او حسن ته زنګ وکړم، خو د خوږې له پنجو مې ځان نشو خلاصولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شــپه یې زما مخ په نازکو نریو شــونډو ښــکل کړئ و، خوب هســې هم نه راته، ځنګه چې پوی شــوم خوږه ویده شــوه، ورو مې د هغې له لاســونو ځان خلاص کړ.

په بیړه له کوټې ووتم، سیده حمام ته لاړم، غوښـتل مې مخ او لاس وکړم، په حمام کې لګیدلي آئینې ته مې وکتل، په مخ مې د خوږې د شـونډو رنګ ځای ځای پروت و.

یوه شـیبه مې خپل مخ ته وکتل، تېرې شـیبې مې سـترګو ته شـوې، موسـک شوم، اوبه مې مخ ته واچولې.

موبایل مې رواخیست، د حسن شمېره مې پیدا کړه، زنګ مې ور ووهه، په اول زنګ یې اوکې کړ!

- هیلو حسنه !

- هه مشره!

- څه دې وکړل؟

- بس اوس ورسېږم.

یوه شیبه غلی شوم، ورو مې وویل:-

له قاچاقبر درسره یو دوه کسان هم راوله.

حسن غلی شو، ورو یې وپوښتل:-

په هغه څه کوو مشره ؟

- نور دې دلته پوهوم خو صرف دومره ورته ووا یه چې هغه خلک چې خپلې ویزې او پاســپورټ نلري، دلته یې ډېر وخت تېر کړئ، په قاچاق راغلي، د هغوی څخه دوه کســان مونږ ته راکړئ، لګې پیســې به ورکړو، زمونږ لپاره دې بس یو ټکر وکړي.

حسن جدي وویل:-

ټکر؟ هغه ځنګه مشره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- صرف د یوې دروازې سره ټکر، موټر هم زه ورکوم خو هغه دې صرف ټکر وکړي بس.

حسن د هو وویل، ما بیا ورغبرګه کړه:-

او هغه وسله دې هېره نشي، شُرطې (پولیس) سره هم پام کوه.

حسن په سړه سینه وویل:-

ته بېغمه شه مشره ! ستا دعا پکار ده.

پسې یې موبایل قطع کړ، زه د شپې تر ناوخته ویښ وم، د سبا ورځې په پلان مې یو نظر واچوه.

کاغذونه مې سره وسپړل، بیا بیا مې ولوستل چې کوم څه رانه نیمګړي پاتې نه وي، هر څه سم و او بالکل د پلان مطابق روان و.

ساعت ته مې وکتل، څلور بجې کیدونکې وې، غوښتل مې لږ سر واچوم، ترڅو سبا لږ تازه دمه وم.

په خیالونو او فکرونو کې د خوبونو غېږې ته تللی وم.

یو نا څاپي مې یوه چیغه واور یده، په کټ کې مې ټوپ کړ، تېزې ر ڼا مې سترګې وبرېښولې، سترګو ته مې لاس ونیو، ورو ورو مې له رڼا سره سترګې آشنا شوې، سهار و او لمر خپلې وړانګې کوټې ته خپرې کړې وې او مخامخ راته خوږه په غریو ولاړه وه.

ویښته یې ببر و، ساه یې ژر ژر اخیسته، ببرته په کټ ولویدم، په خوبجن اواز مې وویل:-

اه جان! پرېږده لږ خوب دې وکړم.

هغه راوړاندې شوه، په کټ کې کېناسته له غوږه یې ونیوم، په لوړ غږ یې وویل:-

تا بیګا یوازې ولې پرېښي وم؟ هه! ولې رانه تښتیدلی وې؟ ووایه؟

ور وخویدم، سر مې د هغې پر زنګون کېښود، ورو مې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرم و کنه ! که اصغر دوی ليدلي وای نو سم به يې ډنډوره کړي وو.

خوږه غلي شــوه، زما په ويښــتو کې يې په مينه ګوتې تېرې کړې، ما ســترګې پټې وې، خوږې غلي وويل:-

زما د ژوند لوی آرمان همدا چې تا زما په زنګون سر ايښی وي او زه دې په مينه پر ويښتو ګوتې وهم.

ما هيڅ نه ويل، غلی وم، خوږې خپل زنګون وخوراوه، وويل:-

ولې غلی شوې هه؟ يو څه ووايه کنه.

له خوب ډکې سترګې مې ورپورته کړې، په ټوکو مې وويل:-

حسن راغلی کنه؟

خوږې تندی تريو کړ، قار يې وښود، اوربوز يې کوږ کړ.

ما نرۍ موسکا وکړه، لاس مې ور اوږد کړ، په پاسته غومبورې کې مې ونيوه، خوږې هيڅ ونه ويل.

ړنګ بنګ قدمونه مې واخيستل، مخ مې ورته راواړوه، ورو مې وويل:-

زما عالي جناب ! زه لاړم حمام ته، چې بيا راشــم بيا د په مينه پخلا کوم او ډېرې خبرې درسره کوم.

خوږې همداسې شونډې ځړېدلې وې.

دهليز ته مې وکتل، حسن د چايو پياله ور پورته کوله، زما په ليدو له خپله ځايه جګ شو، مخکې راغئ، ورو يې وويل:-

مشره! کار وشو، هر څه مې تيار کړي او هغه کسان هم راسره دي.

سر مې وخوځاوه، په مټ مې وټپوه، ومې ويل:-

دغسې آفرين ! او هغه نفر کوم دي؟

- هغه چمتو دي، صرف زمونږ د امر په انتظار دي.

- پيسې دې ورکړې؟

- نه مشره ! خو د کار تر سره کولو سره سم به پيسې هغوی ته ورسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او موټر؟

- اوو هوو وبښه ! له یاده مې وتي و، هغه ته به اوس زنګ وکړم.

په مټ مي بیا وټپوه، په موسکۍ خوله مې ورته وویل:-

ویاړم درباندې !

هغه موسک شو، مننه یې وکړه.

شــکیل زمونږ ټول حال له حســن څخه اخیســته، ماته یې یوازې یو ځل زنګ کړئ و، شيږشکې راته دوه درې ځله زنګونه کړي ول او هر ځل به مې د پلان په اړه پوهوله.

پیســې مو ډېرې خرچ کړې خو مقابل کې بیا د هغه غلا کولو پیســو ته دا هیڅ وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د شــیخ په کور زمونږ پلان د جمعې ورځ د شــپې لخوا و، ځکه هلته اکثره د جمعې په ورځ خلک میلو او چکرو ته ووځي.
پدې ورځ هم همداسې وشول، د شیخ ټول کور یوازې له نوکرانو او څوکیدارانو ډک و.
د پلان مطابق مونږ ټولو ځانونو چمتو کړي و او د شــیخ کور څخه لیرې په دوهم سړک باندې په موټر کې ناست و.
حســن موټر ته ناســت و، زه مخکې ســیټ کې، خوږه، اصــغر، زوبېر او فرهاد شاته ناست ول.
هر یوه خپل ځانګړی لباس اغوستی و.
ټول غلي وو، د ټولو په تندي ګونځې ښــکارېدې، چوپتیا وه، دا د وارخطایۍ علامه وه.
هر یوه همدا فکر کاوه چې نیم ساعت او یا ساعت وروسته به څه پېښنه کیږي؟
مونږ به په کوم حال کې وو؟
چیرې به وو؟
څه به کوو؟
هیڅوک نه پوهیدل تقدیر به مو څه وي؟
حسن خواته مې ورمېږ کوږ کړ، ورو مې وویل:-
هغه دوه نفر هلته چمتو ناست دي؟
حسن به بیړه وویل:-
هو مشره ! یوازې زمونږ د امر په انتظار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې وخوځاوه، ما ورته پلان یو ځل بیا تکرار کړ او هر یوه ته مې خپله دنده په ګوته کړه، ټولو مې خبرې په غور واوریدې.

یوه شیبه ټول غلي و، د سړک په غاړه د موټرو د تلو او راتلو شنها اوریدل کیده چې ګڼ ګڼ تیریدل.

څه ویره شوه او څه دا سخت انتظار، زوبېر سترې شو، په قار یې وویل:-

یار! نو دلته د څه لپاره منتظر یو؟ راځئ چې پرې ورځو؟

ما لاس پورته کړ، ومې ویل:-

بس لږ نور صبر هم!

زوبېر هیڅ ونه ویل، ټول زما د امر په انتظار وو او زه د خپل یوه نفر په انتظار چې د شېخ دروازې خواکې ناست و.

لږه شیبه نوره هم تېره شوه، یو ناڅاپي د موبایل کړنج شو، مسېج و.

خلاص مې کړ، په سکرین لیکلي شوي و:-

دوه موټر له کور څخه راووتل، یو بي ایم ډبلو موټر دی او دوهم یو رېنج رو ور، دواړه د ناداشیبې په سړک لویدیځ لور ته روان شول.

د شېخ کورنۍ له کوره وتي وه، حسن ته مې په بیړه وویل:-

درځه!

دروند او ډډ اواز راغی، موټر مخکې کش وکړ، په یوه شـــیبه کې د شـــېخ کور شمال لویدیځې غاړې دېوال خواکې د سړک په غاړه په بیړه له موټر څخه شپږ کسان چې تورې دریشۍ او مخونه یې په تورو مخ پوټو پټ و، ښکته شول، په لاس کې ورسره تورې تمانچې وې او په چابکو قدمونو د دېوال خواته لاړل.

دوه نیم متره لوړ دېوال ته فرهاد زینه واچوله، حســـن ته مې د مخکې کیدو اشاره وکړه.

مونږ شـاوخوا په بیړه مخونه اړول، ورو شـپېلک مې غونۍ ځېږ کړ، پورته خواته مې وکتل، حسن د دېوال په سر غلی ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس یې اشاره وکړه، ورپسې فرهاد او اصغر هم له دېواله څخه واوختل.

د خوړې وار شو، ما زینه په لاس نیولې وه، هغې د زینې لومړی کړی ته پښه کړه، ورمېږ یې کوږ شو، توري غټې سترګې یې ماته ونیوې، ډېره مینه پکې رغړیده، ډېرو ارمانونو سره یې د سترګو غشي زما په لور ګوزار کړل، مخ یې واړوه او په زینه له دېواله واوخته.

د پلان مطابق مې زوبېر په موټر کې پرېښود او ورپسې زه هم له دېواله واوختم.

ننځه واړه د دېوال بېخ کې غلي ناست و، د باغچې روښانه ګروپ تتې رڼا ته مو سترګې ځلیدلې، تمانچې مو په لاسونو کې جګې نیولې وې.

حسن ته مې په سترګو ا شاره وکړه، هغه په بیړه موبایل رواخیست، یو څه یې ولیکل، یوه شیبه غلی شو، بیا یې ماته سترګې ونیوې، ما په لاس د مخکې تګ اشاره وکړه.

فرهاد د دېوال په بېخ کې پاتې شو او مونږ څلور واړه په باغچه کې په ملا کړوپ د زیرزمینۍ خواته روان شوو.

ځوک نه ښکاریدل، په ارام سره تر زیرزمینۍ دروازې ورسیدو.

ما او اصغر دېوال ته جوخته شا کړه، چمتو ودریدو، تمانچې مو په دواړو لاسونو کې کلکې په ټټر پسې ونیوې.

د یوې شیبې لپاره مې د غلي پاتې کیدو اشاره وکړه، درېواړه چوپه خوله ولاړ ول، ساه یې تنګه ښکاریده.

یو ناڅاپي د ودانۍ هغې بلې غاړې څخه د یو څه ټکر کیدو اواز راغی، اصغر او خوړه وویریدل، ماته یې وکتل، ما د چوپتیا اشاره وکړه.

دا اواز د ساتونکو پر دروازه و، زمونږ یو نفر له دروازې سره موټر ټکر کړئ و، ترڅو د ساتونکو پام ټول پر هغې خوا شي.

همداسې وشول، ساتونکي هلته مصروف شول او مونږ پخپل کار باندې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ته مې اشاره وکړه، هغه ورو پر دروازه زور وکړ، د دروازې غنجا مې په زړه لکه د چاړې غوندې تېره شوه.

په بېړه راتاو شوم، ورپسې اصغر هم زما شاته قدمونه ورو کېښودل.

تمانچه مې په دواړو لاسو د دروازې مخامخ ونيوه، ورو ورو مخکې تېر شوم، د زيرزمينۍ تته رڼا مو پر تورو مخ پوټو ولګيده.

ښنو ته مې وکتل، لوېې زينې ښکته شوې وې، په احتياط مې قدم واخيست.

ورو ورو ښکته شوم، دوه لارې راغلې، يوه ښۍ اړخ ته او بله چپ اړخ ته.

لږ فکر مې وکړ، شکمن شوم، په بېړه مې له څنګ جيبه نقشه رواخيسته.

اصغر راته د لاسي څراغ رڼا کوله، په زينو پسې ښۍ اړخ ليکلی شوی و.

نقشه مې جيب ته واچوله، ښۍ اړخ ته لوی دالان و، توره تياره وه، څراغونه مو د تمانچو سره جوخت ونيول.

مخکې په ګړنديو ګامونو روان شــو، په يوه شــيبه کې له لوی دالان څخه تېر شو.

څه ګورو نوره لاره ختمه شوه يوازې يوه سپينه دروازه ښکاري.

په دروازه پاس څه ليکلي شوي و، سم نه ښکاريدل، ما څراغ ورته ونيو، په تور رنګ غټ ليکلي شوي و:-

دروېشت.

دروازې ته مې زور ورکړ، خلاصه نشوه، يو قدم شاته شوم، اوږه مې د دروازې سپينې تختې ته برابره کړه، په ټول زور پرې ورغلم، درب شو خو دروازه بيا هم خلاصه نشوه.

حسن ته مې وکتل، د هغه په تندي د خولو غوټې ځليدلې.

جيب ته يې لاس کړ، يو نری ميل يې د تمانچې خولې پســې واچوه، کوم چې د تمانچې غږ دب کولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې قلف ته یې ونیوه، یو ټس اواز راغی، له قلفه تورې دوړې پورته شوې.

پر سپینه تخته مې زور وکړ، دروازې ټکا وکړه، له بلې کوټې سپینه رڼا راغله او ورو ورو دروازه خلاصه شوه.

ما په بیړه وړاندې قدم واخیست، تمانچه مې په دواړو لاسو مخکې نیولې وه، په ځیر ځیر سره مې کتل.

کوټې ته دننه شوو، ټوله کوټه په سپینې رڼا روښانه وه، هیڅوک نه ښکاریدل، د کوټې په بل سر کې مخامخ یوه لویه اوسپنیزه دروازه وبرېښیده.

پاس پرې غټ په تور رنګ لیکلي شوي و:-

ځلرویشت!

په اصغر دوی مې ځغلنده نظر واچوه، په تمانچه مې د اوسپنیزې دروازې خواته اشاره وکړه، په خوښۍ مې وویل:-

هغه دی زمونږ منزل!

د ټولو په سترګو کې خوښي په څپو شوه، رنګونه یې وځلیدل، ځانونه مو کابو نشول کړی، له یو بل مو لاسونه تاو کړل او په سترګو کې مو یو بل ته هیلې ور وښنلې.

په ګړندیو ګامونو مخکې تېر شو، دېوال ځای ځای راټول و، کونجونه یې درلودل، دا سې چې یو نفر ترې په آسانۍ پټیدای شو، ګرده دایروي کوټه وه، کیڼ لور ته لویې زینې راښکته شوې وې.

په یوه شیبه کې تر اوسپنیزې دروازې ورسیدو.

دوه فټه غټې او شل فټه پلنې اوسپنیزې دروازې ته مې وکتل.

ټوله له ستیل جوړه شوې وه، ماتول یې کومه ا سانه خبره نه وه، خو د دروازې په څلورو کونجونو غټ غټ مېخونه موجود وو، سم نه برېښېدل څکه دروازه په ارغواني رنګ پوخل شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن ته مې ا شاره وکړه، هغه له ملا سره تړلي تورې کڅوړې ته لاس کړ، یو کوچنی ګلېنډر یې رواخیست.

د دروازې لاندیني کونج ته مې ګوته ونیوه، حسن ورته په ګونډو شو، د ګلېنډر څخه راوتلی اوږده نری اوسپنه په تېزی سره تاوه شوه، نری اواز یې په کوټه خپور شو.

د دروازې کونج ته یې نیږدې کړ، په مېخ ژېړې سپرغۍ بلې شوې، کړۍ کړۍ لوګي ترې پورته شول، په یوه شیبه کې مېخ وایستل شو.

ورپسې په دوهم او درېیم سورۍ کولو لګیا شو.

د ګلېنډر نري اواز مې د زړه درزا لا نوره پسې ډېروله.

د ټولو په ځیرو وېره او جدیت ښکاریده، هر یوه ژر ژر ساه اخیسته او دروازې ته یې سترګې وې چې اوس ژر خلاصه شي او بس.

حسن د څلورم مېخ په سورۍ کولو لګیا کیده چې د چا د پښو ښکالو مې تر غوږو شوه، حسن مې په اوږه وټپوه، په بیړه یې ماته وکتل، ما د لاس په اشاره د ځیرک کیدو وویل.

اصغر او خوږې د زینو په لور تمانچې ونیوې او ما او حسن د دروېشتمې دروازې په لور تمانچې په لاسونو کې کلکې کړې.

د پښو اوازونه ورو ورو زمونږ خواته رانیژدې کیدل، ټپ ټپ اواز سره مې د زړه دربیدا هم ډېریده.

ساه مې ژر ژر اخیسته، ناڅاپه په زینو کې یو څوک ښکاره شو، اصغر وار خطا نکړ، ماشې ته یې زور ورکړ او ډز شو، ورپسې د خوږې له تمانچې هم ګولۍ ووته.

سړی په زینو کې یوه شیبه ولاړ و، ټولو مو ورته په حیرانۍ کتل، ورپسې ورو ورو پوړیو خواته کوږ شو، ما چیغه کړه:-

هله نو ځانونو مو وباسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ددې خبرې سره سم په درويشتمه دروازه باندې درې نفر رانوتل، ما د شاته تلو چيغه کړه.

اصغر تمانچه د ساتونکو خواته ونيوه، ډز شو، د هغې خوا هم د تمانچو ډزې پيل شوې.

ما د ديوال کونج ته رسولو کوښښ کاوه، حسن ور وړاندې شو، ما شې ته يې زور ورکړ، دواړو خواو سره مخامخ ډزې روانې شوې.

ما حسن او اصغر ته د ديوال گوټ ته د پټيدو چيغه کړه.

خوږې ته مې وکتل، هغې په گوټ کې ځان غلی کړی و او په غوږونو يې دواړه لاسونه ايښي وو.

اصغر ټوپ کړ، په يوه ثانيه کې د ديوال کونج ته غلی شو.

مټ ته يې وکتل، په وينو سور ښکاريده، لاس يې پرې کېښود.

پوخ ديوال ته يې ولي ولگول او له درده يې شونډې وچيچلې.

يو ناڅاپي ډزې بس شوې، په ټوله کوټه کې خاموشي خپره شوه، لکه د وحشت او مرگ غږ چې وشي، هرې خوا چوپتيا وه.

ما د ديواله له کونجه په يوه سترگه وړاندې وکتل، يو څوک پړمخې پروت دی، څنگ کې ورسره تمانچه هم پرته ده او په سپينو سيمټو د وينو ليکه روانه ده، سترگې مې رډې راوتې.

ساه مې ژر ژر اخيسته، فکر مې کاوه زړه مې خولې ته راغلی، لکه ښه تېښته مې چې وهلي وي.

هغه پروت سړی حسن و، په زړه کې مې درد احساس کړ، د هغه څېره راته سترگو ته شوه، اوښکې رانه بې اختياره روانې شوې.

اصغر په اوږه لاس ايښی و وينه يې درولي وه، ورمېږ يې کوږ کړ، د ديواله له کونجه يې په ښۍ سترگه شاته وليدل، په حسن يې سترگې ولگيدې، هغه د ژوند آخري سلگۍ وهلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکي يې وکتل، دوه کسان د دروازې خوا کې پراته ښکاريدل او ځلورو نورو زمونږ خواته تمانچې نيولې وې.

سترګې يې رډې راووتې، وارخطا شو، په بيړه يې پر ځمکه لاسونه وتپول، تمانچه په لاس ورغله، ما چيغه کړه:-

اصغره مکوه !

اصغر پاڅيد، د ديواله له کونجه د سترګو په رپ کې راتاو شو، تمانچه يې مخامخ ونيوه، ډز شو، ورپسې يو بل ډز هم شو.

زه له خپله ځايه په بيړه راپاڅېدم، تمانچه مې ساتونکو ته ونيوه، په چيغو مې ماشې ته زور ورکړ، داسې چې د اصغر خواته په ځنګ ځنک روان وم.

خوږې چې زه وليدم، وار له واره راپاڅېده، تمانچه يې ساتونکو ته ونيوه، درېواړو مو پرې د ګوليو باران پيل کړ.

په يوه شيبه کې شپږ کسان د دروېشتمې دروازې په خوا کې پړمخې پراته ول.

زما د تمانچې ګولۍ ختمې شوې وې، همداسې مې ماشه وهله، ټس ټس اواز يې کاوه خو ګولۍ پکې نه وې.

غوسه وم، په زړه مې اور بل و، د حسن مرګ راته د زغملو نه و، سترګې مې له اوښکو ډنډ وې.

اصغر په وينو سرې اوړې باندې لاس ايښې و.

خوږه رانيژدې شوه، مخ پوټۍ يې له مخه ليرې کړ، وړه پزه او خړې شونډې يې ښکاره شوې، په تورو غټو سترګو کې يې ويره راټوله وه، ماته يې په ناهيلۍ کتل.

ما د تېښتې چيغه کړه، ورپسې د کېڼ لور زينو څخه ډز شو، ورپسې نورې ډزې هم وشوې، دومره موقع برابر نشوه چې تمانچې ته لاس يوسم، ما په ځمکه ګونډې وهلې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وارخطايۍ مې ورمېږ کوږ کړ، اصــغر ښــې خواته ړنگ شــو، په لړزيدونکو شونډو مې چيغه کړه:-

اصغره!

په زړه مې سور اور پورې شو، سترگې مې رډې راوتې، ټوپ مې وکړ، يو بل ډز هم شو، نرۍ درد مې په چپ اړخ اوږه کې تېر شو، تر اصغر مې ځان ورسو.

ستونی سټغ غزېدلی و، له تندي يې وينې روانې وې، خوله يې خلاصه وه، په رډو راوتو سترگو يې ماته کتل.

د هغه سر مې پخپلو زنگونونو کېښود، ومې خوراوه، غږ مې پرې وکړ:-

اصغره! ای اصغره ! ماته وگوره.

اصغر يوه اوږده ساه واخيسته، خړې شونډې يې ولړزيدې، ما چيغه کړه:-

اصغره! ای ماته وگوره! تاته وايم، سترگې دې پټې نکړې.

اصغر کوم حرکت ونه وکړ، خوله يې خلاصه پاتې شوه، په زوره مې ووېل:-

اصغره! خبرې وکه!

اصغر يوازې خلاصې سترگې ماته کتل، اوږو ته مې څنډ ورکړ، ومې خوراوه، د هغه مخ کېڼ لور ته کوږ شــو، زما له خولې يوه زوروره کريغه ووته، لاســونو مې يې له پلنې ملا تاو کړل، په سينه پسې مې کلک ونيو، په ژړا کې مې په چيغو ويل:-

نه نه ! دا امکان نلري، ته داسې نشې تللی! ته داسې نشې تللی!

لکه ماشوم داسې ژړا واخيستم، ورو ورو سونگيدم او اصغر مې پخپل ټټر پسې نيولی و.

دلته يو له درده ډک اواز راغی، ســترگې مې خلاصــې کړې، مخ مې ور پورته کړ، دا اواز د خوږې و، په څنگ کې پرته وه، له خولې يې وينې روانې وې، په وينو لړلی لاس يې زما خواته نيولی و او ځانته يې غوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا صغر مې پرېښود، د پورته کیدو کو شش مې وکړ، اوږه کې مې دروند درد تېر شو، غلي مې اوږې ته وکتل، په وینو سره ښکاریده، پروا مې ونه کړه.

په ټول زور پاڅیدم او خورې خواته ورغلم.

غیږې ته مې راکش کړه، د هغې ګرد مخ مې په دواړو لاسـو کې ونیو، سـلګۍ یې وهلې، د ولیو منځ کې یې ګولۍ خوړلي وه.

خورې د یو څه ویلو کوشښ کاوه، غوږ مې ور ټیټ کړ، لړزیدونکې شونډې یې وخوځیدې:-

مدثره ! زما له تا څخه د تلو زړه نه کیږي، ما مه پرېږده له تا لاړه شـــم. هیله کوم، ما مه پرېږده!

په بیړه مې وویل:-

نه نه! په تا به هیڅ نه کیږي، زه درسره یم، په تا به هیڅ نه کیږي.

د خورې پر شونډو یوه زړه وړونکې موسکا غوړیدلي وه، په زحمت یې وویل:-

مینه درسره لرم!

ســـترګې مې همداســـې لکه د اوبو چینې خوټیدې، زما لاس یې کلک پخپله سینه پسې نیولی و، په ژړغوني غږ مې ورته وویل:-

زه هم درسره مینه لرم ګرانې!

خورې وټوخل، پر ســـپینه غاړه یې وینو څاڅکې وغورځېدل، شـــاته ځړیدلي ویښتو کې مې یې لاس دننه کړ.

سر مې یې سـم کړو، خوله یې له وینو ډکه وه، سپین غاښـونه یې د شـونډو له رنګ سره یو رقم شوي ول.

خورې ته مې په ځیر ځیر وکتل، په مینه مې ورو وویل:-

ای ګرانې ! خبره یې؟ زمونږ واده دی.

د هغې ســـترګې پټې پټې کیدې، سر ترې ټالی وهلې، ما یې مخ ځانته واړوه، هغه موسکه وه، په زوره مې وویل:-

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاته وایم ماته ګوره! راځه چې ځو واده کوو.

خوړې پر شونډو همداسې موسکا غوړېدلې وه، یوه شیبه غلی شوم، د هغې له خولې کېنې خواته د مخ له له خالیکه وینو لاره وکړه او زما پښــو ګوتو سره خوا کې پر سمیټو سره څاڅکې ښکاره شول.

په مخ مې رڼې اوښــکې بهېدلې، له ډېره درده مې ټول وجود لړزیده، بیا مې په مړاوي غږ وویل:-

خېر دی ګرانې! ته له ما مه ځه، زه به ستا بغېر یوازې دلته څه کوم.

د خوړې په خړو شونډو یوازې یوه موسکا پرته وه، د ښۍ سترګې له کونجه یې اوښکه روانه شوه، د غوږ له څنګه په تورو ویښتو کې ننوته.

زما صبر ونه شو، غوښتل مې له دې ځایه یې وبا سم، له غټو ولیو مې ورڅخه لاس راتاو کړ، ما د پورته کیدو هڅه وکړه خو یوې چیغې مې ټول پام هغې خواته واړوه.

سر مې ور پورته کړ، پر دروښــتمه دروازه کې دوه کســان په ګونډو ناســت و، لاسونه یې شاته خوانه تړلي شــوي و، ددواړو په ککریو تمانچې نیولې شــوې وې.

دا دواړه فرهاد او زوبېر و، په ډېرې عاجزۍ یې ماته کتل.

شـــاو خوا مې ځغلنده نظر واچوه، ټوله کوټه له ســـاتونکو ډکه وه او د ټولو د تمانچو په نښه کې زما څیره وه.

هک پک ولاړ وم، له ســترګو مې بې اختیاره اوښــکې روانې وې، پخپل ځای لکه بوت ولاړ وم.

هیڅ کوم حرکت مې نه کاوه، لکه زړه کې مې چې څوک په زوره زوره چاړې وهي او زه ورته صرف ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت قهرجنې برېښوکۍ داسې تيت پرک کړو چې د ځان پيدا کول يې رانه هير کړل، د وجود ستنې يې راته ماتې کړې، په سترګو يې ړانده کړو، په غوږونو يې درانده کړو، لاسونه او پښې يې رانه غوڅ کړل.

د خپل تېر ژوند انځور مې راته مخامخ د سترګو په وړاندې وځړېد.

لومړۍ مې د پلار غوسه، بيا مې د مور مينه او د خور ګرانښت وليدل.

بيا مې له مستيو ډکو خنداګانو شور واورېد، لړزه يې راباندې راوسته، د خپلو دوو ملګرو سره د کلي پر ويالې د سيورې لاندې ناست وم.

په ورو غږ مې وويل:-

اه تيره ساعته !

زما ژوند تر همدې ځايه و او تر همدغو خلکو تمام شو، بيا مې هيڅکله ونه خندل، بيا مې هيڅوک په زړه کې ځای نه کړل، هيچا مې زړه ته لار پيدا نکړه، هيڅ وخت مې ونه ژړل.

داسې مې حس کوله، د زړه غوښې مې په کلک کاڼي بدلې شوي، هيڅ کومه هيله مې نه لرله او بس يو ارمان مې لرلو، په ابدي خوب ويده کيدل.

پای

خوست، متون تپه ۱۷/۱/۱۳۹۵

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library